

శుద్ధ నిర్గుణతత్వ కందార్థములు

(తాత్పర్య విశేషార్థ సహితము)

గ్రంథకర్త :

శ్రీ బాగవతుల కృష్ణదేసికులవారు

శుద్ధ నిర్గుణతత్వ కందార్థములు

(తాత్పర్య విశేషార్థ సహితము)

గృంథకర్త :

శ్రీ భాగవతుల కృష్ణదేశికులవారు

ఓం

శ్రీగుర వేదముః

శుద్ధ నిర్గుణ తత్త్వ కందార్థ దరువులు

గృంథకర్త:

అచల పరిపూర్ణులగు

శ్రీభాగవతుల కృష్ణదేశికులవారు

:0:

శ్రీయుత వైశ్యరత్న, చిదానంద

చెర్విరాల భాగ్యగారిచే

తాత్పర్య విశేషార్థము వ్రాయబడినది.

ప్రకాశకులు :

కొండా శంకరయ్య.

పుస్తకములవ్యాపారము,

సికింద్రాబాద్

బ్రాంచీలు:- హైద్రాబాద్ & వరంగల్.

1956

కాపీరైటు రిజిస్టర్డ్

మెల 1-0-0

ప్రీతి క.

అర్యులారా !

ఈ గ్రంథమును వ్రాసినవారు శ్రీభాగవతుల కృష్ణదేశికుల వారు. వీరు శ్రీ శివరామదీక్షితాచల గురుపరంపర పీఠాధిపతుల అచలపరిపూర్ణమే నిక్కమని నొక్కి వక్కాణించిరి. ఎఱుఱు పూర్తిగా విడువుమని బొధించి యుండిరి. ఈ శుద్ధనిర్గుణతత్త్వ కందార్థములకు బలువురు పలువిధంబుల అర్థములు వ్రాసిరి. అయినప్పటికిన్ని ఇందు మిక్కిలి గూఢార్థము నిమిడియుండుటచే పామరులకు దెలియుట దుష్కరమయ్యెను. అందువల్ల కొందరి నామితుల ప్రోత్సాహంబున ఈకందార్థములలోని యదార్థమును ఎల్లరకు దెలియునటుల వ్రాసి సుప్రసిద్ధ పుస్తక వ్యాపారులగు మ॥ రా॥ శ్రీ కొండా శంకరయ్య సికింద్రాబాదు గారికి సర్వాధికారములతో సమర్పించితిని. ఇందలి నాపాఠపాట్లను ప్రాజ్ఞులెరింగింతురేని పునర్ముద్రణమున సవరింతునని వినయ పూర్వకముగా ప్రార్థించుచున్నాడను.

ఇట్లు

5-10-56.

మహారాబాదు

వైశ్యరత్న, చిదానంద
చెర్విరాల భాగయ్య కవి.

ఓం

శ్రీగురవేనమః

శుద్ధ నిర్గుణ తత్త్వ కందార్థ దరువులు

తా త్ప ర్య వి శే షా ర్థ స హ త ము.

క॥ జనులార ! జననమరణము । అనుదౌఅగం ద్రోయ
జాలు లక్షణయుతమై । వినువారికి గనువారికి । దన లావెటిగిం
చుదీని ॥ దప్పకవింటే । అప్పుడె వార లెప్పుడు గంటే ॥ గనుక
వినబుద్ధయితే । వినుడు చదివెద మీకె । కనుగొన మనసైతె ।
కనుఁడి పుస్తకమంత । తప్పకవింటే ॥ అప్పుడె వార లెప్పుడు
గంటే ॥

1

తా॥ ఓ జనులారా ! జననమరణాదులు లేకుండ జేయునట్టి లక్షణ
యుక్తమైన, యీ గ్రంథరాజమును (కందార్థములను) వినుపించువాడను.
దీనిని మీరు విన్నంతమాత్రమున, లేక జదివినంతమాత్రమున తన మహ
త్యమును గనబరచును కావున మీకు వినవలయునని కోరికయున్నచో
వినుడు, నీపుస్తకము నంతయు నెల్లప్పుడు పఠింపుడు.

క॥ వినవలె గనవలె నంచును । మనమందునఁ గోర్కెగల్గు
మనుజులె వినుడి । వినఁజేసెద గనజేసెద । ఘనమగు నీబోధ
వినఁగ॥ గననొల్లనట్టి । వారుచనుఁడు । తోచినతొవబట్టి । తిను
మంటె పులి “వల్లదని” లోకులనవింటిఁ । గనుక నిది వినవలె
నని । నోరాడదు వినఁగ ॥ గననొల్లనట్టి । వారు చనుఁడు తోచిన
తొవబట్టి ॥

2

తా॥ ఈ గ్రంథమును చదువవలె నను వాంఛ గలవారే చదువుడు. వినగోరినవారే వినుడు. అట్టివారిని చదువునట్లు వినునట్లు జేసెదను. దీనిని జదువుటకు వినుటకు నిష్ఠములేనివారు దమకు యిష్టమువచ్చిన మార్గమును బట్టిపోవచ్చును. “తినుమన్న పులివల్లద”ను లోకోక్తిగను, విన నిష్ఠములేని వారిని వినుడనియు, చదువ నిష్ఠములేని వారిని జదువుడనియు దెల్పుటకు నాకు నోరాడదు.

క॥ నను మిము నేఁగని పుస్తకః మును జేసితి, దీనిమీరు ముదమున వినుఁడీ । యనుటయు, మిమునను మీరలు గనుఁగొని వినుపించుమనుట ॥ కలయట్టిమాట । బోధను మేలుగనలేదెచ్చోట ॥ ఘనులార యిటువంటి కలనుముచ్చటలాడి । గనుగొని మీరు మేల్కొని మేల్కొల్పుడు నన్ను । గలయట్టిమాట ॥ 3

తా॥ ఓ ఘనులారా ! నన్నును మిమ్ములను జూచియే యీ పుస్తకమును రచించినాడను. “మీరు దీనిని సంతోషముతో వినుడు” అని నేను మిమ్ముల బ్రతిమాలుటగాని, లేక మీరే “ఈ గ్రంథమును జదివి విని పించు” మనుటయు గాని కలలోని మాటనుమా ! ఈ ప్రపంచము స్వప్నమువంటిది. మనమెల్లరము స్వప్నములోనే మాటలాడి యీ బోధనెరుంగవలయును. మీరు యీ స్వప్నమునుండి దెలిపొంది నన్నును దెలిపొందజేయుడు. కలయని యూరకున్నచో పృయోజనము లేదు.

క॥ ఒరులొరులు నేను నేనని । యెరులను దమఁ నెన్నఁడెఱుఁగకుండు, బయలులో । నరుదెంచి, తన్నుదాఁగని పరులను గని, లెస్సయేను ॥ బరులని యనుచూ । నెఱిగెడి ఎఱుక బయలుండఁ గనుచు ॥ నిరతము తానెందు నిలువ కుండుటకునై । విరచించితిని దీని వినిన నిల్వదునేను ॥ బరు॥ 4

తా॥ ఒరులొరులు నేను నేనను భావముచే, తనకును పరులకును

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

5

భేదము పాటించునదే యెరుక, తనకును యొరులకును యేమాత్రము భేదము పాటించనిదే పరిపూర్ణము. తనకుగల వివేకముచేత “నేను, పరులు” అని యూహించు యెరుకను యేమాత్రము నిలువకుండ పారదోలుటకే ఈ గ్రంథమును వ్రాసితిని. దీని నెల్లప్పుడు వినువారికి, జదువువారికి “నేను” అను అహంభావము యుండదు.

క॥ శ్రీమించు నచల బోధను । నే మహనీయుండు చేసి
యొగఁజల్లెను నీ । భూమిఁ నుజనుల కొఱకా । రాముండగు
గురునిశివ ॥ రామదీక్షితులకా । దలఁచి యప్పా రావు గుణత
తులకా । ప్రేమతో బొగడనౌ భూమినిర్జర పరశు । రామ సీతా
రామస్వామికి మ్రొక్కి ॥ శివరామ ॥ 5

తా॥ పూర్వమీ శుభకరమైన యచలబోధను, ఈభూమియందలి సుజనులకొరకై యేమహాత్ముడు వ్యాపింపజేసెనో, అట్టి శివరామ దీక్షితులను స్తుతించి వారి శిష్యుడైన అప్పారావుగారి గుణగణమును గొనియాడి, భూసురుండైన పరశురామ సీతారామ స్వాములకు నమస్కరించి (ఈ గ్రంథమును రచించెదను.)

క॥ ఎఱుకనుఁ గలలోపల, నే । నరుదెంచితి, మీర లట్టు
లరుదెంచితి, రీ । ఎఱుకనన, నేను మీరలు । నెఱుకతోఁ జను,
వార మనుచు ॥ నెఱిగెడికొఱకు । గ్రంథముఁజేసితి, నెఱిగి యీ
వరకు । గురుబోధంచును మీరు నరులార చేకొంటె । ఎఱుకను
కలజోలి నెఱిగిన నిల్వదం ॥ చెఱిగెడి కొఱకు ॥ 6

తా॥ ఓ మానవులారా ! ఎరుకయనెడి స్వప్నమందు నేనరుదెంచితిని. నావలెనే మీరుగూడా నరుదెంచితిరి. యీ యెరుకయనగా, నేనును మీరలును. ఈయెరుక యెప్పుడుపోవునో, మనముగూడ నప్పుడే పోవువారము. ఇది మీకు దెలియుటకై ఈగ్రంథమును రచియించితిని. ఈపరిపూర్ణబోధ

వలన యెరుకయను స్వప్నము నశించును. దీనిని మీరు గురుబోధగా నమ్ముడు. అట్లు నమ్మినచో యెరుక యను స్వప్నమునుండి మెలకువ జెందుదురు.

విశే:— ఎఱుక యనగా ఒకప్పుడుండునటుల దోచి యింకొకప్పుడు లేకుండ బోవునది. పరిపూర్ణమనగా ఎల్లకాలము ఒకేతీరుగా నుండునది యని తెలియవలెను.

క॥ శ్రీమత్సీతారామ । స్వామికృపం జెప్పెనయ్య సదన
ద్రహితం । బేమిపదార్థమే దానిని । నీమహి గందార్థములుగ॥
నిదివినరయ్యా । ఓజనులార యిటుగానరయ్య ॥ వేమారు నే
మిమ్ము వేడుటెంతియసుమ్ము । నామీదఁ గృపఁజేసి ననుజదువు
మనిమీర ॥ లిదివినరయ్యా॥ 7

తా॥ శ్రీమత్సీతారామ స్వాములవారి కృపవలన దేనిని సదనద్రహితం
బని జెప్పబడెనో, దానినే ఈ కందార్థములుగా వ్రాసెతిని. ఓజనులారా! నా
యందు దయగలవారలై దీనినిం జదువుడు. లేక ననుజదువుమని ప్రోత్స
హించుడు. నేను జదివినపుడు శృద్ధతో నాలకించుడు. అని ప్రార్థించు
వాడను.

విశే:— సదనద్రహిత మనగా = సత్తు అసత్తును గాని పరిపూర్ణ
బోధయని తెలియవలెను. సత్తనగా = ఈశ్వరుడనియు, అసత్తనగా = జీవు
డనియు, ఈ జీవేశ్వరులకు వేరుగా నున్నది పరిపూర్ణ మనియు తెలియ
వలెను.

క॥ శివరామ దీక్షితుల శి । వ్యవరుం డప్పయ్యమంత్ర
యతని శిమవుండి । భువిఁ బరశురామ వంశో । ద్భవు సీతా
రాములతని ॥ భక్తుడ సుమ్మి । తద్బోధ ప్రియుక్తుడసుమ్మి ॥
స్తవనీయులగు మీ రుత్సాహముతో నీకథ । వినుడు । నే గందా
ర్థములచే వినిపింతు ॥ భక్తుడసుమ్మి ॥ 8

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

7

తా॥ శివరామ దీక్షితుల వారికి బియ్యశిష్యుడు, అప్పయమంతి (ఈ తనినే కఠబాలారి అప్పారావందురు) అతని శిష్యుడు పరశురామ వంశోద్భవులగు సీతారామస్వామి, వీరిశిష్యుడను నేను. వారి అచల బోధను యుక్తమని నమ్మి ప్రవర్తించువాడను. అందువల్ల నీకందార్థములను వ్రాసెనని పూజ్యులగు మీరెల్లరు నుత్సాహముతో వినుడు. నేనినుపించువాడను.

క॥ మనసిచ్చి వినుఁడి, యిఁకనొక । మనవిది నాపాలి
హ గురుని మదిలోపల, నే । నునుచుకొని పెద్దలాజ్ఞరు । పనిఁబూ
నుక చేసితిట్టి ॥ పద్యములు విన్న । దప్పాప్పు లేర్పఁడ దిద్దు
డన్న । ఘనమతి మంతులు గనుకఁ బ్రార్థించితి । నను మీకటా
క్షేక్షణముల వీక్షింపుచు ॥ పద్యములువిన్న ॥ 9

తా॥ మీరెల్లరు నిశ్చల మనస్కులై వినుడు. నా గురువర్యులను నా మనస్సునందిడుకొని పెద్దలగువారి యాజ్ఞానుసారముగా రచించిన ఈకందార్థములను విని, ఇందలి తప్పులను యొప్పులుగా దిద్దుడని బుద్ధి విశాలురగు మిమ్ములను బ్రార్థించు చున్నాడను. కావున నన్ను మీకృపాదృష్టిచే వీక్షించుడు.

కం॥ వినిమీరిది దిద్దుండని । పని వడి ప్రార్థింపనేల పరు
సము నిను మే । నను స్వర్ణముఁజేయు మనునె । తనకై తానొను
సన్ని ॥ ధానమందుంటే । తెల్పుడి యను మాన మిందుంటే ॥
మనవీజేయునె పాలిమ్మనివేగఁ దల్లిని । దనకై తానిచ్చుచు దయఁ
జేసి తా ॥ సన్నిధానమందుంటే ॥ 10

తా॥ ఎటులైతే, ఇనుము తనను బంగారముగా జేయుమని పరునవేదిని ప్రార్థించదో, ఎటులైతే, నోరెరుంగని చంటిబిడ్డ తన తల్లిని పాలిమ్మని బ్రతిమాలదో, (అనగా పరునవేది సన్నిధానమందున్న యినుము దాని స్పర్శ మాత్రంబున బంగార మగును. మరియు బిడ్డ కొరక మునుపే తల్లి పేమ

తో బాలిచ్చుచుండును) అటులే ఈ గ్రంథమందలి తప్పలను దిద్దుడని నేను పనిబూని మిమ్ము పార్థింపనేల ? మీకు తత్వలుగా దోచినచో మీయంతట మీరే నవరించుడు.

క॥ అప్పకవీ యాద్యాంధ్రము । లొప్పగు మాఘాదికృతుల నొగిజదివి, కృతికా । దప్పని కవులకు సమముగఁ తప్పలులే కుండఁజెప్పఁ ॥ దరమౌనె కృతినీ । ఊహనుజేసితిని నేనీకృతినీ॥ గొప్పపక్షులతోటి, గొడువపక్షులుసాటె । యుప్పర వీధిని, నూటాడె టందుకు ॥ తరమౌనెకృతినీ ॥ 11

తా॥ గండ భేరుండాది గొప్ప పక్షులతో సమానముగ చిన్నజిన్నపక్షులు నెగురనేరనటుల, నప్పకవీయాది ఆంధ్రగ్రంథములును అటులే మాఘాది సంస్కృత కావ్యములు; జదివిన పండిత కవులతో సమానముగ, నేను తప్పలు లేకుండ కవిత్వము జేయలేను. (కావున నన్ను మన్నింపుండని గ్రంథకర్త మనవి జేయుచున్నాడు)

క॥ చందము లెఱుంగక పద్యము । లెందుకుఁ జేసెదవ టంచు నిలజనులన, నే । సందేహింపకఁ జేసితి । నిందున తప్పు న్నమీర ॥ నివిదిద్దెరనుచు । నేఁజదివినఁ, చెవియొగ్గి వినుచు ॥ నందముగాఁజిత్త, మందిట్లు దలపోసి । కందార్థములను మీ, ముందరఁబెట్టితి ॥ నివిదిద్దెరనుచు ॥ 12

తా॥ నన్ను మొట్టమొదటనే కొందరు, నీవు చందస్సు(లక్షణాస్త్రము) ను జదువక ఈ గ్రంథమేల జేసెదవని ప్రశ్నించిరి. నేనా మాటలకు సందేహింపక నిందలి తప్పలన్న మీరు దిద్దెదరని, నేజదివిన చెవియొగ్గి వివేదరని సంతోషముతో నాచిత్తమంధు నమ్మి ఈకందార్థములను మీయెదుట బెట్టితిని నన్ను మన్నించి తప్పలుండినయెడల దిద్దుడు.

క॥ పునరుక్తి గలిగియుండిన । వినికోపము సేయవలదు

వేడుకొనియెదక । వినువారలు దూరార్థముఁ । గనవలె దగ్గఱ
నటంచుఁ ॥ గల్పించినాను । తెలియకగా, దీగ్రంథమ్ము లోను ॥
జననిజనకులు తామె, తనయుల పునరుక్తి । వినగోరుదురు త,
ప్పించక నేనది తెలిసి ॥ కల్పించినాను ॥ 13

తా॥ తల్లి దండ్రులగువారు తమ చిన్నిబిడ్డలు వచ్చిరానిమాటలతో
పలికినదే పలుమారు బలికిన నెటులైతె సంతోషింతురో, అటులే నేనీ గ్రంథ
మునందు చెప్పిన నిషయమే మరల మరల జెప్పితిని. అది పునరుక్తి దోష
మని మీరు నామీద కోపపడవలదు. ఎందుచేతననగా ! వినువారికి నీగ్రంథ
ములోని దూరార్థము బోధపడుటకైనట్లు జెప్పితిని. ఇంతియేకాని పునరుక్తి
దోషమును నేను తెలియకపోలేదు. కావున నాపై తప్పించక దయజూడు
డని వేడుకొనువాడను.

విశే:- పునరుక్తియనగా చెప్పిన పదమునే మఱల మఱల చెప్పట,
ఇది లక్షణ శాస్త్రవేత్తలు తప్పగా భావింతురు.

క॥ ఇదియాంధ్ర కవిత్వంబని । మదిరోయగ దగదుదీని ।
మర్మమరయుడీ । పదియారు వన్నెపసిఁడిని । ముదమునఁ దో
ల్పెట్టెనుంచ॥ ముట్టకుండుదురా! లోకులు చేత బట్టకుండుదురా!
యిదిగాక కులహీను డిచ్చిన ద్రవ్యము । విదితముగానెంత వేత్త
లైనను దాని ॥ ముట్టకుండుదురా ॥ 14

తా॥ ఎటులైతె పదియారు వన్నెగల బంగారమును చర్మముతో జేసిన
పెట్టియ నుంచిన లోకులు దానిని ముట్టకుండురా ? కులహీను డిచ్చిన
ద్రవ్యమును సత్కుల జాతుండగువాడు ముట్టకుండునా ? అటులే యిది
యాంధ్ర కవిత్వమని మదిలో రోయక నిందలి మర్మమును గాంచి నన్నాద
రించుడు.

క॥ ఆసాంతం బీగ్రంథము । ప్రాసయతుల్ శబ్దగణము
భావముయుక్తుల్ । వాసిగ కుదరని చోటుల । నీసభలో పెద్ద
లెల్ల ॥ నివిదిద్దవలెను । దిద్దినది నామది కద్దవలెను ॥ మీసాటి
వారికి వేసట లిందుంటె । నాసాటి వాని బ్రతు । కేసాటిగాకుండ ॥
నివిదిద్దవలెను ॥ 15

తా॥ ఈగ్రంథములో మొదటినుండి తుదివరకు ప్రాసలు, యతులు
గణములు, భావములు, పదములు సరిగా కుదురనిచో, ఈసభలో నుం
డెడు పెద్దలెల్ల దిద్దవలెను. అట్లు తప్పులు గలచోట మీరు దిద్దిన దెల్లను
నామనస్సుకు సరిపావలెను. మీవంటి గొప్పవారలకే యిందు వేసట గల్గి
నచో, నావంటి అల్పుని బ్రతుకేమాత్రమగును. కావున శ్రమయనక
నవరింపుడు.

క॥ తప్పొప్పులు రెండెఱుగని । తప్పున దానుండ దీనిఁ
దప్పని కూసె । తప్పుడు నరునకుఁ జెప్పెదఁ । జప్పుడు జాలించు
మనుచు ॥ సభవారు వినఁగా । సరెసరెయని సభవారిట్లనగ ।
చెప్పిన వినకున్నతప్పు వానిదెసుమ్మి । తప్పుగల్గినవెన్క గొప్పవాడె
టొను ॥ సభవారు వినగా ॥ 16

తా॥ ఇదితప్పు, ఇదియొప్పు అని గుర్తెరుంగ నటువంటి మూఢుడు
దీనిని తప్పని వాదించు వానిని మాట్లాడవలదని చెప్పెదను. సభయందుం
డెడు బెద్దలెల్లరు “ సరిసరి ” యని చెప్పిన దానిని యొప్పుకొనక తప్పని
వాదించిన వాడు గొప్పవాడుకాడు. చెప్పినను వినకుండినచో వానిదే
తప్పు సుమా !

క॥ ఇలు సొచ్చి గ్రామసింహము । కల దొంతులఁ గూల్చు
నింటి గణిత, లొలుగుదొం । తులనక్కఁ జేతురటులనె । యిల
సుకవిజనోక్తిఁ దప్ప ॥ లెంచు, దర్శనుడు । తప్పొప్పులు గాంచు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

11

సజ్జనుఁడు । తులలేని బుద్ధిమంతులు । సర్వజ్ఞులు మీకు ।
దెలియు నాతలఁపునే । దెలిపెద నొక తప్పు ॥ లెంచుదుర్జ
నుడు ॥ 17

తా॥ గృహములో (గ్రామసింహము) కుక్క జొరబడి దొంతులుగా
బెర్చబడిన కుండలు బడగొట్టగా, అది జూచి అయింటి అడువారు యెటులైతే
అపడిపోయిన కుండలను సరిజేయుదురో, అటులే, దుర్మార్గుడగు
వాడు సుకవిశ్వరు లొనర్చిన కావ్యములను తప్పులుగా నెంచును. సన్మార్గు
లాతప్పులను సవరించును. కావున మీరు సర్వజ్ఞులగుటచే నాభావమును
గ్రహింతురనే దెల్పుచుంటిని.

క॥ తనగొప్ప నెంచరేమో । జనులని తలపోసి సాధు జన
కృత కవితల్ । వినరితరులు, వినగోరిన । వినదన రాదనుచు
మనసు ॥ విరచు దుర్జనుడూ । విని వినిపించు వేడ్కసజ్జ
నుడూ । కనవచ్చు ముంజేతి, కంకణాలకు వేరే । ఘననిల్వ
టద్దము గావలెనా ॥ మనసు విరచు దుర్జనుడూ ॥ 18

తా॥ ముంజేతి కంకణమునకు అద్దంబెందుకనునటుల, గుణములను
బట్టి దుర్జనులను సజ్జనులను దెలియ వచ్చును. ఎటులన దుర్జనులు
లోకులు తన్ను గొప్పవానిగా నెంచవలయునని సుకవిశ్వరు లొనర్చిన
కవిత్యమును తాను వినక పోవుటయే గాక, ఇతరులను వినకుండగా
జేయును. సజ్జనుడు తాను వినుచు, ఇతరులను వినుమని ప్రేరేపించు
చుండును.

క॥ అగామి కథను నిట్లని । బాగుగ వినిపింతుఁ జెవుల
పండువుగాగ । న్నాగమ నిగమోపనిష । త్సాగర మధితార్థమెల్ల ॥
సాంగోపాంగముగఁ । దయతోడ వినుఁడి । సాంగోపాంగముగఁ ॥

ప్రాగర్థ చరమార్థ, యోగములకు । సంయోగము గావించి ।
నేగురైరిగినంత । సాంగోపాంగముగక ॥ 19

తా॥ ఇక ముందు చెప్పబోవు సంగతులన్నియు మీ వీనులకు విందగునటుల వినుపింతును. ఎటులైతే దేవతలు సముద్రమును దరచి అమృతమును పైకి దీసి యుండిరో, అటులే వేద వేదాంతములయొక్క సారమంతయు నే జదివియున్న నా యనుభవమున్నదంతయు వినిపించెదను. ముందు వెనుకటి విషయములకు గల సంబంధమును జీవాత్మ పరమాత్మ వివరమును నేగురైరిగినంత మట్టుకు సాంగోపాంగముగా వచించెదను మీరు దయతో వినుడు.

క॥ మోదమునఁ బొద్దు పోకకు । వాది ప్రతివాదులగుచు
వరగురు శిష్యుల్ । వాదించి రనుచు నొకసం । వాదముఁ బన్ని
తిని గాన ॥ వదలక వినుఁడి । మొదటినుండి । తుదవెళ్ళఁ
గనుడి ॥ వేదాంతార్థాతీత వేత్తలు మీరిందు । నేదేది సవరించుఁ
డిదె నావిజ్ఞాపన ॥ వదలక వినుఁడి ॥ 20

తా॥ సంతోషముగా కాలము గడుపుటకై, గురుశిష్యులు వాది ప్రతివాదుల విధముగా వాదించి రన్నట్లుగా, దీని నొక సంవాద రూపముగ రచించితిని. దీని మొదటి నుండి తుదివరకు నెడతెగకుండ వినుడు. మీరు వేదాంతార్థములను దెలిసినవారు గనుకనే, నేజెప్పదానియందున్న పొరపాటులను సవరించ గలరని వేడుచున్నాడను.

క॥ కొంచెములో సరిపుచ్చక । పెంచితి నీగ్రంథమునుచు
బెద్దలలుగకక ॥ మించిన వేడ్కను వినుఁడి । పెంచిన యర్థ
మునేఁ ॥ జెప్పెద లోకులెల్ల । నర్థము తెలిసి మదినుల్లసిల్ల ।
పెంచితి పెంచితి కొంచెము వెడలుపు । గానుండు నదిలోతు
నెంచి నామదిని ॥ జెప్పెదలోకులెల్ల ॥ 21

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

13

తా॥ ఈ గ్రంథమును కొంచములో సరిపుచ్చక పెంచి పెద్దదిగా వ్రాసినని పెద్దలగువారు కోపింపకుడు. యెటులన నది వెడల్పుగా నున్నను లోతుగూడ దానికి దగినట్లుగానే యుండును. అటులే ఈ గ్రంథమును యించుక విస్తరించి వ్రాయుట వలన నా మనోభావము లోకులందరికి చక్కగా దెలిసిన సంతోషింతురనియే పెంచియున్నాడను.

క॥ సాధన సంపత్తియుగల । సాధకుఁ డొకనరుఁడు ఘోర సంసారములో । బాధపడలేక దనపు । న్యోదయమున గురునిఁ గాంచి ॥ యురుతరభక్తిఁ । శరణనిమ్రోక్కి మఱిమఱియు క్తిఁ॥ బోధసేయు పుణ్యపురుష, మాబోంట్లకు । సాధించఁదగు ముఖ్య సాధన మేదనె ॥ యురుతరభక్తిఁ ॥ 22

తా॥ సాధన చతుష్టయమే సంపత్తిగా గలిగిన యొక మానవుడు ఈ దుష్పార సంసారమును సాగరమును నీదలేక దన పూర్వ పుణ్య విశేషంబున, అచల గురుని దరి కేతెంచి సాష్టాంగపడి మ్రోక్కి యోమహత్మా! నావంటి యజ్ఞానుడు యీసంసార బంధమునుండి విడుదల యగుటకు తగినదియు, నాచే సాధింప దగినదియు నెద్దియో అది నాకు బోధింపుము అని కోరెను.

విశేష:— సాధన చతుష్టయ మనగా “ 1 నిత్యా నిత్య వస్తువివేకము. 2 ఇహ మూత్రార్థ ఫల భోగ విరాగము. 3 శమాది షట్సంపత్తి. 4 ముముక్షత్వము ”

నిత్యానిత్య వస్తు వివేకమన, నిత్యము పరబ్రహ్మమనియు అనిత్యము ప్రపంచమని యెరుంగుట. ఇహ మూత్రార్థ ఫలభోగ విరాగమన, ఇహపర భోగములు దుఃఖదాయకములని గ్రహించి వాటిని విడచి పెట్టుట. షమాది షట్కమన. ౧ శమము, ౨ దమము, ౩ శ్రద్ధ, ౪ సమాధానము, ౫ ఉపరతి, ౬ తితిక్ష. శమము = మనస్సాది అంతఃకరణమును విషయముల నుండి నిగ్రహించుట. దమము = పంచ కర్మేంద్రియములను విపరీత

కర్మల జేయకుండునటుల నాకర్పించుట. శ్రద్ధ = వేదవాక్కులయందు గురువాక్కులయందు భేదమెంచక భక్తిగలిగియుండుట. సమాధానము = మనస్సును ఏకాగ్రముగా నిల్పుట. ఉరపతి = ఒకసారి విడచి పెట్టిన వస్తువు మఱల నగుపడినచో చీ యని తిరస్కరించుట. తితిక్ష = శీతోష్ణ దులను, లేక ఆకలి దప్పలను నహించుట. ముముక్షత్వము = మోక్షేచ్ఛ. ఈ నాలుగు సాధనములు గలవాడే బోధకు సధికారి. ఇతడే ఈ గ్రంథ మును పఠించిన మేలు గలుగును.

క॥ శరణాగతుఁడగు శిష్యునిఁ । గరుణామృత దృష్టిచేత
గని, మోదము ము । పురిగొన మృదువాక్యములను । పరమ
దయాళుండు గురుఁడు ॥ “భక్తివినుమనెను । సంశయ మింక
బాధింప” దనెను । పరిపూర్ణ మొకటి లేనెఱుకనే దొకటుండుఁ
బరిపూర్ణ మెఱుకల । నెరిగియెరుకనుమాను ॥ భక్తివిను
మనెను ॥ 23

తా॥ శరణని సాష్టాంగ పడి నమస్కరించిన శిష్యుని కరుణారస భరితుండగు గురుండు వాని లేవనెత్తి యాదరించి, యింపైన మాటలతో నాయనా ! నేజెప్పు వాక్యములను భక్తితోవినుము. అట్లు వింటివేని సంసార తాపత్రయములు నిన్ను బాధింపవు. 1 పరిపూర్ణమనియు, 2 లేనియెరుక యనియు రెండుగలవు. ఈరెంటిని బాగుగా నీవెరిఁగి రెండవదియగు లేని యెరుకను విడుపుము.

విశేషః— తాపత్రయమా. 1 అధ్యాత్మికము = స్థూలసూక్ష్మ దేహ ములవలన గలిగెడు దుఃఖము (జ్వరము, ఆకలి, దప్పి మొదలగునవి) 2 అది భౌతికము = ఇతర భూతములవల్ల గలిగెడుదుఃఖము. (దొంగలు పాము తేల్కు ఇతరులు నిష్కారణముగాబాధించుట మొదలగునవి) 3 అది దైవికము = దేవుని వల్ల గలుగు దుఃఖము, (వర్షములు గురియక కరువు సంభవించుట. అథవా, యొక్కువ వర్షములుపడి పంటలు చెడి పోవుట గాలి యెండ వీటిచే కలుగు తాపము.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

15

(గురూర్వాచ)

క॥ ఏసాధన నీకెందుకు । ఏసానికిఁ బనికిరాదు విను
 మాయయ్యా । నే సాధులచే విన్నది । యేసాధన లేనిబోధ ॥
 యెఱిగింతుఁబోకు । సాధనలందు మఱిగితేరాకు । ఏసాధనల
 జోలి యెవ్వొల్లనని నీవు । బాసఁ జేసితివేని, పరిపూర్ణ బోధనే ॥
 యెఱిగింతుఁబోకు ॥ 24

తా॥ నాయనా ! నీకు యమాది అష్టాంగ యోగములతో బనిలేదు.
 అవి యేమాత్రము కొరగానివి. వాటియందు నీచిత్తముం పకుము. నేను
 సాధులవల్ల వినినదియు యేయొక్క శ్రమ లేకుండునదియు ఈ యచల
 బోధ నీకెరిగించెదను. ఒక వేళ నీకు సాధనములే సాధింప వలెనని యిష్ట
 ముండినచో, నావద్దకు రాకుము. పైనజెప్పబడిన సాధనల జోలికి నేను
 పోనని ప్రమాణము జేసితివేని ఈ పరిపూర్ణబోధను నీకెరిగింతు.

విశే:— అష్టాంగ యోగములనగా,

- 1 యమము = బాహ్యేంద్రియ నిగ్రహము
- 2 నియమము = అంతరేంద్రియ నిగ్రహము
- 3 అసనములు = పద్మాసనాది 84 అసనములను వేయుట.
- 4 ప్రాణాయామము = శ్వాసాచ్ఛ్వాసల నిరోధించుట
- 5 ప్రత్యాహారము = విషయములనుండి యింద్రియముల మర
 లించుట
- 6 ధ్యానము = ఏకాగ్రచిత్తుడై యుండుట
- 7 ధారణము = భగవంతుని దప్ప యితర మేరుగకుండుట.
- 8 సమాధి = మనస్సును లయింప జేయుట.

(శిష్య ఉవాచ)

క॥ గురువర పరిపూర్ణంబన । నెఱుకన నివిరెండునెట్లు
 యెఱుకోద్భవ, మం । దెఱుక చనుచోటు నెయ్యది । యెఱుకను
 నేనెట్లు విడుతు ॥ నెఱిగింపుమనెను । అంతనెగురుఁ డెఱిగింతు

ననెను ॥ చరణధూళిని రెండు కరములఁగొని తన । శిరమున
ధరియించి శరణని యాశిష్యు ॥ డెఱిఁగింపుమనెను ॥ 25

తా॥ ఓ సద్గురు స్వామీ ! పరిపూర్ణమనియు, లేని యెరుకయనియు
రెండు విధంబుల గలవని చెప్పి యుంటిరి. అందు పరిపూర్ణమనగా
నెయ్యది ? యెరుకనగా నెయ్యది ? అలేని యెరుక యెందు జన్మించినది?
ఎట్లుపోవును ? ఇది యంతయు నాకు దెల్పుమని యా సద్గురు మూర్తి
యొక్క చరణ ధూళిని తన శిరంబున దాల్చి యాశిష్యుడు వేడుకొనగా
సద్గురు స్వామి యెరిగింతు వినుమని పలికెను.

(గురూర్వాచ)

క॥ మొదల చలము నెఱిఁగించెద । విదితముగా లేని
యెఱుక వివరింతుఁబయి ॥ దుదినెఱుకను విడిపించెద । మదిలో
నామాటనమ్మి ॥ మఱివింటివేని । సంశయబుద్ధి । మానితివేని ॥
పదుగురు నినుజూచి ' భళిసెభాసీత్యోవ , కెదురులేదనునట్లు
లిదిగో నేఁజేసెద ॥ మఱివింటివేని ॥ 26

తా॥ శిష్యా ! మొదట నీకు అచలమననెద్దియో యెరిగించెదను. అటు
పిమ్మట అసత్యమగు యెఱుక వివరించెదను. తువకు నెఱుకను విడిపింప
జేసెదను. నామాటను నీమదిలో నమ్మి, సంశయము లేనివాడ వైతివేని;
పదుగురు నిన్నుజూచి భిళిసెభాను, ఈ త్యోవకు యెదురు లేదనునట్లుగా
నిన్ను జేయుదును.

(శిష్య ఉచాచ)

క॥ మీరంతవారు గనుకనె । జేరితి మీపాదసేవ సిద్ధించు
టకై । లేరింతవారు జగమున । లేరని నామదికిఁ దోచె ॥
లెస్సగ వినుఁడి । అజ్ఞకుమీఱ । లేదుగనుగొనుఁడి ॥ యేరితి
వినుమంటె । నారీతి వినియెద । మీరానతీయండి । తోరాము
యీబోధ ॥ లెస్సగ వినుఁడి ॥ 27

తా॥ స్వామీ ! మీరటువంటి ప్రజ్ఞావంతులనే మిమ్ము జేరితిని, మీ పాద సేవకుండనైతిని లోకములో మీవంటి వారు లేరని నాకు దృఢనిశ్చయమయ్యెను. మీ యాజ్ఞానుసారము మెదలువాడను. మీరెటుల వినుమన్న నటులే వినియెదను. దేవరవారు నాకుచక్కగా బోధింపవలయును మరియు

క॥ మొద్దులనైనను దొల్తురు । బద్దుల బద్ధత్వమడవి పాల్సేతురు, మీ । వద్దికి వచ్చిన గని, పరి । శుద్ధపుబోధోక్తమైన సూక్తులుచెప్పి । అందుకుదగిన । యుక్తులుగుప్పి ॥ పెద్దలచే మీప్ర, సిద్ధివనివచ్చితి । దిద్దుఁడినేవట్టి । బుద్ధిహీనుఁడ నన్ను ॥ సూక్తులు చెప్పి ॥ 28

తా॥ ఓ స్వామీ ! దేవరవారు తమ చరణ సన్నిధానమున కలు దెంచిన యెంతటి మందబుద్ధి గలవారినైనను కడతేర్తురు. బద్దులగువారి నైనను గడతేర్తురు. బద్దులగువారి సామరితనమును పొగొట్టజాలుదురు. పెద్దలవల్ల మీకీర్తిని విని మీవద్ద కరుదెంచితిని. నాకు పరిశుద్ధమైనటువంటి యచల బోధను అందుకు తగిన దృష్టాంతములను జెప్పి, బుద్ధిహీనుడనగు నన్ను నవరించుడు.

(గురూర్వాచ)

క॥ నూటిగను బోధనామది । నాటిన దిఁక చాలు చాలు నని నీవై నీ । నోటను బలికెడు డాకను । సాటువలను జెప్పు చుండు ॥ సరెరానామాట । రాగోరుదు । మతి నేనీమాట ॥ నూటి కొక్కటి చెల్లు । మాటని తెలియుము । మాటిమాటికి వట్టి । పాట లేటికినిఁక ॥ సరెరానామాట ॥ 29

తా॥ శిష్యా ! నేనెనరించునట్టి బోధను నీమదికినాటినది యిక జాలు చాలునని నీవై నీనోటను బలుకునంతవరకు నేను అనేక దృష్టాంతరములతో బోధింపు చుండును. నీవు జాగ్రత్తతో వినుచుండుము. ఇదే నాప్రతిజ్ఞ;

ఈమాట నూటికి సరియని దెలియుము. ఊరక పనికిరాని పాటలు బాడు కుంటు కూర్చుండుటవలన బ్రయోజనములేదు.

క॥ తానే ననకను నుండిన । దానికిఁబేరేమి బయలుదానే ననుచుకా । నేననెవవు నేనెవ్వరు । లేనెరుకను నమ్మియుండి ॥
లేనేలేననుమీ । అట్లానంటే । లేనేలేవునుమీ । లేనేలేనని నేను ।
లేకపోయిన వెనుక । దానుండు; గదయంటే । దా నెట్లాఱిగెద
వీవు ॥ లేనేలేననుమీ ॥ 30

తా॥ శిష్యా! తాను నేను యనక నుండునదే పరిపూర్ణము. దాను నేనని బలుకుచుండిన నీవెవ్వరు? లేని యెఱుకను నమ్మియుండి నీవట్లు బలుకుచుంటివి. అలేని యెఱుక లేకపోయినయెడల, నీవు లేనేలేవు. అట్లు నీవు లేకపోయినను, దానుండుగదాయనిన, దాని నెరిగిన వారెవ్వరున్నారు? లేరు. కావున దానుండుటయు, నెఱుంగుటయు కల్ల.

(శిష్య ఉవాచ)

క॥ మీరాజ్ఞ యిచ్చియుంటిరి । నేరుపుతో బయలు నెఱుక నెఱిగించి పయికా । పేరణతు నెఱుకననియె । ట్లారీతిని యెఱుక పరుచు ॥ మయ్యా మ్రొక్కెదను । అనుమానము । చెయ్య కెయ్యెడను ॥ సారెకు మీపాద జలజయుగ్మము నాహ్లా, త్సారస ముననిల్పి సల్పుచు పూజనో ॥ యయ్యా మ్రొక్కెదను ॥ 31

తా॥ గురువర్యా! మొదట పరిపూర్ణమును, పిదప యెఱుకను వివరించి, తరువాత యెఱుకను విడిపింప జేసెదనని సెలవిచ్చితిరి. అటువలెనే నాకు బోధింపుడు నేను అనుమానములేనివాడనై మీపాదపద్మములను నామనస్సులో నిడుకొని యెల్లప్పుడు మీసేవ జేయుచుందును.

(గురూర్వాచ)

క॥ పుట్టుట గిట్టుట లేకయు । పుట్టెడు గిట్టెడు నెఱుకను

పోడి యెఱుగకకా । జట్టువలె కదలకుండును । బట్ట బయల్ ।
 యిట్టిదెఱిగి ॥ భావింపదగును । నెఱుకచేత సేవింపదగును ॥
 వట్టియాశలచేతఁ బట్టుబడకను । యీగుట్టు దేశికునోట గట్టిగ
 దెలుసుక ॥ భావింపదగునూ ॥ 32

తా॥ శిష్యా! జనన మరణములు లేనిది బయలు. జనన మరణ
 ములు గలది యెఱుక, బయలు యెఱుకను యెఱుగక (చట్టు) పర్వతము
 వలె కదలక మెదలక నున్నది. ఈకదిలే మెదిలే యెఱుక వలన పరిపూర్ణ
 మెఱిగి సేవింపవలెను. వృథా యాశలను జెందక, ఈరహస్యమును దేశిక
 స్వాముల వారి నోట జక్కగా దెలిసికొనుము.

విశే:— బయలు, బట్టబయలు, అచలము ఇవన్నియు నొక పరి
 పూర్ణమునకే బెరులని తెలియవలెను.

క॥ ఎరుకైన రీతినుండును । నెరుక నవశ్యంబటంచు
 నెన్నిన యెఱుకకా । యెరుగుదుననినను నెరుకే । యెరుగుట
 దుర్లభమునుమ్మి ॥ యీయుత్త బయలు । ఎరుగునె యెరుక
 నెరుగని బయలు । పెరుగదు విరుగదు యెరుగదు తరుగదు ।
 అరుగదు కరుగదు । తిరుగదు మొరుగదు ॥ యీయుత్తబయలు॥

తా॥ ఎఱుక యెఱుకైనరీతి నుండును అట్టియెఱుకను ముఖ్యముగా
 దెలిసికొన వలెనన్న, ఎఱుకను దెలిసి కొనునది యెఱుకే. పరిపూర్ణము
 యెఱుకను గుర్తించదు. పరిపూర్ణమునకు పెరుగుట, విరుగుట, తరుగుట,
 యెరుగుట, అరుగుట, కరుగుట, తిరుగుట, మొరుగుట మొదలగు వికార
 ములు లేక సర్వథా నొకే విధముగా నుండును.

(32 వ. కందార్థములో) “ఎఱుకచేత సేవింపదగునూ” = అను
 దానికి కొందఱు “ఎఱుకలేక సేవింపదగునూ” అని చదువుట గలదు.
 అనగా! అహంభావము లేక పరిపూర్ణమును సేవింప వలయునని తెలిసి
 కొనేది.

20

శుద్ధనిర్గుణతత్త్వ కందార్థములు

క॥ పలుకునఁ బలుకఁగ రాకను । దలపోసెద మనిన
మదికి దగులక యెపుడు ॥ ములుగుచ్చ సందులేకను । గలి
గున్నది బట్టబయలు ॥ గదరమాయన్నా । యిదిగోచూడు । కలదో
యన్న । పలుకన్న పలుకక । తలపన్న దెఱుఁగక । చలియెండ
వానల । కలయక నిలుచుండు ॥ గదరా మాయన్నా ॥ 34

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము ఇట్టిదని వాక్కులచే వర్ణించుటకు వశము
కాదు. మనస్సుచే దలపోయుదుమన్న సాధ్యముగాదు. ముల్లు గొచ్చుట
కైన సందులేక యెల్లెడల వ్యాపించియున్నది. అది కదలదు. మాట్లాడదు.
అలోచింపదు. ఎండకు నెండక, వానకుదడువక సర్వకాల మొకేవిధముగా
నున్నది. గురుదృష్టిచేతం జూడుము.

క॥ సామర్థ్య మేమి చూపదు । కామక్రోధాదికముల
గలయ దనిశమే । బాము లెఱుఁగ దితరుల ద । న్నేమని నను
మారుబల్క ॥ దీబట్టబయలు । దీనికి మొక్కే । రితర జేజేలూ॥
నామరూపక్రియ । నటనలన్నియు మీఱి । యేమని యనరాక ।
యేకమైయున్నది ॥ ఈబట్టబయలు ॥ 35

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము తనశక్తి సామర్థ్యములను జూపదు. ఎన్న
టికిని కామ క్రోధాది యరి పద్వర్గమునకు లోబడదు. విదుఃఖము నెఱు
గదు. ఇతరు లాడుమాటకు బదులుసెప్పదు. కావున అట్టి పరిపూర్ణమే
పరమ పదమని బ్రహ్మది దేవతలు నమస్కరింపు చుందురు. పరిపూర్ణము
నామము, రూపము, క్రియ, నటనాది వృత్తుల నన్నంటినిమిరి అవాఙ్మానన
గోచరమై యేకమై యున్నది.

విశేః— అరిపద్వర్గమనగా = 1 కామము = కోరిక. 2 క్రోధము
= కోపము. 3 లోభము = అత్యాశ. 4 మోహము = చిత్తవైకల్యము

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

21

5 మదము = గర్వము. 6 మాత్పర్యము = పగ. ఇవి మానవునకు పగవానితో సమానము.

క॥ దానము ధర్మము సగుణ । ధ్యానము ప్రతిమార్చ
నంబు తపజపతీర్థ । స్నానములు ముక్తిదములని । మానవు
డొనరించుబయలు ॥ మాటాడదేమి । యెఱుకేలేదు । మాటాడ
దేమి । బెను కాదనక నీవనక నేననకొక్క । మేలైనతాగాక ।
మితిమీఱియున్నది ॥ మాటాడదేమి ॥ 36

తా॥ శిష్యా! దానము, ధర్మము, సగుణధ్యానము, మూర్తిపూజనము, జపము, తపము, తీర్థస్నానములను నీయేడును ముక్తి సాధనములని మానవు లాచరింపుచుందురు. ఇవన్నియు పరిపూర్ణమునకు లేవు గావున మాటాడదు. బెననిగాని, కాదనిగాని, నీవు నేననియనక, స్థూలసూక్ష్మ, కారణ మహాకారణ, కైవల్య శరీరములలో నేదియు గాక మితి మేరలులేక నెల్లకాల మొకేరీతిగా సర్వత్ర నిండియున్నది.

క॥ ఇంతింతని యనరానిది । వింతలు సేయనిది నెన్ని
విధములఁ గనినక । చింతలెఱుంగనిదీ బయ । తెంతని నేవిన్న
వింతు ॥ నిరకమీదవృధగా । తెలుపుట వినుట । కిదిపెద్ద
కథగా । సంతతమొకరీతి । సకలదేశములయం । దంతటనిం
డున్న । దదిగో పరిపూర్ణము ॥ ఇకమీద వృధగా ॥ 37

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము ఇట్టి దట్టిదని చెప్పటకు వీలుకానిది ఏలాటి వింతలును జేయనిది ఏచింతల నెఱుంగనిది. అట్టి పరిపూర్ణమును నేనెట్లు కథగా వినిపింతును. నీవెటుల వినెదవు? కావున ఆ పరిపూర్ణము ఎల్ల వేళలందు నెల్ల చోటులందు నొకే విధముగా నిండి నిబిడికృతముగానున్నది అదోచూడుము.

క॥ అకాశాదిక భూతా । నీకాత్మక మగుచు నెరుక యీజగ
మయ్యె॥ రాకడ పొకడ గలదై । ప్రాకటముగ దీనిలోను ॥
బట్టబయలిదిరా । కాదనియంటె వట్టిపల్కిదిరా । లోకత్రయము
తనలోపల దిఱుగగ । జోకతోడుతదాని జోలెఱుగ దిడియే మొ॥
బట్టబయలిదిరా ॥

38

తా॥ శిష్యా! అకాశము, వాయువు, అగ్ని, జలము, పృథివి అను
నీపంచభూతముల స్వరూపమైరది యెఱుక, ఈయెఱుకయే జగత్తయ్యెను.
ఈయెఱుక జననమరణములు గలిగియున్నది. ఈయెఱుక వల్లనే పరిపూర్ణ
మును జూడుము. కాదని యనుట వ్యర్థము. స్వర్గ మర్త్య పాతాళ లోక
ములు మూడును పరిపూర్ణమందు దిరుగు చుండినను, ఆ పరిపూర్ణమునకు
యెఱుక సమాచార మేమియు దెలియకుండును. కాబట్టి యెఱుకే యబద్ధ
మని దెలియుము.

విశేష:— అత్యయందున అకాశము, అకాశమున వాయువు, వాయువు
నందగ్ని, అగ్నియందుజలము, జలమందు పృథివి పుట్టెను. భూమియం
దోషధులును, ఓషధులయందన్నము, అన్నమునందు సకల జంతు జాల
ములు గల్గెను. దీనినే ప్రపంచమనబడును.

పంచమహా భూతములలో ఒక్కొక్క భూతము మిగత నాలుగు
భూతములలో చేరుటచే యిరువై అయిదు తత్త్వములయ్యెను. అందుస్థూల
దేహ పంచీకరణమనియు, సూక్ష్మ దేహ పంచీకరణమనియు రెండు విధం
బులు. వాటి వివరణము యీక్రింద చెప్పబడుచున్నది.

స్థూలదేహ పంచీకరణము.

అకాశము	కామ	క్రోధ	లోభ	మోహ	మదమత్సరములు
వాయువు	చలనం	గమనం	తీవ్రం	లజ్జ	భయము
అగ్ని	ఋత్తు	పిపాస	నిద్ర	అలస్యము	సంగమం
జలము	రక్తము	మూత్రము	శుక్లము	శ్లేష్మము	మెదడు
పృథివి	అస్తులు	చర్మము	మాంసము	నరములు	రోమములు

అకాశమువల్ల కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మదమత్సరములు. వాయువువల్ల చలనం, గమనం, తీవ్రం, లజ్జ భయము. అగ్నివల్ల ఋత్తు, పిపాస, నిద్ర, అలస్యం, సంగమం. జలమువల్ల రక్తము, మూత్రము, శుక్లము, శ్లేష్మము మెదడు. పృథివివల్ల అస్తులు, చర్మము, మాంసము, నరములు, రోమములు కలిగెను.

శుద్ధనిర్గుణతత్త్వ కందార్థములు

సూక్ష్మదేహ పంచీకరణము.

పంచమహా భూతములు	అకాశముచే అంతఃకరణ పంచకము	వాయువుచే ప్రాణపంచ కము	అగ్నిచే జ్ఞానేంద్రియ పంచకము	జలముచే కర్మేంద్రియ పంచకము	పృథివిచే విషయ పంచకము
అకాశము	జ్ఞానము	వ్యాన	శోత్ర	వాక్కు	శబ్దము
వాయువు	మనస్సు	సమాన	త్వక్కు	పాణి	స్పర్శము
అగ్ని	బుద్ధి	ఉదాన	చక్షు	పాద	రూపము
జలము	చిత్తము	ప్రాణ	జిహ్వా	గుహ్యము	రసము
పృథివి	అహం కారము	అపాన	ఘ్రాణ	గుదము	గంధము

క॥ తండోప తండములుగా । దండిర్ఘపాదికములన్ని తన
లోపల ను । ధృండత నుండినఁ బోయిన । నిండు సముద్రంబు
యెఱుఁగ ॥ కుండు నెప్పటికి । పరిపూర్ణ మిట్లుండు నెప్పటికి ॥
యెండమావులరీతి నుండెడు బ్రహ్మాండ । ముండినఁ బోయిన
రెండు గురైరుగక ॥ నుండు నెప్పటికి ॥ 39

తా॥ శిష్యా! మహా సముద్రమునందు అనేకములగు బలచరంబులు
చచ్చుచు పుట్టుచున్నను ఎటులైతే ఆ సముద్రముదెలియకుండునో, అటులే
పరిపూర్ణమునందు ఎండ మావులవంటి అండ పిండ బ్రహ్మాండము లుండి

పోయినను పరిపూర్ణము దెలిసికొన జాలదు. ఎల్లకాల మొకేరితిగా నుండు నని దెలియుము.

క॥ ఎఱుకతో వచ్చిన విశ్వం । బెఱుకతోఁ జనుగాని నిల్వ
దీబయలైతే । యెఱుకతో రాదెఱుకతోఁబో । దెఱుకతో నందేమి
లేదు ॥ యిది నిశ్చయమురా । ఉండుండి యీ యెఱుకతానౌరా ।
యెఱుక నెఱిగినవస్తు వెఱుకని తెలియుము । యెఱుక నెరుగదు
బయ లిట్టిదట్టిదియన ॥ దిదినిశ్చయమురా ॥ 40

తా॥ నాయనా! ఈ ప్రపంచము యెరుకతోడనే వచ్చినది కావున
యెరుకతోడనే బోవును. పరిపూర్ణమట్లు యెఱుకవలన రాలేదు. యెఱుక
వలన బోలేదు. పరిపూర్ణమునకు యెరుకతో నేమాత్రము సంబంధము లేక
సర్వకాల మొకేవిధముగా నుండును. తన్ను దా నెరుగునదియు, పరిపూ
ర్ణము నెరుగునదియు యెరుకగానే దెలియుము. పరిపూర్ణము యెరుకను
దెలియ నేరదు. ఎటులన.

క॥ రవి తమస మున్న దెరుగునె । ప్రవిమల దావాగ్ని
చెదలు బట్టు పెరుగునె । దివమును రాత్రి, రాత్రిని । దివ
మెరుగునె లేమి లక్ష్మి ॥ దేవియెరుగునా । అన్నమును భూదేవి
యెరుగునా । భవనాశస్థితులరాపాడేడియెరుకను భవనాశ స్థితి
లేనిబయలెల్లెరుగును ॥ లక్ష్మిదేవియెరుగునా ॥ 41

తా॥ శిష్యా! ఎటులైతే, సూర్యుడు చీకటియుండుట నెరుగదో,
కార్చిచ్చు చెదలు నెరుగదో, లక్ష్మిదేవి దరిద్రము నెరుగదో, రాత్రియు
పగలును, పగలు రాత్రిని యెరుగవో, అటులే జనన మరణములతో
గూడిన యెఱుకను, జనన మరణాదులు లేని పరిపూర్ణ మెఱుగదని తెలి
యుము.

క॥ ఎఱుకైన భూతపంచక । మెఱుకకుఁ జరణములు
కటియు హృదయముగళము ॥ శిరమును నయ్యెను గ్రమ
మున । ధరణిమొదల్ జేసియుట్లు ॥ తనయా గురైఱుఁగు । గగ
నముబయలం । చనరానిదెఱుఁగు । యెఱుఁగ కాకాశమె పరిపూర్ణ
మనుచు । కొందరు బల్కిరిది దీని గుఱిదప్పి యుండెవు ॥
తనయాగురైఱుఁగు ॥

తా॥ శిష్యా! ఎఱుకన పంచభూతములు, అపంచ భూతములవల్లనే
దేహమాయెను. ఎట్లన = పృథివివల్ల కాళ్లు, జలమువల్ల నడుము, అగ్ని
వల్ల హృదయము, వాయువువల్ల కంఠము, ఆకాశమువల్ల దలయునాయెను.
కావున కుమారా! ఈ రహస్యము నీవెరుంగుము. బయలు ఆను శబ్దము
నకు ఆకాశ మని నిఘంటువులయందు వ్రాసి యుండుటచే, కొందఱు
భూతాకాశమునే బయలని వాదించుదు. వారికి దెలియదు. నీవామాటలను
గుఱిదప్పి వినకుము. ఆకాశమే పరిపూర్ణమని యెన్నటికి దలపోయకుము.

క॥ విత్తే చెట్టుయి పుట్టును । విత్తే విత్తనమురీతి వెల
యునుధరపై । విత్తుకు చెట్టుకువేరే । విత్తన మొకటున్న దనిన॥
వినఁగూడదోయీ । తనకుఁదాఁబు । ట్టును వినవోయీ । విత్తు
చెట్టులరెంటి । విధమీ భూమెఱుగ ద । ట్టుత్త బయెలెఱుగదు ।
సత్తుచిత్తులరెంటి ॥ విన గూడదోయీ ॥ 43

తా॥ శిష్యా! విత్తనమే చెట్టుయిబుట్టుచున్నది. మరల ఆ చెట్టునందా
విత్తనమే కాయుచున్నది. విత్తనమున్ను చెట్టున్ను యొకదాని కొకటి
పరస్పర కారణములే గాని వాటికి వేరే కారణము లేదు. విత్తనమునకును
చెట్టునకును గల సంబంధమును ఈ భూమి యెరుంగదు. అటులే సత్తు
వల్ల చిత్తు, చిత్తువల్ల సత్తు పుట్టును. యీరెంటికి పరస్పర కారణమేకాని,

ఇతర కారణములేదు. ఈ సత్తుచిత్తులకు గల సంబంధము పరిపూర్ణము యెరుగదు.

విశేష:— సత్తు = సత్యము. చిత్తు = జ్ఞానము. ఈ రెండును యెఱుకయేనని దెలియదగినది.

క॥ చెట్టే మూలము విత్తును । బెట్టుకు మూలంబు విత్తు
క్షితిపై రెండుకా । బుట్టినఁ జచ్చిన రెంటిని । గట్టిగఁ దానెరుఁగ
కుండు ॥ గదరా ! యీనెల । నీపీఠిక, గనుగొన వేల । పుట్టుచు
గిట్టుచు । పాలుపొందు తనువెరుక । నిట్టి విచిత్రము లెన్నఁ
డెరుఁగదు బయలు ॥ గదరా, యీనెల ॥ 44

తా॥ శిష్యా! విత్తనమునకు మూలముచెట్టు, చెట్టుకు మూలము విత్తనము. ఈ రెండు నుండినను లేకున్నను భూమికి తెలియదు. అటులే జననమరణ రూపమగు యెఱుకనుగాని, యీ జగత్తును గాని పరిపూర్ణము దెలియనేరదు.

క॥ కనుమూసినఁ గనుదెఱచిన । కనుమరుగింతైనలేక
కానంబడుచుకా । గనుగొన శక్యముగాకను । యనిశము నొకరీతి
నుండు ॥ సతఁడెనిర్గుణుడూ । వినికనివెతల సతఁడెందఁ
డెపుడూ ॥ వెన్నెలలోపల । వెలగ కాయలరీతి । నున్న విశ్వము
నెరుక । నెన్నడు యెరుఁగని ॥ యతఁడెనిర్గుణుడూ ॥ 45

తా॥ శిష్యా! నేత్రములు మూసికొన్నను తెరచినను కొంచమైన మరుగులేక స్పష్టముగా పరిపూర్ణము కనుబడుచుండును. అది యిట్టి దట్టిదని చెప్పటకు సాధ్యముకాదు. అట్టి పరిపూర్ణమును కనుగొని, యే సంశయము లేనివాడే నిర్గుణుడనబడును. అతనికి యే వెతలు నుండ నేరవు. వెన్నెలలో వెలగకాయలు గనిపించునటుల, పరిపూర్ణమందీజగత్తు గనిపించుచుండును. యీవిశ్వమును యెఱుకను నెఱుగనివాడే నిర్గుణుడు.

క॥ ఎరుకే దేహేంద్రియములు । నెరుకే వర్ణాశ్రమములు,
నెరుకే శ్రుతులు ॥ ఎరుకే నీవును నేనును । యెరుకే సతిసోద
రాదు ॥ లెరుగుమువత్సా । నే దీర్చెద నిదుగో నీయిచ్చా ॥ హరి
హర బ్రహ్మాది సురనరగిరి సరిత్రరు మృగచరా । చరము లెరుక
యని ॥ యెరుగుమువత్సా ॥ 46

తా॥ శిష్యా! ఎఱుకే దేహేంద్రియములు, ఎఱుకే బ్రహ్మక్షత్రియ
వైశ్య కూద్రాదికములు, ఎఱుకే బ్రహ్మచర్యాది యాశ్రమములు. ఎఱుకే
శృతి స్మృతులు, ఎఱుకే సతిసుత సోదరాదులు, మరియు బ్రహ్మ విష్ణు
మహేశ్వరాది దేవతలును, నదులు పర్వతములు మృగములు మొదలగు
చరాచర మంతయు నెఱుకయని తెలియుము. వత్సా నేను నీకోరిక
దీర్చెదను.

క॥ ఎరుకే విద్యావిద్యలు । నెరుకే ప్రణవంబునాద
మెరుకే కళయు । న్నెరుకే బిందువు చిత్త । తైరుకే యానంద
మని నీ ॥ వెరుగు సబ్బుద్ధి । నీ నామాట లెరుకే నీబద్ధి ॥ ఎరుకే
నిర్గుణ సగుణ । మెరుకే యెరుగును యిట్టు లెరుకను యిది
యెంత । యెరుగజేసితి నీవి ॥ ట్లెరుగు సద్బుద్ధి ॥ 47

తా॥ నాయనా! ఎఱుకే విద్యయు, అవిద్యయు, ఎఱుకే సోహము.
ఎఱుకే నాదము. ఎఱుకే బిందువు. ఎఱుకే కళ. ఎఱుకే సత్తుచిత్తులు.
ఎఱుకే అనందము. నీ నామాటలన్నియు గూడ నిజముగా నెఱుకే. ఎఱుకే
సగుణ నిర్గుణములు. ఇన్నిటిని నిట్లు లెఱుకే యెఱుగుచున్నది. ఇవి
యన్నియు నీకు నెఱుక జెప్పితిని. నీవు సద్బుద్ధిచే నెఱుంగుము.

విశేష:— విద్యా విద్యలు = జీవేశ్వరులు.

క॥ ఎఱుకే యిహపర సౌఖ్యము । లెరుకే జ్ఞానంబు, జ్ఞేయ
మెరుకే మోక్షం । బెరుకే భక్తి విరక్తులు । నెరుకే సంకల్ప

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

29

మనియు ॥ నెరుగు, సత్కిర్తి । యెక్కడికొర యెరుకసంపూర్తి ।
యెరుకే జీవుడిను డెరుకే తదేకాంత । మెరుకే సర్వము నేగురై
ఱిగి, చెప్పితి ॥ నీకీలెరుగు సత్కిర్తి ॥ 48

తా॥ శిష్యా! ఇహపర సుఖంబులు గూడ నెఱుకే, ఎఱుకే జ్ఞాన
జ్ఞేయములు, ఎఱుకే మోక్షము. ఎఱుకే భక్తి, ఎఱుకే విరక్తి, ఎఱుకే
సంకల్పము, కావున పరిపూర్ణమును దర్శింపక యెఱుకకు సంపూర్తి గలుగ
నేరదు. ఎఱుకే జీవుడు. ఎఱుకే ఈశ్వరుడు. ఈ జీవేశ్వరుల యైక్యత
గూడ యెఱుకే. ఇదియంతయు యెఱుకే కావున నే నీ సర్వము దెలిసికొని
నీకు జెప్పితిని. నీ వీ కీలు దెలిసికొని సత్కిర్తి వహించుము.

క॥ చింతలతోటన నెరుకే । పింతల పుట్టిల్లనంగ వెలసిన
దెరుకే । తంతుల పేటన నెరుకే । పంతములకు జూడ మూల ॥
బలమన్నదెరుకే । జగజ్జాలస్థలమన్న దెరుకే ॥ భ్రాంతులకెల్లను
పట్టణమనజెల్లి । కాంతలపురుషుల । గలిగించుటకు మూల ॥
బలమన్నదెరుకే ॥ 49

తా॥ శిష్యా! ఎఱుకే సమస్త చింతలకు తోటవంటిది. ఎఱుకే చింత
లకు బుట్టినిల్లు. వివిధ తంత్రముల కునికిపట్టు. పంతముల కన్నిటికి
మూలాధారము. సర్వ ప్రపంచ జన్మ కారణమునకు ఎఱుకే మూలము.
ఈ యెఱుక సమస్త కౌరికలకు వాసస్థానము. ఈ యెఱుక స్త్రీలను పురుషు
లను బుట్టించుటకు మూలకారణమైనది. మఱియును

క॥ అన్నియుదానై, తనకవి । పన్నుగ వేరనుచు నోటఁ
బలుకుచు, మఱితా । నన్నిటి నెఱిగెడి యెరుకై । యున్నానని
యెరుక కెరుకై ॥ యూహింపుచుండు । తనఁలో దానె । మో
హింపుచుండు । ఎన్నోవిచిత్రాలీ । యెరుక సేతలువింటె ।
యున్నది లేదు లేకున్నదికలదని ॥ యూహింపుచుండు॥ 50

తా॥ శిష్యా! ఈ యెఱుక “జగత్తంతయు నేనే, ఆయినను నాకవి వేరగును” అని తాను వితర్కింపుచు దానన్నిటి నెరుగు శక్తిగల దాన ననుచు తనలో దానూహింపుచు, దనలో దాను మోహింపుచు, ఉన్నదానిని లేదనియు లేని దున్నదనియు యోచించుచుండును. ఈ యెఱుక చర్యల విచారించగా చాలా విచిత్రముగా నున్నది.

విశే:— ఉన్నది = పరిపూర్ణము. లేనిది = ఎఱుక.

క॥ వినుమూర్ఖ నాభితాబు । ట్టిన మీదట సృజనసేయు
దినము హరించు ॥ ఘనమగు పట్టణకోట్లను । తనలోపలి
దారమునకు ॥ తానట్టెచనునూ । అట్లనె యెరుక తాఁబుట్టి
కనును । పనిబూని బ్రహ్మాండ । భాండానంతములను । క్షణము
లోపలద్రుంచి కనరాకవేవేగ ॥ తానట్టెచనును ॥ 51

తా॥ శిష్యా! సాలె పురుగునునది పుట్టి, తనయందు గల్గిన దారముచే చిత్రవిచిత్రములుగా గూడులను గట్టి, మరల వాటిని తానే పాడు గావించి మరణించును. అటులే, యెఱుక తనంతట తానే పుట్టి అండ పిండ బ్రహ్మాండములను గల్పించి, నిమిషములో వాటినిధ్వంసముజేసి మాయమై పోవును.

క॥ తలిదండ్రులు జీవేశులు । నిలవ్యోమము లేను మేను
నెరుకమరపులు ॥ కలమేల్కలు శుక్లాస్రం । బులు నీరన్న
ములు ప్రకృతి ॥ పురుషుడాల్ మగడు । గానైయెరుక । కెరుక
గానఁబడు । తెలిసి బయలున్నదని । తెలిసి యీ తెలిసిన ।
తెలివిచేతనె దీని । దీని వేయుము ప్రకృతి ॥ పురుషుడాల్
మగడు ॥ 52

తా॥ శిష్యా! తలిదండ్రులు జీవేశ్వరులు, భూమ్యాకాశంబులు కలిమిలేములు, నెరుక మరపులు కల మెలకువలు, శుక్లశోణితములు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

31

నీరన్నములును, ప్రకృతి పురుషులును, భార్యా భర్తలును ఇన్ని విధములుగా పరిణమించిన యెఱుకను సరియనరాదు. ఇన్నిటిని మించిన పరిపూర్ణమొకటున్నదని యెఱుకవల్ల తెలిసి యా తెలిసిన యెరుకను తీసివేయుము.

క॥ ఒక దేహధారి తనువున । సకలావస్థలు జనించి
చనిన విధమున । న్నకలంకమైన బయలునఁ । బృకటితమై
లేని యెరుక ॥ బయలుండజూచి । తన ముచ్చట । పరికించి
లేచి । యొక కొంత సేపైన । యుండుటకునులేక । సకలము
తనవెంటఁ జనుదేరఁ జనుబట్ట ॥ బయలుండఁజూచి ॥ 53

తా॥ ఎటులైతే మనుష్యుని దేహమందు అనేక రోగములు జనించి వాటివల్లమనుజునికి బాధ గల్గుచుండును. యెప్పుడైతే ఆరోగములు నివారణ మగునో, ఆ వెంటనే బాధలుగూడా నివారణ మగును. అటులే బట్ట బయలునందు యెరుక జన్మించి, యా బట్టబయలు చూచి తన చేష్టల బరికించి కొంతసేపైన నుండక తన పరివారముతో మాయమైపోవును.

క॥ మెలకువ సుషుప్తి లోపల । నేలాగునఁ తనకుదానె
యేతెంచునొ గు । ర్తాలిల బయలులోపల । వాలాయము తనకు
దానె ॥ వచ్చునోయన్నా । వచ్చి హెచ్చి । చచ్చునోయన్నా ।
ఈ లోపలనె బట్ట, బయలున్న దెఱిగితే । నేలోకమున నిల్వ
జాలదెఱుగ కుంటే ॥ చచ్చునోయన్నా ॥ 54

తా॥ శిష్యా! సమస్త ప్రాణులకు నిద్రనుండి మెలకువ తనకు తానే యెటుల వచ్చునో, అటులే పరిపూర్ణమందు యెఱుక దనకు తానే వచ్చుచుండును. ఇటులవచ్చి తనకు తానే పెరిగి చచ్చుచుండును. ఈయెఱుక తాను జచ్చుటకు ముందే పరిపూర్ణ ముండుట నెరిగినచో, మరల జన్మముకు రాదు. లేకుండిన మరల మరల జనన మరణములను బొందుచుండును.

క॥ అటాడి యాడకుండును । యాటాడిన మేనిబొమ్మ
యాటాడకనే । యాటాడు యెరుక యనియెడి । యాటాడించేటి
వాడు ॥ యతఁడేర కర్తా । అంతటికినీ, యచలమకర్తా ॥ చేటు
పాటుల రెంటి । చేపచ్చు ఫలములు । మాటి కనుభవించి ।
మరణ జననములొంద ॥ నతఁడేరకర్తా ॥ 55

తా॥ శిష్యా! శరీరము లనెడు బొమ్మలు కొంత సేపాడి కొంతసేపాడ
కుండును. ఈ బొమ్మల నాడించుటకు యెరుకయేకర్త. పరిపూర్ణము కర్త
గాదు. సుఖ దుఃఖములు, జనన మరణంబులతో గూడినది యెఱుక
గావున, యెఱుకే కర్త భోక్తయని దెలియుము.

క॥ దేహమును జూచు కన్ములు । దేహమునకు వేరులేని
తీరున యెరుకే । కోహం కస్త్యం తవదా । సోహం సోహం
బటంచు ॥ జూచుచుండునుమీ । తనకుఁదానె । దోచుచుండు
నుమీ । దేహి దేహమిలనే । తెఱగున బ్రసరించి । దేహముగాని
వి । దేహముగ తన్నుతా ॥ చూచుచుండునుమీ ॥ 56

తా॥ శిష్యా! దేహమును జూచెడు కన్ములు దేహమునకు వేరుగాని
విభంబున యెఱుకయే “నే నెవడను, నీవెవడవు, నీకు నేను దాసుడను,
నీవేనేను” అని తనంతట తానే జూచుచుండును. యెఱుకే దేహముగాను,
దేహిగాను బ్రఖ్యాతినొంది, దేహము తాను గానని, విదేహియగు అత్మయే
నేనని దలంచుచుండును.

విశేష:— కోహం = నేనెవడను, కస్త్యం = నీవెవడవు. ఈరెండు
పదములు గలసి, “కోహం కస్త్యం” అని చెప్పట ద్వైత సిద్ధాంతము.
తవ దాసోహం = నీకు నే దాసుడను. అని చెప్పట, విశిష్టాద్వైత సిద్ధాం
తము. సోహం = నీవేనేను, అని చెప్పట అద్వైత సిద్ధాంతము. దేహి =
దేహమును ధరించిన జీవుడు, ఇవి యెల్లయు యెఱుకయని భావము.

క॥ పిండ బ్రహ్మాండంబులు । రెండును నీరెంటిలోని రెండహములు, నీ । ఖండములు నాల్గుగూడి, య । ఖండంబగు నెరుకరూపు ॥ గనరా నాతండ్రి । యిదిదెల్పిన । ఘనుడే తలిదండ్రి । ఖండా ఖండములుగ । గనుపించు నెరుకను । దండి దామేటియు । ద్వండుల కలనయిన ॥ గనరా నాతండ్రి ॥

తా॥ శిష్యా ! 1 పిండము అనగా పంచభూత పంచీకృతమైన ప్రకృతి 2 బ్రహ్మాండము అనగా పంచభూత స్వరూపమగు మహాప్రకృతి. ఈరెంటిలోని అహంకారములు అనగా, పిండమందుండెడి అహంకారము జీవాత్మ. బ్రహ్మాండమందుండెడు అహంకారము పరమాత్మ ఈ నాలుగు ఖండములు (తునకలు) గూడి యెఱుక యాయెను. ఈ అఖండమగు యెఱుకను నీవు జూడుము. ఈ రహస్యము నీకెఱిగించినవాడే తలిదండ్రి సుమా ! ఖండాఖండములుగా గన్పట్టుచుండెడు యెఱుకను, తాము తాము (తాను తాను) అనెడు అహంభావము నొందెడు వారిని స్వప్నమందు జూడుము.

విశే:— “గనరా” అను శబ్దమునకు = చూడుము. అనియు, చూడ లేదనియు అర్థములగుచుండును.

క॥ పరిపూర్ణమొకటి దక్కని । తరమైన ప్రపంచమెల్ల దగదెలియుము; నీ । యెరుకేయని మదిలోపల । యెరుకే పరిపూర్ణమెఱిగే ॥ దెరుక నెఱిగేది । యింకొకటిలే దీరెంటి నెఱిగేది । యెరుక పుట్టువుమూల । మెరుగని, దీయెరుకే । యెరుకే దాఁబుట్టిన, దెరుగబోతే లేదం ॥ దెరుక నెఱిగేది ॥ 58

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణ మొకటి దప్ప మిగిలిన ప్రపంచమంతయు నెరుకని నీమదిలో దెలియుము. ఈ యెరుకే పరిపూర్ణము నెఱుగుచున్నది. తన్ను తాదెలియునది యెఱుకే. ఈరెంటిని యెఱుగునది వేరొకటి లేదు ఎఱుక తన జన్మస్థానము నెరుగదు. ఎఱిగినచో, తానే లేకుండపోవును.

శుద్ధనిర్గుణతత్త్వ కందార్థములు

139 క॥ పాపములు పుణ్యములు భువి । బ్రాహ్మినును ఎరుక
చేత భ్రమసినవారిక । బ్రాహ్మింప వెరుక నిడచినఁ । తాపసులను
జిత్తమందు ॥ దగఁదెలిసికొనుమీ । అగామిబోధను తెన్నవినుమీ
పాపలలోశుద్ధ, స్ఫటిక నన్నిభమైన । అపొజ్యోతినిప్రత్య, గాత్యని
మదిలోన ॥ తగఁదెలిసికొనుమీ ॥ 59

తా॥ శిష్యా! ఎరుకవల్ల భ్రమజెందిన మానవులకు పాప పుణ్యములు
బ్రాహ్మించుచుండును. యెఱుకను విడనాడిన తపోధనులకు పాపపుణ్య
ములు గలుగకుండును. ఇక ముందుకు నేజెప్పబోవు బోధను సావధాన
చిత్తుండవై వినుము. నీకంటి పాపలలోనున్న శుద్ధ స్ఫటిక వర్ణముగల
అపొజ్యోతియే ప్రత్యగాత్య (జీవాత్మ) గా దెలిసి కొనుము.

140 క॥ ఎరుకన్నను, మరుపన్నను । యెరుకకు, నెరుకన్న,
దేహియన, మాయయనక । గురుతనగను సాక్షియనక । స్ఫురణ
యనం, దృష్టయనినఁ ॥ జూడుమొక్కటిగా । యిది లేకుంటె ।
జూడ మొక్కటిగా ॥ మఱి చలాచలముల । మర్మమెఱిగెటి
దన్న యెరిగి తానేనని । యెగిరి పోయెడిదన్న ॥ చూడు
మొక్కటిగా ॥ 60

తా॥ శిష్యా! యెఱుక యనియు, మరుపనియు, దేహియనియు,
మాయయనియు, గురుతనియు, సాక్షియనియు, జ్ఞప్తియనియు, దృష్ట
యనియు జెప్పబడునది యీ యెఱుకయని దెలియుము. యెఱుక
లేకుండిన దేనిని జూడవు. మఱియు, మాయా పూర్ణము లను యీరెంటి
మర్మములను యెరుక దెలిసికొనగలదు. అటుల దెలిసికొనినంతనె మిథ్య
యని గ్రహించి తానే లేకుండ పోవును.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

35

క॥ అనుమానము మదినుంచక । విను మింకను యెరుక
పేరు వివరించెద బు । ధ్యన, చిత్తంబన, మానస । మనిన,
నహంకారమనిన ॥ నంతఃకరణమనక । సంకల్పమంచన యిచ్చ
యనినక । తాను నితరులని, తాగురైరిగెడిదన్న । తనుగని
యితరుల । దాను దెలిసెడిదన్న ॥ నంతఃకరణమనక ॥ 61

తా॥ శిష్యా! నీమదిలో అనుమాన ముంచుకొనక వినుము. బుద్ధి
చిత్తము, మనస్సు, అహంకారము, అంతఃకరణము, సంకల్పము, యిచ్చ
తాను యితరుల గుర్తెరుంగునది, తన్ను దెలిసికొని యితరుల దెలిసికొను
నది అను నివన్నియు యెరుక పేర్లేనుమా!

క॥ విను మితరులు యెరుకను, సా । క్షని పలికిరి, నేను
సాక్షి నహమని, నీతో । విను నట్లు జెప్పితిని । వేరనఁగూడదు
రెండునొక్క ॥ టని ,తెలుసుకొరా । మాటలభేదమని కనుక్కొరా
అనరాని, వినరాని । కనరాని బయలందు । తనకై తానరుదెంచి
తనకై తాజనునొకటే ॥ యని తెలుసుకొరా ॥ 62

తా॥ శిష్యా! వినుము. కొందఱు యెఱుకను సాక్షియని పలికిరి ।
నేను సాక్షిని యహమని నీకుం జెప్పితి, యీరెండు మార్గములు నొక్కటే.
యని దెలిసికొనుము. మాటలభేదమే కాని వేరుగాదు. అనుటకు, విను
టకు, చూచుటకు సాధ్యముగానటువంటి బయలులోపల, యెఱుక తానే
యరుదెంచి తనంతట దానే బోవును.

క॥ వన్నియ లైదొకచోటను । బన్నుగ కలసినది హృదయ
పద్మంబనుచు । న్నె న్నెదరు, ప్రజలెరుకయం । దున్నదనుచు,
శుశ్రుతులు ॥ పలుకుచున్నవి నుమ్మి । తెలియుటె మోక్ష

మన్నవి, సుమ్మి వన్నెలన్నియు మీటి । యున్న వస్తువుజాడ ।
నెన్నడెఱుంగక, యెన్నోరీతుల బలుకు ॥ చున్నవి సుమ్మి ॥ 63

తా॥ శిష్యా! పంచవర్ణము లొక్కచోట గలిసినదే హృదయ కమ
లము. అకమలమునందే యెఱుకయున్నదని జనులనుచుందురు. శ్రుతులు
దాని దెలియుటే మోక్షమని చెప్పుచున్నవి. సర్వ వర్ణణములను మీరిన
పరిపూర్ణమును పామర జనంబులు దెలియక, యెన్నో విధంబుల బలుకు
చుందురు. శ్రుతులుగూడ అటులే బలుకుచున్నవి.

క॥ చులకగ యుక్తిగనొక్కటి । తెలిపెదవిను సందియ
ములు దీఱును దీనకా । బలుకున గలిగిన యర్థము । పలుకును
విడనాడినిల్వఁ ॥ బడు చోటింకేది । రెండునునొక్క । పలుకే
యైనది । తెలియుమీలాగునఁ । దెలివి దేహములయ్యె । తెలివే
తనువునుబాసి । తెలివే స్థిరముగ నిల్వ ॥ బడు చోటింకేది ॥

తా॥ శిష్యా! నీకొక సులభమైన యుక్తిం జెప్పెదను. దాని వలన
నీసందియములు దీరిపోవును. అదేమన, వాచ, వాచార్థము. ఈరెండును
యొక దానిని విడచి యొకటి యుండదు. తెలివిని బాసి దేహము, దేహ
మును బాసి తెలివి యుండదు. రెండును కలసియే యుండును.

క॥ ఎఱుకైన భూతముల, నీ । వెఱుగుము, యాకసము,
గాడ్పు, నింగలమును, నీ । శ్శిరువైన, నేలయని, నే । నెఱిగిన
పద్ధతిని నీకు ॥ నెఱిగించి నాను । ముజ్జగము, లయ్యెను
వీట్లతోను । పరిపూర్ణమందుగ । నృదుచుఁ దమకుఁదామె । మఱి
కానరానట్టి, మార్గముగల వీటి ॥ నెఱిగించినాను ॥ 65

తా॥ శిష్యా! అకాశము, వాయువు, అగ్ని, జలము, పృథ్వి యీపంచ
మహా భూతములే జగత్కార్యమైనవి నాకు దెలిసినప్రకారము నీతో వచించి

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

37

తిని. ఈ పంచమహా భూతములు పరిపూర్ణమందు తమకు తామే కనబడి, తమకు తామే కానరాకుండ నశించును. ఈ రహస్యము నీకెరిగించితిని.

క॥ ఎఱుకుత్పత్తినిఁ దెలియగ । సరసిజ గర్భాదులైన జాలరనెడిచో । నరుఁడెంతవాఁడు, వాఁడది । యెఱుఁగుదునన వట్టిమాట ॥ లివివింతగాక । తప్పదువాని, కికరాకపోక । అర మరలేక సద్గురుమూర్తి చరణపం । కరుహద్వయార్చన । నెరు గని నరుమాట ॥ లివివింతగాక ॥ 66

తా॥ శిష్యా! ఎఱుక పుట్టుకను దెలియగా బ్రహ్మాదులకైన నలవి గాదు. మనుష్యుడు దాని నెరుగుమనని చెప్పట వట్టిమాట. అట్టివాడు జనన మరణాదు లొందకతప్పదు. గురుమూర్తి పాదపద్మంబుల పూజం పని పామర జనముల మాటలు వింతలు. అట్టివారికి జనన మరణాదులు తప్పవు.

క॥ లేనెరుక బయలు లోపల । దానెట్లు జనించెననినఁ దగవిను వంధ్యా । సూనునిగతి వియదబ్జవి । ధానంబున యక్ష రాజ ॥ ధాని విధమునక । రజ్జువుసర్ప, మైన విధమునక స్థాణుపురుషుని, చందాన । మృగత్పష్ట । లోనీరువిధము స్వప్నా నందమును రాజ్య ॥ ధానివిధమునక ॥ 67

తా॥ శిష్యా! లేని యెఱుక పరిపూర్ణమం దేలాగున నుద్భవించెనని నీకు సంశయము గలుగవచ్చును. అందుకు సమాధానము వినుము. గొడ్డాలుబిడ్డ, అకాశ పుష్పము, యక్షరాజధాని, రజ్జుసర్పము, దారు చోరుడు, యెండమావుల నీళ్లు, కుందేటికొమ్ములు, స్వప్నమందలి యానందము నివన్నియు లేకనే యెటుల చెప్పబడుచున్నవో, అటులే పరిపూర్ణము నందెఱుక లేనే తేదని తెలియుము. (అదియునుంగక)

1347
క॥ తేనెరుకను నెరుకనియును । తే నెరుకెట్లాయెననిన
తెస్సగ వినుమీ । తేని మృగతృప్త, వంధ్యా । సూనులు, గలి
గుండి వెదకి ॥ చూడలేనట్లు । ఈతేనెరుక । యేడలేదీట్లు ।
స్థానపు పురుషుడు । శశివిషాణము, గగన । సూనము నరుని,
స్వప్నానంద మిక వెదకి ॥ చూడలేనట్లు ॥ 68

తా॥ శిష్యా! తేనెఱుకను యెఱుకయనియు, యా తేనెఱుక నెట్లు
బుట్టిననియు, నీవడిగితివేని వచించెద వినుము. ఎటులైతే నీరైతేయే,
ఎండమావుల నీరనియు గొడాలికి బిడ్డలు లేకయే, గొడాలి సుతుఁ
డనియు, కొయ్యయందు పురుషుడు లేకయే, దారు పురుషుండనియు, కుం
దేటికి కొమ్ములు లేకయే, కుందేటి కొమ్ములనియు, అకాశమందు పుష్పము
లేకయే, అకాశపుష్పమనియు, ఈ మొదలుగాగల వన్నియు నెటుల అబద్ధ
ములొ అటులే పరిపూర్ణమందు వెదకి చూడ యెఱుక తేనేలేదని భావము.
(అందుకే దానికి తేనెఱుకయని పేరు.)

క॥ ఎరుక యుదయమెట్లన్నను । సరళంబగు నారికేళ
సలిలము భంగికా । యెరుకెట్లు పోవునన్నను । కరిమింగిన
వెలగపండు ॥ కరణిగ నెరుగు । తిరిగిరాని, కరణియనెరుగు।
పరిపూర్ణమున్నది యెరుకతానెఱిగితె । యెరుకే మృగ్గును భస్మా।
సురుడు మృగ్గినాటి ॥ కరణిగ నెరుగు ॥ 69

తా॥ శిష్యా! ఎఱుక పుట్టినవిధ మెట్టిదనిన వినుము. టెంకాయలోన
జలము యెట్లు బుట్టినవో, అట్లే పరిపూర్ణమందు యెఱుక దనకు తానే
పుట్టును. మరియు, వీనుగు మ్రింగిన వెలగ పండులోని గుఱ్ఱు యెటుల
బోవునో, అటులే యెఱుక పరిపూర్ణమును విడచి తనకుదానే బోవును.
ఎఱుక తిరిగిరాని విధ మెట్లంటివేని వినుము. పరిపూర్ణము యొక్క నిజ
స్థితిని దెలిసికొన్నంతట, యాయెఱుక భస్మానురునివలె భస్మమైపోవును.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

39

విశే:— భస్మానురుదను రాక్షసుడు యెవరినెత్తిపై తనచేలునుంచునో వాడు భస్మమగునటుల వరమొంది, యావర మొనంగిన పరమేశ్వరునే పరీక్ష సేయబూని, తుదకు మోహినివేష ధారియగు విష్ణుమూర్తివల్ల మోస. పోయి, తన శిరంబుపై దానే చేయి నుంచుకొని, తానే భస్మమైపోయెను (ఈ కథ మహాభాగవత పురాణమునందున్నది)

క॥ సంతోషా సంశోషము । లంతనె గనవచ్చి పిదప నరుగు నెచటికో । వింతయి యున్నది చూచితె । యింతే సుమ్మె టుకపుట్టు ॥ దింక తెలుసుకోరా । సంశయమేల, యిదినమ్ము కోరా యెంతని దెలుపుదు నీదేవమార్గము । నంతట బహువన్నె లగుపడి, యగుపడ ॥ దింక తెలుసుకోరా ॥ 70

తా॥ శిష్యా! మానవునకు సుఖదుఃఖములు గలిగి వెంటనే దొలగి పోవుచుండును. అవి యెక్కడకు బోవునో మానవునకు దెలియదు. ఇది జూడ మిగుల వింతగా నున్నది. అటులే ఎఱుక జనించి యెచ్చటికో లేకుం డగా బోవును. ఇది తెన్నగా విని సంశయము లేనివాడవై పరిపూర్ణమునే నమ్మి యుండుము. ఒకప్పుడు వివిధ వర్ణములుగా నగుపడుచు, మరి యొకప్పుడు యేమియు నగుపడక పోవు నెఱుకను నమ్మకుము. దేవ మార్గమును నీకెంతని విన్నవింతును.

క॥ రాకడ పోకడ లేకను । నేకస్థితి నుండునట్టి యీబయ లందుకా । రాకడ పోకడ గలిగి, యి నేకముగాఁ దోచునెపుడు॥ నెఱుక సుశీలా । ప్రతిమలోని పెరుమాళ్ళ లీలా । లేక తోచి యెరుక లేనేలేదనుచునీ । కీకీబు గురునిచే నెఱుకైతె జూడుళ్ళ॥ క్కెరుకె సుశీలా ॥ 71

తా॥ శిష్యా! రాకపోకలు (జననమరణములు) లేని బయలందు, రాకపోకడలు గలిగిన యెఱుక యెల్లప్పుడు అనేక విధములుగా దోచు

చుండును. మంచి నడవడిగల వాడవగు శిష్యా! విగ్రహము లందలి పెరుమాళ్ళవలె పరిపూర్ణమునందు, లేని యెఱుక దోచినను లేవనియే నమ్ముము. ఈకీలు నద్గురు మూర్తివల్ల నెరుంగుము.

క॥ వానను వడగండ్లుదకము । దనకై తావచ్చి తనకుఁ దానేగు విధం । బున బరిపూర్ణము లోపలఁ । దనకై తా వచ్చి యెఱుక ॥ తనకై తాజనును । అచలంబున్నదని తా నెఱిగినను । తనలేమి నిజమని తనకు దోచునుదోచి । తనకల్మి మృషగ భావనజేసి నిలువక ॥ తనకై తాజనును ॥ 72

తా॥ శిష్యా! ఎటులైతే, వర్షము గురియు నపుడు, వడగండ్లు జలముతో గలసి తమంతట తామే వచ్చి మఱల వడగండ్లు తమకు తామే రూపము మార్చుకొని నీళ్ళయి నీటితో గలసి పోవుచుండునో, అటులే ఎఱుక పరిపూర్ణమునందు తనంతట దానేవచ్చి తనంతట దానే పోవుచుండును. ఎఱుక పరిపూర్ణముండుట దెలిసికొనిన, దన యసత్యమును తానేగ్రహించి తనకల్మి యబద్ధమని భావించి నిలువక, తనంతట తానే పోవును.

క॥ పరిపూర్ణములో దోచుచు । నెఱుకె తను దనకుదానే మేర్పడ వినుమీ । తొఱుటలు తొమ్మిది గలదై । తరితీపుల నొందు చుండు ॥ తనువనదగుచూ । అచలంబున్నదని, తా లేననుచూ । యెఱిగిఁజెఱుకను దెలియ । యెఱుకేనిల్వదుగాని । పరిపూర్ణమందా, నెఱిగేదెట్టికగుర్తు ॥ తనువనదగుచూ ॥ 73

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణమందు యెఱుక తనకు దానే దోచుచు, నవరంధ్రములతో గూడిన శరీరమయి, సుఖదుఃఖము లనుభవించుచుండి, అట్టి ఎఱుక పరిపూర్ణమును గని తాను లేనని తానే నిలువక పోవును. అట్లు దెలిసికొనుటయే యెఱుక నశించుటకు గుర్తు అని నీవుగ్రహించుము.

క॥ తొలకరి మెఱుపుల కైవడి । పాలుపగు నీళ్ళందుదోచు
బుగ్గలరీతి । న్నలసూర్య కిరణమందున । గలనీలము వలెను
యెఱుక ॥ కనుపించునయ్యా । అంతలో నచట, గనుపించ
దయ్యా ॥ కలకాల మొకరీతి, గలిగుండదీయెఱుక । తిలకింపఁ
బగలు, రాతిరి దిరుగు విధమున ॥ గనుపించదయ్యా ॥ 74

తా॥ శిష్యా ! తొలకరి మెఱుపు దీగవలెను, నీటి యందలి బుగ్గవలెను.
సూర్య కిరణములందు దోచు నీలమువలెను ఈ యెఱుక గనిపించుచుండును.
వాటివలె వెంటనే మాయమై పోవును. పరిపూర్ణమువలె నెల్లకాల మొకటే
విధముగా నుండక, రాత్రియు, పగలును చిట్టగు విధంబున ఒకప్పుడుండియు
ఒకప్పుడుండకుండునని తెలియుము.

క॥ కట్టియలో నిప్పులేకను । కట్టియ నొక సమయమందు
గనుపడి బహుగా । మిట్టిపడు తుదనుఁ గనుపడు । నట్టిదెనుమి
యెఱుకపుట్టు ॥ నమల విచారా । తనకుఁదానె, పుట్టిన దౌరా ॥
పుట్టి గిట్టుటిలను, నట్టేట నిలుచుండి । బట్టబయలు నొడి గట్టిన
గనుపడ ॥ దమలవిచారా ॥ 75

తా॥ నిర్మల విచారముగల శిష్యా ! కట్టెలమందు అగ్నిలేకయే, ఒక
కట్టెతో నొకకట్టె నొరచుటచేత నగ్నిగల్గి, అది ప్రజ్వరిల్లి ఆకట్టెలను కాల్చి
భస్మము జేసి తానును జల్లారిపోవును. అట్లులే పరిపూర్ణమునందు ఎఱుక నిజ
ముగాలేక తనంతట తానే జన్మించి వృద్ధిబొంది యావల నశించిపోవును. జనన
మరణాది రూపమగు యీ సంసార సాగరమున నిలుచుండి, పరిపూర్ణమును
దెలిసికొనిన యెడల, నానముద్రము నశించిపోవునని తెలియుము.

క॥ తనమూలము తలి దండులు । తనవలెనే వారి వారి
తలిదండ్రులకుఁ । దనవలెనే గాని యన్యము । గన, జననస్థాన

మొకటి ॥ గలదన తరమా । బ్రహ్మాదుల, కది తెలియతరమా ।
 వినుమి యీ బ్రహ్మాండ । జననము, నీ నాయం । దునునైన దిది
 యుఁగా । దని, యింకొక్కటి వేరే ॥ గలదన తరమా ॥ 76

తా॥ శిష్యా ! తనకుమూలము తనయొక్క తల్లిదండ్రులు వారికిమూలము
 వారి తల్లి దండ్రులు, ఇట్లేకాని వేరే జన్మస్థానమున్నదని చెప్పటకు నలవికాదు.
 బ్రహ్మాదులకైన నది దెలియుటకు సాధ్యపడదు. యీబ్రహ్మాండము నీ నావలన
 నయినదే కాని, మరి యెవ్వరివల్లను గాలేదని తెలియుము.

క॥ కనరానిదాని శూన్యం । బని యనఁదగు గాని బయలు
 ననదగదుసుమీ । కనవచ్చుచున్న దిదుగో । గనుగొనలేదయ్యె
 నెరుక ॥ కనుగొనరాదా । యెరుకను శూన్యమని యనరాదా ।
 కనవచ్చెనా ? లేదా', గనుగొంటివే । దానియనరాద భయమేమి ? ।
 యనుమానించకు మిదిగో ॥ కనుగొనరాదా ॥ 77

తా॥ శిష్యా ! కనుపడి కనుపడ కుండెడు దానిని శూన్యంబని యన
 వచ్చునుగాని, సదా గనుపించెడు బయలును శూన్యంబని యనకూడదు. ప్రత్య
 క్షముగా గనుపించెడు పరిపూర్ణమును గనుగొంటివిగదా ! సంశయము నొందక
 పరిపూర్ణమును శాశ్వతముగాను, యెరుక నశాశ్వతముగాను శూన్యముగా నెన్ను
 కొనుము.

క॥ ఎఱుక బయలందు లేమిని । యెఱుకను శూన్యం
 బటంచు నెఱిగింప బడెకా । యెరుఁగుమిదె యాకసంబి । ట్లెఁ
 టిగితె, యెరుకాకసంబు ॥ లేకమౌగదరా । ఆకసము బయలు,
 నేకమెట్లౌరా ! పరిపూర్ణమిదిగో గ । న్నడు శూన్యమనరాదు ।
 యెరుఁగుము మెదిలించ । నీక నాచెయిచూచేవు ॥ యేకమౌ
 గదరా ॥ 78

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

43

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణమందు యెరుక లేనేలేదు. కావున యెరుక శూన్యమని చెప్పబడెను. చూడుము. ఎరుకయు, అకాశము నొక్కటేయగును. భేదములేదు. పరిపూర్ణ మిదుగో కనుబడుచున్నది. కావున దీనిని శూన్య మన రాదు. అకాశము పరిపూర్ణము నొక్కటియనరాదు. ఇంకా నీకు సందేహముండిన యెడల మరల మరల వచించు వాడను వినుము.

క॥ కనఁబడెడు బయలులోపలఁ గనుగొనలేదయ్యె నెరుక గావున శూన్యం । బనవలసె, దీనినాకస । మనవలసెను దీనవిశ్వ ॥ మాయెనో యప్పా । యింతకు వేతే మాయ లేదప్పా । కనుకనె యీవిశ్వ మొనర లేదని తెస్స । వినజెప్పనాయెను కనబోకుం డనుచు నీ మాయనోయప్పా ॥ 79

తా॥ శిష్యా ! కనబడెడు పరిపూర్ణమందు యెరుక కనుపించదాయను గనుక యెరుకను శూన్యమని చెప్పబడెను. ఎరుక వల్లనే యీ విశ్వమంతయు గలిగెను. కావున యీ ప్రపంచము లేదని చెప్పితిని. ఎరుకకంటె మాయ వేఱుగాలేదు. ఈ మాయను నీ వెంతమాత్రము నమ్మవద్దునుమీ !

క॥ అహమనదు గదా యచలము । అహమున్నదో లేదో చూడు మదినిజమెకదా । అహమునుఁ బుట్టించదుగద । అహ ముదయించుట కొఱకై ॥ యది యున్నదిగా । అహమే విశ్వమై, నిల్చినదిగా । అహమే యీముచ్చట్లు । నన్నిట్లెరుఁగునుగద । అహమేదాలేనని, యెఱిగితె సరిగాద ॥ అదియున్నదిగా ॥ 80

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణము “నేను” అని యనదుగదా ! అహమనునది యున్నదో లేదో చూడుము. మరియు పరిపూర్ణము అహమను బుట్టించదుగదా ! అహమేమియులేని పరిపూర్ణమందు కలుగుచున్నది అహమే యీ విశ్వ మాయను అహమే యీ ప్రపంచమందలి ముచ్చటలన్నియు దెలిసి కొనునది. యిట్టి అహమే లేదని దెలిసి కొనుట సరియైన మార్గము.

విశే:— అహమనగా “నేను” దీనినే అహంకారమందురు.

క॥ ఆవరణము, నాకసము, ని । రావరణము, నచల
మనుచు ననిరి మహాత్ముల్ । ఆవరణము, మితిగల్గిన, ని ।
రావరణము, లేనిదమిత ॥ మనిదెలుసుకోరా । యీరెంటిని
వేరనికనుక్కోరా । ఆవరణముననే । నిరావరణముఁజూచి । యా
వరణమేది, నీ కావలమాటలే ॥ దని తెలుసుకోరా ॥ 81

తా॥ శిష్యా ! ఆవరణము నాకాశమనియు, నిరావరణము పరిపూర్ణ
మనియు పెద్దలు నుడివిరి. ఆవరణమునకు మితిమేరలుండును. నిరావరణ
మునకు మితిమేరలు లేవు. ఈ రెండును ఒకటి కావని దెలిసికొనుము.
ఆవరణము చేతనే నిరావరణమును జూచిన పిమ్మట, నా యావరణమును విడచి
పెట్టితివేని, ఏమాటయు లేదని తెలిసికొనుము.

విశే:— ఆవరణము = వాఙ్మానస గోచరమగు మితిమేరలు గలది.
నిరావరణ మనగా = అవాఙ్మానస గోచరమగు మితిమేరలు లేనిది.

క॥ ఆకాశము శూన్యంబని । లోకులు మొఱబెట్టి దానిలో
పవనాదుల్ । ప్రాకటముఁగఁ బుట్టినవని । చీకాకుగఁ జెప్పి
నారు ॥ చీ వినరాదూ । వంధ్యాసంతు క్షితిలోనలేదూ । కాకుంటె
వినఁజోద్యము । గను కుందేటికొమ్ము । లీ కాలమున మే, మేకంటి
మనుమాట ॥ చీ; వినరాదూ ॥ 82

తా॥ శిష్యా ! కొందరాకాశము శూన్యమనియు అట్టి శూన్యమైన ఆకాశము
నందు వాయువ్యాది భూతములు పుట్టినవనియు చీకాకుగా చెప్పియుండిరి.
కావున వారి మాటలను వినకూడదు. వినుటకు చోద్యమైన, గొడ్రాలికి
బిడ్డయు యీ ప్రపంచమున బుట్టినేలేదు. కుందేటికి కొమ్ములు యెన్నడు
మొలువనే మొలువవు. గొడ్రాలి బిడ్డను, కుందేటి కొమ్ములను మేము

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

45

చూచితిమని వేడుకగా జెప్పిన వారి మాటలు యెప్పటికి నిజమా? అటులే ఆకాశము సూర్యము కాదు. సూర్యమేయైన పృథివ్యాది భూతము లుద్భవించవు.

క॥ లేని యెరుక బయలందున । లేనేలేదనక యితరు
లేలఁబలికిరో । లేనిది కలదని పిదపను । లేనేలేదనుచు సిగ్గు ॥
లేక యీలీలా । చీ వినకు చీకాకు నీకేలా । మేనం దశుద్ధము
తానలదుకొని మళ్ళి । పూనికడిగినరీతి నౌను సిగ్గొక యింత ॥
లేకయీలీలా ॥ 83

తా॥ శిష్యా! ఇతరులు లేని యెరుక బయలందున లేనే లేదనక మొదట కలదనియు, పిదప లేదనియు సిగ్గులేక నానావిధముల జెప్పరి. చీ, నీవట్టి మాటలను వినకుము, శరీరమం దమేధ్యమును బూనికొని, పిదప నా యమేధ్యమును గడుగుకొనినటుల, పామర జనములు పొకప్పుడు వున్నదనియు, పొకప్పుడు లేదనియు బలుకుచుండుట. నీవు యామాటలను వినకుము.

క॥ అన్నపు సూక్ష్మాంశము మన । సెన్నగ నీరంబు ప్రాణ
మెఱుఁగుము, నా రెం । డెన్నఁడు గలయవొ; నాడే । సున్నసుమీ !
యెఱుకమాట ॥ సుగుణసంపన్నా । కలయుటె యెఱుక సుమి
యింతకన్నా । ఉన్న దెఱుకకు మూల మన్నదె వినలేదు ।
యెన్నడు నీభ్రాంతి నిన్నంట నీయకు ॥ సుగుణసంపన్నా ॥

తా॥ శిష్యా! అన్నముయొక్క సూక్ష్మాంశమగు మనస్సున్ను, నీటియొక్క సూక్ష్మాంశమగు ప్రాణమున్ను, ఈ రెంటియొక్క కూడికయే యెఱుక. యీ రెండును ఒకటిగా నెప్పుడు కూడక యుండునో, అప్పుడే యెఱుక సూర్యంబగును. ఎఱుక తనయొక్క మూలము నెఱుగదు. ఇట్టి యెఱుకను నీవు నిజమని నమ్మకుము. యీ భ్రాంతి నెన్నటికిని నిన్నంట నీయకుము.

క॥ పిల్లలు తాటాకులతోఁ । బిల్లల గావించి బెంట్లి । పేరం
టంబుల్ । కొల్లలుగఁ జేయవారల । తల్లులుగని సత్యమనుచుఁ॥

దలచేర మదిని । వినునీవిట్లు తలఁచు నీమదిని । కల్లసంసారముఁ గని మానవులు సంత । సిల్లఁగ గురుమంత్రసిద్ధులు నిజమని ॥ తలఁచేరమదిని ॥ 85

తా॥ శిష్యా ! పిల్లవాండు శాటియాకులతో బొమ్మలను జేసి, వాటికి పెండ్లి పేరంటములు చేయుదురు. అపిల్లల తల్లులవిజూచి నిజమని భావించురా ? అటులే యజ్ఞానులగు వారు కల్ల సంసారమును నిజమని నమ్ముదురు కాని, గురుమంత్ర సిద్ధులగువారు అట్లు దలంచరు, ఇది నీమదిలో చక్కగా దెలిసికొనుము.

క॥ మేనెఱుకలనగ రెంటిలో । దానిని నిది, దీనినదియఁ దగస్పృజియించు ॥ మేనెఱుక లివియు మూలము । లేనిది సృజనయ్యెననుచు ॥ లేనేలేదంటి । అంటెతప్ప, లేనేలేదంటి ॥ మేనెఱుక లిప్పుడు దేనందున్నవో చూచి । లేని మేనెఱుకల । లేనివనుచు నమ్ము । లేనేలేదంటి ॥ 86

తా॥ శిష్యా ! యెఱుక దేహమును, దేహము యెఱుకను సృజించుచుండును. యీ రెంటికిని మూలము లేదు. కావున నివి లేనే లేవని చెప్పితిని. అట్లు లేవని చెప్పటలో తప్పులేదు. యీరెండును దేనియందున్నవో ఆపరిపూర్ణమును దెలిసికొని, లేనటువంటి దేహమును యెఱుకను నమ్మకుము.

క॥ ఎఱుక పని చేయ దనకుము । యెఱుగుట మఱచుటలు రెండు నెవ్వరి పనులో । యెఱిగింపుము నామోలను । వెఱువకు తప్పితివె దెబ్బ ॥ వేసెదఁ చూడు । అట్లనకుండజేసెద చూడు । వెఱవించుటెదెబ్బ వేసెననాతండ్రి । యెఱిగించుపై మర్మ । మెరుగగ నేదీసి ॥ వేసెదఁజూడు ॥ 87

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

47

తా॥ శిష్యా! ఎరుక పనిసేయవని యనకుము. ఎరుక మరపులు ఎవ్వరి పనులో నాకుం దెల్పుము. భయపడకుము. చెప్పియున్న నిన్ను శిక్షించెదను. అని పలికిన శిష్యుండు, స్వామీ! దేవరవారు కొట్టెదనని భయపెట్టుచున్నారే కాని యొకదెబ్బైన గొట్టినవారు కారు. కొట్టియైనను పై శాపమును యెఱింగింపుడు. అనిన గురువర్యుండు ఎఱుకనుదీసివేసి నిన్నట్లనకుండ జేసెదను. అని మరియు.

క॥ లేనికల గలిగినప్పుడు । దానికి దశదిశల యందుఁ దగమొదలుకొనక । దానంట కన్న మేల్కను । లేనికలే చూచె నేని ॥ లేకపోవుగదా । కలలోమేల్క లేకపోదుగదా । లేనెరుక బయలు నీలాగున నీకెపుడు । గాన వచ్చితె బోధగావలె నన వపుడు ॥ లేకపోవుగదా ॥ 88

తా॥ శిష్యా! నీకు లేనికల గలిగినప్పుడు కలలో గనుపించిన వస్తువు తెల్లను, మెలకువ జెంది చూచిన నబద్ధమని దోచును. కలలో నీకు మెలకువ (తెలివి) లేకపోలేదుగదా! అటులే లేని యెఱుకయు నీకు నిజముగనే యున్నట్లు కనబడును. నీవు పరిపూర్ణమును దర్శించిన పిమ్మట, కలవంటి దగు యెఱుక నిలువక పారిపోవును. అప్పుడు నీవింకో బోధగావలెననికోరవు.

క॥ ఒంటుకు దాపలి బిందొక । టంటించిన కొలఁది లేక్క యధికంబగు, నా । యెంటుకు వలపల బిందొక । టంటించిన లేక్కవుళ్ళ ॥ క్కాయెగదోయీ । ఒంటుండి లేదోను గదోయి । తంటదీరునచూడు, దానివలెనె యెరుక । కంటె బయలును తాను । గలిగుండి తనకుళ్ళ ॥ క్కాయె గదోయీ ॥ 89

తా॥ శిష్యా! ఒంటుకు దాపల బిందొకటి పెట్టినచో లేక్క యధికంబగును. ఉదా:- 1 అను సంఖ్యకు 0 ను ఆ సంఖ్య కుడివైపున పెట్టినచో 10 అగును. ఒంటుకు వలపల బిందొకటి పెట్టినచో, ఆ బిందువు (సున్న)

ఎటువైతే లెక్కకురాదో, 1 అను సంఖ్యకు 0 ను ఆ సంఖ్యకు యొడమవైపున నుంచినచో, లెక్కకు రాకపోవును. ఆసంఖ్య మాత్రము ఉన్నచోటనే యుండును. అటులే యెఱుక పరిపూర్ణమునకు కుడివైపునున్న సున్నవలె విలువలనుచూపును.

క॥ ఎరుకొక్కటండె, నేనియు । యెరుకే యీ విశ్వరూప మేర్పడదాల్చు ॥ యెరుకొక్కటి లేకుండిన ॥ యెరుకైన ప్రపంచమున్న ॥ దెవరెఱిగేరికను । లేదననయిన । నెవరున్నా రికను । పరిపూర్ణమయినట్టి, బయలుండ గనిపెట్టి । గురుని వాక్యముఁబట్టి గురుతు పొగొట్టె ॥ ఎవరెఱిగేరికను ॥ 90

తా॥ ఎఱుకొకటి యున్నయెడల, నా యెఱుకే యీ ప్రపంచ రూప మును దాల్చును. ఎఱుకొకటి లేకుండిన, ప్రపంచమున్నది లేనిది యెరుగు వారెవరు. ప్రపంచము నెఱుగుట యెఱుకకు దప్ప దేనికిని సాధ్యముకాదు. గురుని వాక్యానుసారము పరిపూర్ణముండుట దెలిసి, యెఱుకయనుగురుతు పొగొట్ట వలయును.

క॥ తెలుపు మృదుత్వము మధురము । గల వస్తువు చక్కెరనుచు గనుగొన్నట్లా । తెలివి విశదముగ జగములఁ । గల వస్తువు బిందువనుచు ॥ గనుగొనరాదా । నేదెలిపితె, విని నమ్మ రాదా । తెలివిచే బయలుండ తెలిసి యీతెలివినిఁ । దెలివిచేతను పట్టి తీసి వేసినఁబోను ॥ కనుగొనరాదా ॥ 91

తా॥ శిష్యా! తెలుపుగను, మృదువుగను, తీపిగను యుండువస్తువను చక్కెరయని నీవు యెట్లు దెలిసి కొనుచున్నావో, ఆ తెలిసికొన్న తెలివయే, ఈ దేహాది వస్తు ప్రపంచమును వెలిగింప జేయు బిందు (ఎఱుక) యని యెఱుగుము. నే జెప్పిన బోధను నమ్ముము. ఎఱుకవల్ల పరిపూర్ణమును యెఱిగి, ఆ యెఱిగిన యెరుకను వదిలితివేని అది తనకు దానే పోవును.

క॥ లేనెరుక బయలులోపలఁ । దానై తన కేరుపడిన తన
మూలమునే । తానెరుగ, దలచినప్పుడు । తానే లేకురిడు
దృష్టాం ॥ తము వినుమిచట । కలదోచదే । తనకై తానెచట ॥
తానై తోచినకల తనమేల్క గనఁబోతే । దానై తనకులేదు,
తగియున్నదీ దృష్టాం ॥ తము వినుమిచట ॥ 92

తా॥ శిష్యా ! లేనియెఱుక బయలులోపల, తనకు తానే పుట్టి తన
మూలము విచారించునప్పుడు తానే లేకుండబోవును. ఎటులన. మెలకువ
గల్గినప్పుడు కలలో దోచిన వస్తువు లెటుల లేకుండ బోవునో, అటులే తన
మూలము దెలిసికొనిన దానే లేకుండ బోవును.

క॥ చచ్చుట పుట్టుట మెలకువ । వచ్చుట గాఢపు
సుమపై వచ్చుట, యివినా । లచ్చముగ సహజ మెరుకకు ।
బొచ్చెము యీ యెరుక నిల్వ ॥ బోదు మాయప్పా । అచలము
కిట్లు, లేదుగదప్పా । మచ్చికతో రెంటి మర్మము నీకిప్పుడెచ్చుగ
దెలిపితి నెరుగు, మెరుక నిల్వ ॥ బోదు మాయప్పా ॥ 93

తా॥ శిష్యా ! చచ్చుట, పుట్టుట, మెలకువ జెందుట గాఢ సుమపైని
బొందుట, యీ నాల్గును యెఱుకకు సహజముగా నున్నవి, ఈ యెఱుక
నిత్యముగా నిల్వదు. అచలమున కిట్టి యవస్థలు లేవు ఈ రెంటి మర్మము
లను నీకు జెప్పితిని. తెలిసి కొనుము.

క॥ యెరుకను కలలోఁ బురుషుని । కెరుకే యీవిశ్వ
మగుచు నేర్పడు, కలగా । నెరుక బయలుకనితా లేం । దెఱిఁ
గిన, నెరుకదియు మేల్క ॥ యిదినమ్ము లెస్సా । యెరుకతో
పొందు వదలదే పిస్సా । యెరుకనే కలనీకు, యెప్పుడు దోచితే
యెరుక లేదనుమేల్క, నెరుగు మప్పుడుచాబు ॥ యిదినమ్ము
లెస్సా ॥ 94

తా॥ శిష్యా ! ఎఱుకయను కలలో వచ్చిన పురుషునకు ఎఱుకే యీ విశ్వమంతయు కలగా దోచును, మెలకువ జెంది చూడగా, కలలోని పురుషు డెటులైతే లేకపోవునో, అటులే బయలు నెరిగి యెఱుక లేక పోవును. యెప్పుడు యెఱుకయను కల నీకు దోచుచుండునో, అప్పుడా యెఱుక లేదని మెలకువ జెందుచుండుము. ఎఱుకతోనంబంధము దొలగుటయే నీకు మేలు.

క॥ చిత్తరువు రంగుగోడల । నెత్తెరుంగునఁ దెలిసినావొ నీవిప్పుడు నీ । చిత్తమున జగము నెరుకను । నుత్తబయలునట్ల దెలియు ॥ మూహతోడుతను । తెలిసివిడువు మూహ జగములను । అత్తెరంగునఁజేసి యావలిమాటను । యిత్తెఱంగునఁ దెలియ నెవరుండే; రటుమీఁద ॥ నూహతోడుతను ॥ 95

తా॥ శిష్యా ! గోడల యందలి చిత్తరువులను, యేతెలివిచేత దెలిసి కొంటివో, అటులే నీచిత్తమున జగత్తును యెరుకను, పరిపూర్ణమును దెలిసి కొని, అజగత్తును యెరుకను విడచిన పిమ్మట నావలి మాట జెప్పటకు నెవరును లేరని చక్కగా సూహింపుము.

క॥ పరిపూర్ణములో లేనిదె । ఎరుకొక్కటి దోచితన్ను నెఱిగిన మృషగా । నెఱుక విడుచు నదియెట్లనఁ । గరములు తమ పనులు తామె ॥ గడుపునట్లుగను । ఇదిగాకుంటె కలదొకటి వీను । మఱికానిదామాట మంచిదీమాటని । పరిపరి విధముల పల్కె పల్కులపని ॥ గడుపునట్లుగను ॥ 96

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణమందులేని యెఱుక తనకుదానే దోచి, తాను మిథ్యయని యెఱిగిన పిమ్మట తనంతట దానే విడిపోవును. యెట్లంటేని, చేతులు తాముగానే పనులు జరిపించుకొని యెటుల చాలించునో, మరియు నేరు మంచిమాటలుగాని, కాని మాటలుగాని మాట్లాడి యూరకున్నటుల యని దెలియుము. మరియును.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

51

క॥ తలయెత్తి చూడజాలునె । యలచీకటి యెదుట
నిలచి యజ్ఞాప్తు కళం । గల వచ్చి మెలకువందున । కలచేష్టలు
మోలనిలచి ॥ గనుగొన గలదా । అట్లనె యెఱుక కనుగొన
వలదా । యిలలోన గురుబోధ నెఱిగిన నరునిఁ చేష్టలు గంటె
నుళ్ళక్కి సద్గురు బోదాట ॥ కనుగొనవలదా ॥ 97

తా॥ శిష్యా ! ఎటులైతే, సూర్యకిరణములను చీకటి తలయెత్తి చూడ
జాలదో. ఎటులైతే కలలో దోచినవన్నియు మెలకువ గల్గిన ఏమ్మట జూచు
టకు నలవి గాదో, అటులే సద్గురుబోధ జెందిన మానవుని చేష్టలన్నియు
నుళ్ళక్కి యగునని తెలియుము.

క॥ అంటదు, కల, మెలకువ, మే । ల్కంటదు, కల
నెన్నటికిని నదినిశ్చయమీ । రెంటి క్రియ గురుతు బయలుల
రెంటిని రెండంటకుండు ॥ రెండింటిలోను । కల యెఱుక లీ
రెండు, మిథ్యోను । దంట మెలకువ, బయలుంట యెప్పటి
కెఱిగి । గెంటుమాపైరెంట రెంటి కల యెరుకల ॥ రెండింటి
లోను ॥ 98

తా॥ శిష్యా ! నిజముగా కలను మెలకువయు, మెలకువను గలయు
నంటని విధంబున, గుఱుతనెడు నెఱుకయును బరి పూర్ణమును, నీరెండును
నొకదాని కొకటియంటకుండును. ఇందులో కలయు నెఱుకయు నబద్ధములు.
మెలకువ పరిపూర్ణము సత్యములు, అబద్ధమైన కల యెఱుకలను రెంటిని
వదలి, నిజమైన రెంటిని గ్రహింపుము.

క॥ ఎరుగదు సుషుప్తి జాగ్రత । నిరవందం గల సుషుప్తి
నెరుగు మెలకువ । ట్లరయ నెరుక మరుపుల, బయ । తెరు
గదు యెరుక యీరెంటి ॥ నెరుగుచునుండు । గురుముఖమున
నెఱిగి యీ రెండు । స్థిరముగ నెరుకను తీసివేసితెచాలు । పరులు
నేననియెడి పలుకు లేకుండు ॥ యిట్లెరుగుమీ రెండు ॥ 99

తా॥ శిష్యా ! నిద్ర మెలకువ నెఱుగదు. మెలకువ మాత్రము నిద్రను, స్వప్నమును, యెఱుంగును. అటులే, ఎఱుక మఱపులను పరిపూర్ణ మెఱుగదు. ఎఱుక మాత్రము పరిపూర్ణమును, మఱపును యెఱుంగును. ఈ విషయమును గురు ముఖంబున చక్కగా దెలిసికొని, నేను పరులు, అనుభావమును దీసివేసిన చాలును.

క॥ సంకల్పము లేనిది ని । స్సంకల్పము లోన దోచుచును దోచుచునుకొ । సంకల్పమే తప్పని, ని । శృంక ౯ మది దెలిసెనేని ॥ చనుతాలేననుచూ । నిస్సంకల్పము నిలిచెదననుచూ ॥ సంకల్పించుట కింక, సంకల్పమేది । నిస్సంకల్పమందిట్లు । సంకల్ప మెరిగితె ॥ చనుతా లేననుచు ॥ 100

తా॥ శిష్యా ! సంకల్పము లేకయే, తనలోన నది నిస్సంకల్పముగ గనుపడి గనుపడక బోవుచున్నది (అనగా; నిట్టి సంకల్పమే తేచి తేచక పోవుచున్నది.) అట్లు సంకల్పించుట తప్పని తెలిసిన వెంటనే సంకల్పము తనే పోవుచున్నది. ఇక నిస్సంకల్పము సరి యనిన యెడల సంకల్పించుకొనుట కేమియు లేదు. కావున, సంకల్ప నిస్సంకల్పములు రెండును అనిత్యములని దెలియుము.

క॥ ఎఱుక తనకుఁ దావిడి పో । దెరుకను విడిపింపలేదు । యెవ్వరు ధాత్రిక । గురుఁడొకఁడు తప్ప గురునకు । పరిచర్య యొనర్చిబోధ॥ పద్ధతి వినినకొ । తిరిగిరాని, పద్ధతి గనినకొ । పరిపూర్ణ మెరుక నే । ర్పరచు నెరుకలేక । హరిని గలలోఁగన్న । కరిమగ్గినట్లయీ ॥ పద్ధతి వినినకొ ॥ 101

తా॥ శిష్యా ! ఎఱుక తనకు తావిడచిపోదు. అయెఱుకను విడిపించునంతటి సమర్థుడెవ్వడీ ప్రపంచమున లేదు. ఒక గురుస్వామి మాత్రము విడిపించ గలడు. కావున గురునకు శుశ్రూష నొనర్చి పునర్జన్మలేని బోధను

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

53

వినుము. అట్లు వింటివేని సింహమును స్వప్నమందు గాంచిన ఏనుగు నశించు విధముగా, పరిపూర్ణము నెఱిగినంతట నెఱుక తనంతట దానే నశించును.

క॥ అపరోక్షమౌనె మనుజుల । కుపరోక్షంబైన బయలు
గురుకృప లేక॥ । అపరోక్షమౌను, మనుజుల । కుపరోక్షంబైన
బయలు ॥ గురుకృప గలుగక॥ । కీర్తెలసిన యెరుకతాదౌలగక॥ ॥
విపరీత బుద్ధినివిడిచి నీవెప్పుడు । సుపచారములు చేయుచుం
డుము గురునకు ॥ గురుకృపగలుగుక॥ ॥ 102

తా॥ శిష్యా ! తెలిసికొనుట కసాధ్యమైనపరిపూర్ణము, గురు కృప లేక నెట్లు దెలియనగును. కావున నీవెల్లప్పుడు విపరీత బుద్ధిని విడచి, సద్గురు మూర్తికి సుపచారములు జేయుచుండుము. అట్లు జేసితివేని, ఆ సద్గురు మూర్తియే నీ కెరిగించును. ఈ మర్మమును నీ వెఱిగితివేని యెరుక తానే దౌలగి పొవును.

క॥ నే నెవ్వడ నను జీవుడు । నేనే నేననును శివుడు
నీరెండనకక॥ । దానుండు నచల మన్నిట । నేనరిగిన తాను
పైది ॥ నేనెట్లనీనీ । నేననకున్న దాని నెట్లనీనీ । నేనన్న దాననే,
నీ నా ప్రసంగము । తానన్న దాననే తలపోయ వలెనెట్లు ॥
నేనెట్లనీనీ ॥ 103

తా॥ శిష్యా ! జీవుడు నేనెవ్వడను (దేహమా, అంతఃకరణమా, జ్ఞానేంద్రియములా, కర్మేంద్రియములా) అని అనేక విధంబుల బలుకుచుండును. శివుడు నేను నేనే యనుచుండును పరిపూర్ణమీ రెండు ననక అంతట నిండి యుండును. నే నీ రెంటి నెఱిగిపోయిన ఏమృట, నేనని యనువారెవరు ? నే ననకున్న శివుడేమి యనగలడు ? నేనును శివుడు సున్నంత మట్టుకే యీ ప్రసంగము. తానన్న దానివల్లనే యిట్లు యోచింప వలయును.

క॥ తొట్టలు తొమ్మిది గలమే । నృట్టికి యొకరెంటి లోన
మల్కలు నాల్గం । డెట్టది తెల్లది నల్లది । కట్టిది దానగ్రమందు॥
కలదొక్కతూటు । అది యెఱుకనే । పులు గుండు చోటు ॥
కుట్ట గురుబోధానె । గొడ్డలి చేబూని । మట్టి పులుగుల రెంటి ।
మలచి కొట్టరపోని ॥ కలదొక్క తూటు ॥ 104

తా॥ శిష్యా ! దేహమును మట్టిచెట్టునకు తొమ్మిది తొట్టలు గలవు. ఆ
తొట్టలో రెంటియందు నాల్గు మల్కలు గలవు. అవి ఎఱ్ఱగ, నల్లగ, తెల్లగ,
కఱ్ఱగనుండును. అకఱ్ఱదాని కొనయందు నొక రంధ్రము గలదు. అదియే
యెఱుక యనెడు పక్షి వాసము జేయు స్థలము. కావున, హేకుమారా ! గురు
బోధయను గొడ్డలిచే యా మట్టిచెట్టును, అందుండు పక్షిని కొట్టివేయుము.

imp

విశే:— దేహమునకు నవద్వారములు గలవు. నాశికారంధ్రములు 2
నేత్ర రంధ్రములు 2 కర్ణరంధ్రములు 2 నోరు 1 గుదము 1 గుహ్యము 1
కలసి తొమ్మిది రంధ్రములయ్యెను. పై పద్యములో జెప్పిన “రెంటిలోన”
అనగా ! నాశికారంధ్రములందు, ఇడా, పింగళ, సుషుమ్న, ప్రత్యగాత్మ,
యను నాలుగు నాడులకు నగ్రిభాగంబున బ్రహ్మ నాళమందే యెఱుక
యుండును. దీనినే హంస అని చెప్పబడును.

క॥ తనువునఁ గలిగిన యెరుకే । తనువును దనువను
చుఁదన్ను దానని యెరుగుక॥ తనువును బాసిన మీఁదట । దను
నాదేహమును రెండు ॥ దానెరుఁగ దపుడు । అది గనుక తా లేనే
లేదెపుడూ ॥ అనుమాన రహితమేం । దచల మున్నదిగంటె ।
దనమాటఁ దలపోయ । దనకుసిగ్గయి తన్ను । తా నెరుగదపుడు॥

తా॥ శిష్యా! దేహము వలన గలిగిన యెఱుక, తనువు తనను యెఱుగు
చుండును. దేహమును విడచినపిమ్మట తననుగాని దేహమునుగాని యెఱు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

55

గదు. కావున, యెఱుక లేనిదగుటచే లేనేలేదు. నిస్సందేహముగా అచల ముండుట నెరిగిన యెడల యెఱుక దానే సిగ్గుపడి పారిపోవును.

క॥ ఉప్పిని జెడుగద తరువో । క్కప్పడు విత్తనము జచ్చు
నారెంటికి, నీ । త్రిప్పలు తప్పవు ధర యే । త్రిప్పలు తానె
రుంగ నట్లు ॥ తెలిసికోవోయీ । తను వెరుకల బయల్జెల్లరుం
గోయీ ॥ గొప్పయిన గురుబోధ । చొప్పుననెఱిగి, పై త్రిప్పలు
గలదాని । తీసివేసితెచాలు ॥ తెలిసికోవోయీ ॥ 106

తా॥ శిష్యా! పురుగువల్ల చెట్టు నశించును. ఒకప్పడు విత్తనము గూడ
నశించును. ఈ రెంటికి నీ త్రిప్పలు దప్పవు. భూమికి మాత్రము యీ త్రిప్ప
లేమియు లేవు. అటులే, దేహము, యెఱుక ఈ రెండును నశించును. కాని.
పరిపూర్ణ మీ రెంటిపాట్లు నెరుంగదు. అందువల్ల నీవు గొప్పదైన గురుబోధను
తెలిసి కొని జనన మరణాదులతో గూడుకొనిన తను వెరుకలను వదిలి
వేయుము.

క॥ మతముల వారలు తమ । సమ్మతమైనటువంటి
శాస్త్ర మర్యాదలచే । మితమేరు పరచుకొని బహు । గతులను
గలహింతురట్టి ॥ గతినీ కేమిటికి । జపలతఁ జెందే స్థితినికేమి
టికి । ప్రతిలేని యీ బట్ట బయలుండ జూచి సంతతము లేనెరు
కలే, దని నమ్ముమికఁ వారి ॥ గతి నీకేమిటికి ॥ 107

తా॥ శిష్యా! మతవాదులు తమకు సమ్మత మైనటువంటి శాస్త్రాను
సారముగా మిత మేర్పరచుకొని పలు విధంబుల, కలహించుచుందురు. అట్టి
విరుద్ధపు వాదములతో నీకేమాత్రము పనిలేదు. అసమానమైన అచల పరి
పూర్ణమును గ్రహించి నదా లేని యెఱుకను విడుపుము.

క॥ ద్వైతా ద్వైత విశిష్టులు । సైతురు వినసైప రెపుడు
సైపక విదపక । సైతురు క్రమమున వేఱని ॥ నాతతమది జీవ

శివుల ॥ నవి వినబోకు । నేబోధించినవి విడువబోకు । పూతమౌ
బయలును । బొడఁజూచి గురునిచే ॥ ద్వైతా ద్వైతవిశిష్టా ద్వైత
ములను మాను ॥ మవి వినబోకు ॥ 108

తా॥ శిష్యా! ద్వైతులు, జీవేశ్వరులు వేరనియు, అద్వైతులు జీవేశ్వరులొక్కటేయనియు, విశిష్టాద్వైతులు ముందు వేరుకాదని, అపైని వేరనియు నొప్పు కొందురు. అట్టి మాటలను నీవు వినకుము, నే బోధించినది విడువబోకుము. పూజ నీయమగు బయలును గురుని కృపచే గనుగొని, మత వాదుల వాక్యములను వినకుము.

విశే:— మతత్రయము = 1 ద్వైతము. 2 అద్వైతము, 3 విశిష్టాద్వైతము. పణ్యతము. = 1 శైవము. 2 వైష్ణవము. 3 శాక్తేయము, 4 గాణాపత్యము. 5 సారస్వతము, 6 కపాలము. ఇవి గాక నీ ప్రపంచము నందునింకా అనేక మతములు గలవు గ్రంథ విస్తర భీతిచే వ్రాయలేదు.

క॥ కొందరు దశవిధ నాదము । లందున నభ పంచకంబు నందునఁ జక్రా । లందున లక్షధ్యానము । లందున హంసందు బుద్ధి ॥ నాటింతురోయీ । యోగములందు నటి యింతురోయీ । ఆందు సిద్ధులచేత । నా నందింతురు, కొంద, రెందరేమనిననీ । బోధందేయిండుము ॥ నాటింతురోయీ ॥ 109

తా॥ శిష్యా! ప్రపంచమున కొందరు దశ విధ నాదములందును, కొందరు పంచాకాశములందును, కొందరు షడ్చక్రములందును, కొందరు పంచ ముద్రలతో గూడిన లక్షధ్యాన మందును, కొందరు హంసయందు తమ బుద్ధిని నిల్పుదురు. కొందరు యోగముల వలన యానందింతురు. కొందరు అణిమాది యష్టసిద్ధుల వలన యానందింతురు. ఎవరెన్ని పాట్లు పడినను, ఎవరేమన్నను నీవీ బోధను విడువకుము.

విశే:— దశవిధ (ప్రణవ) నాదములు = జల, భేరీ, మృదంగ, గంటా, శంఖ, వీణ, తాళ. చిణి, చిణి యివిదశవిధ నాదము లనబడును, పంచా కాశము లనగా = ఘటాకాశము, మరాకాశము, చిదాకాశము, హృదయాకాశము, మహాకాశములను నీయెదును. షడ్చక్రములన = ఆధార, స్వాధిష్ఠ, మణిపూరక ఆనహత, విశుద్ధ, అజ్ఞేయములని పేర్లు. పంచముద్రలనగా = భూచరి, భేచరి, మధ్యమ, శాంభవి, షణ్ముఖి ఇవే పంచముద్రలు. యోగములు = యమ, నియమ, ఆసన, ప్రాణాయామ, ప్రత్యాహార, ధ్యానధారణ, నమాధి, ఇవి హఠ యోగ మనబడును. రాజ యోగమనగా, కేవల జ్ఞానయోగము, అష్టసిద్ధులన = అణిమ, మహిమ, గరిమ, లఘిమ; ప్రాప్తి, ప్రాకామ్య, ఈశత్వ, విశిష్టములను నీ యెనిమిది.

క॥ కొందరు ముద్రలు గనవలె । నందురు మఱికొంద రధిక మందురు ద్రష్ట౯ । కొందఱు భజనే లెస్సని । యందురు యివి యన్ని యెఱుకె ॥ యని తెలుసు కొనుమి । నీకివియెల ? పనిలేదు వినుమి । ముందుగ పరిపూర్ణ । మున్నది గనిగుర్తు । నెందుండ కుండదా, నెగరఁ గొట్టిన జాలు ॥ నని తెలుసు కొనుమి ॥

110

తా॥ శిష్యా! కొందఱు పంచముద్రలు గనవలె నందురు. మఱికొందరు దృష్టయైన సర్వ సాక్షిని దర్శించ వలెనందురు. కొందరు భజనయే మంచిదని చెప్పుదురు. కాని యివన్నియు యెఱుకేయని నీ వెఱుంగుము నీకు యీ వృథా మార్గములతో పనిలేదు. పరిపూర్ణ ముండుట దెలిసికొని యెఱుకను విడనాడుము.

క॥ దేవుని నీవు నెరుంగవు । నీవిప్పటి కెట్టివాడె నేదెలి పెద, నీ । కా వెట్టి బోధ లెందుకు । కావున నద్దేవునిదిగొ ॥ కనుఁగొనవోయీ । నామరూప, కర్మలేవోయీ । నీవా దేవునితోన, నినులెస్స వెదకిన । నావల, ముచ్చట, నడుగోయి దెల్పెద ॥ కనుఁగొనవోయీ ॥

111

తా॥ శిష్యా ! నీవు దేవుని దెలియవు. నీ వెవ్వరైనదిగూడ దెలియవు, వినిపించెద వినుము. నీకా వెట్టిబోధలతో పనిలేదు. ఆదేవుని ఇదిగో చూడుము. దేవునికి నామరూపక్రియ లుండనేరవు. ఆదేవునియందు నిన్ను నీవు బాగుగా వెదకి నన్నావలి ముచ్చట నడుగుము తెలిపెదను.

క॥ మానవుఁడు సేయఁబూనిన । దానిని లోఁతెఱిగి చేయ
దగునని మదిలో । నేనెఱిగి నీకు జెప్పితి । పూనుము రుచి బుట్ట
దేని ॥ పోని, నీమనసు । రుచిబుట్టితె, పూను నీమనసు । నేనేమి
యనబోతే । నీకేమితోచునో. లేనినిష్ఠారము, లేకుండుటే
లెస్స ॥ పోనీ నీమనసు ॥ 112

తా॥ శిష్యా ! మనుష్యుడు జేయదలంచిన కార్యమును చక్కగా విచారించి చేయవలయును. అని నామనస్సులో చక్కగా విచారించి నీకు జెప్పితిని. నా యుపదేశము నీకు మంచిదనిపించిన యెడల వినుము. లేకుండివ విడచి పెట్టుము. నేనేమి జెప్పిన నీకేమి దోచునో, కావున, లేని నిష్ఠారము లేకుండుటయే మంచిది అందులకై నీవు చక్కగా విచారించుకొనుము.

క॥ పంచాక్షరములతోడ బ్ర । పంచము తానుద్భవించె
ప్రణవాక్షర మం । దంచు శ్రుతులెన్న దాన్నెరు । కంచని నీ
వెఱిగి యెరుగు ॥ మచలము దీనిక ॥ నిల్చుకుమెరుక నచలము
లోనక ॥ చంచల మతిచేత । చతురాక్ష రెక్కువం । చెంచెద
వెందుకు ? యిదినమ్మి యెరుగుమి ॥ ట్లచలము దీనక ॥ 113

తా॥ శిష్యా ! పంచాక్షరముల వల్లనే ప్రపంచము బుట్టినదనియు, దానికి ముందు ఓంకారముండెననియు శ్రుతులు బలుకుచుండెను. దానిని నీవు యెఱుకని దెలియుము. ఎఱుక వల్లనే పరిపూర్ణము నెరుగుము. పరిపూర్ణము నందు యెఱుకను నిలుపకుము. నీవు మనశ్చించలమునచతురాక్షరే యెక్కువని యెందుకు దలంచెదవు నామాట వినుము.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

59

విశే:— పంచాక్షరి = నమఃశివాయ, చతురాక్షరి = నారాయణ లేక నమఃశివ.

క॥ ఎరుకే చిజ్జడ మీజగ । మరయఁగ బరిపూర్ణమేమి
యనరాదదియా । యెరుక జడము లస్థిరములు । పరిపూర్ణము
శాశ్వతమది ॥ పాటించికనరా । కావారెండీ, పాటివి వినరా ।
గురు ముఖమున వీటి, నరుఁడు గురైఱిఁగిన । దిరిగి పుట్టడు
వాడి, ధృరపై మునుపటివలె ॥ పాటించికనరా ॥ 114

తా॥ శిష్యా ! ఎఱుకే చిత్ (జ్ఞాన) స్వరూపముగాను, జడ స్వరూపము
గాను, ప్రపంచ స్వరూపముగా నున్నది. అలోచింపగా పరిపూర్ణ మిట్టిదని
వచించుటకు నలవి కాదు. ఈ యెరుకయు జగము లస్థిరములు. పరిపూర్ణ
మొక్కటే శాశ్వత మైనది. గురు ముఖమున నీ రెంటిని బాగుగా దెలసి
కొనుము. యేమానవుడు నీ రెంటిని చక్కగా దెలసికొనునో వానికి పునర్జన్మ
న్యములేదు.

క॥ కొందరు భూతము లయిదిటి । యందునఁ చిత్తంబు
నుంతు రధికము లనుచుం । గొందరు యేమియు లేదని ।
యందురు గుఱుతెరుగు మిన్ని ॥ యపశబ్దములురా । ఇవియన్ని
నిలువ, వని తెలియవలెరా ॥ యెందఱేమనిన నీ । కెందుకు
బయలును । ముందుగ గనిగుఱు । తేందుండనివకవ్వి ॥ యపశబ్ద
ములురా ॥ 115

తా॥ శిష్యా ! కొందరు పంచభూతములే శ్రేష్ఠమని యెంచి వాటియందే
మనస్సు నిల్పెదరు. నుఱికొందరు 'యేమియు లేదని యందురు. వారి మాట
లబద్ధములు, తప్పులని తెలసి కొనుము. ఎవరెన్ని విధముల జెప్పినను నీకె
దుకు ? నీవు ముందుగా పరిపూర్ణమును జూచి యెరుకను విడచి పెట్టుము.

క॥ కొందరు కర్మమునే బా । గందురు, మఱికొందఱెక్కు
వందురు, తనువుకా । గొందఱు పాణము లధికం । బందురు
నీకట్టి పట్టి ॥ యాశలేమిటికి । వారితోఁ బొందు । జేసే జేమిటికి॥
నెందఱిమాటల వెన్నెన నీబోధ । క్రిందివేగానీ పై । కెగిరేవి
కావిట్టు ॥ లాశలేమిటికి ॥ 116

తా॥ శిష్యా! కొందరు యజ్ఞయాగాది కర్మ లొనరించుట మంచిదని
యెదరు. మఱికొందరు దేహమే యెక్కువనియెదరు. కొందరు పంచపాణము
లధిక మందురు. కావున, నీకీ వృథా ఆశలెందుకు వారితో నీవు స్నేహమెందుకు
జేసెదవు? ఎంద రెన్ని విధముల జెప్పినను అన్ని నీబోధకు సాటిరావని
దెలియుము.

క॥ తను వెఱుకలు రెండొక్కటి । యని యనరాదనుచు
కొందఱందురు భువిలో । గనుక వెఱుకలు తుది నొక్కటి ।
గను, గన్నడకుండు రెండు ॥ గనరా యోయన్నా । రెండొక్కటి
వినరా మాయన్నా ॥ అనుమాన మికనేల, యందఱిమాటలు ।
వినబోక, నే బోధించిన, రీతి నిప్పుడు ॥ గనరా యోయన్నా॥

తా॥ శిష్యా! దేహము యెఱుక యీ రెండువొక్కటేయని చెప్పగూడదని
కొందరనియెదరు. దేహమున్ను యెరుకయు వేరువేరుగానే కనబడును కాని,
తుదకవి యొక్కటిగానే గనుపించును. కావున నీ రెండొక్కటనే భావించుము.
నీవు సంశయ మొందక, అందరి మాటలను వినక నేబోధించిన విధమిప్పుడు
దెలిసి కొనుము.

క॥ కన్నుల ప్రక్కల వ్రేళ్ళిడి । తిన్నగ భూమధ్య
మందు దృష్టి నిలిపియం । దున్నది వెన్నెలలో, బయ । లన్నా
కను మందు రెఱుక ॥ యదినిల్వదోయి । తనువుతోఁ బొవు ।

నని తెలియవోయి ॥ ఎన్ని తనువులువచ్చి, యేగిన ఋణకక
యున్న బయలుఁజూచి యుళ్ళక్కెఱుకను వీడు ॥ మది నిల్వ
దోయి ॥ 118

తా॥ శిష్యా! కొందరు కన్నుల ప్రక్కల వ్రేళ్ళిడి, కనుబొమల నడుమ
దృష్టినిల్పి చూచిన వెన్నెలవలె గాన్పించును ఆ వెన్నెలలో బయలున్నదని
పచింపు చుందురు. అది యెఱుకయే గావున యెంతమాత్రము నిల్వక దేహము
తోగూడ పొవునని దెలియుము. ఎన్ని దేహములు వచ్చిపోయినను, పరిపూర్ణము
మాత్రము కదలకుండ నుండును. అది దెలసికొని అసత్యమైన యెరుకను
విడచిపెట్టుము.

క॥ జనులాత్మానుభవంబై । నను, ముక్తని పలికిరిట్లు
నమ్మకు, మెరుకే । కనరాదెచ్చట గురుకృప । ననుభవ మెవ్వ
రికినయిన ॥ నామాట నిజమా, అనుభవముళ్ళ క్కామాటె
నిజమా ॥ వినజెప్పు మీరెండు । వివరించి పైమాట । వినినే
ముందరిబోధ । వినిపింతు వేవేగ ॥ నామాట నిజమా ॥ 119

తా॥ శిష్యా! ఆత్మను దెలసి కొనుట (దర్శించుట) యే మోక్షమని
కొందరు వచించెదరు. వారి మాటలను నమ్మకుము. అది యెరుకయే గాని
వేరుగాదు. అది యేరికిని యనుభవము కాదు. నద్గురుండిటుల బోధింపడు. అది
నిజమని నీ వెన్నకుము. మఱియు.

క॥ తనుదా గనినను మోక్షం । బని పలికిరి, గాని జనము
లది నమ్మకుమీ । తనుదాను బట్టబయటను । గనబోయిన
తనకుదానె ॥ కానరాదోయి । విశ్వము తనకు గానరాదోయి ॥
తనవలన నైనది । గనుక విశ్వము రెండు । గను పించుటుళ్ళక్కి ।
గావున తనకుదాఁ ॥ గానరాదోయి ॥ 120

తా॥ శిష్యా! కొందరు తన్నుగనిన మోక్షమని చెప్పి యుండిరి. ఆ మాటలు నీవు నమ్మకుము. పరిపూర్ణమందు తన్నుతా జూడ బోయిన తానే లేకుండ బోవును. ఈ ప్రపంచము తన వల్లనైనది కావున, నిజ మెరిగిన పిమ్మట తానున్న ప్రపంచమున్న మిథ్యయై పోవును.

క॥ మాయగదా లేని యహం । బాయెగదా; తనకుఁ దానె యచలమునొప్పిం । దాయెగదా; మాయన, లే । దాయెగదా మాయచిత్ర ॥ మాయెగదోయి । సంశయమంత పోయెగదోయి ॥ మాయ సమూలము । మాయ చూచుచుండ । మాయ మైపోయెను । మాయకే యిది చిత్ర ॥ మాయెగదోయి ॥ 121

తా॥ శిష్యా! లేనిమాయనే తాననెడు అహంకారము. పరిపూర్ణము యెల్లప్పుడున్నది, పరిపూర్ణమునందు మాయలేదు. ఈమాయ చిత్రమైనది. నీ సంశయము దీరి పోయెనుగదా? మాయ యొక్క సమూలమును మాయనే జూచుచు తుదకా మాయనే మటుమాయమై పోవును.

క॥ లేనియహ మున్న బయలును । లేని ప్రపంచమును దన్ను లెస్సగఁ దనలోఁ । దాను విమర్శించిన, నా । లేనిది లేకుండు నవల ॥ లేదు యేమాట । ఇట్లన నయిన ॥ లేదు యేమాట ॥ లేని యహమీబయట । లేనే లేదని చూచి, లేనిది కలదని । లేని మాటాడెవు ॥ లేదు యేమాట ॥ 122

తా॥ శిష్యా! లేని అహమును, ఉన్నబయలును, లేని ప్రపంచమును చక్కగా తన్నుదాను విచారించినచో, లేని అహమున్న ప్రపంచమున్న తానును లేకుండుట నిజము. అటు పిమ్మట నేమాటయు నుండదు. లేని అహమును పరిపూర్ణమునందు లేనేలేదని తెసిలి కొనిన పిమ్మట, లేనిది కలదని నీ వెన్నటికి పలుకజాలవు.

క॥ పరిపూర్ణ మెఱుకలెట్టివో । గురుముఖమున రెంటి లెస్సగుఱుతెఱిగెఱుక ॥ సరిపుచ్చుకున్న మృషయని । పరిశుద్ధపు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

63

బోధ యిదియే ॥ పాటించికనరా । శివరాముల పద్ధతియిదిరా ।
నరులు కొందఱు పల్కి । రెరుకను మ్రింగి యీపరిపూర్ణమయ్యె
నం । చెరుగక చెడుటకై ॥ పాటించికనరా ॥ 123

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము, ఎరుక నీ రెండు యెటువంటివో గురు
ముఖాంతరంబున దెలసికొని. ఈ రెంటి మంచి చెడ్డలను గ్రహించి, యెరు
కను అబద్ధమని విడచి పెట్టుటయే పరిశుద్ధమైన పరిపూర్ణబోధ, ఇదియే శివ
రామ దీక్షితుల వారి మార్గము. మానవులు కొందరు తాము చెడిపోవుటకై
యెరుకను మ్రింగి పరిపూర్ణ మయ్యెననియెదరు అది సరికాదు. నీహ మాటలు
వినకుము.

క॥ బిందువు తనువునఁ బుట్టును । బిందువు తను వింధ్ర
యముల బృందంబనువుల్ । అందముగఁ గలుగునివి । దేనం
దునఁ బుట్టినవో తెలియ ॥ నజునికిఁదరమా । మూలము లేని
నని తెలిసికొనుమా । అందుకె బయలున్న । దరసి మూలము
లేని । బింద్వాది కంబుల । పేరుదల్పకు తెలియ ॥ నజునికి
దరమా ॥ 124

తా॥ శిష్యా! దేహమందే బిందువనెడు నాత్మ జనించుచున్నది. బిందువు
చేతనే తనువు ఇంద్రియములు గలుగుచున్నవి. ఈ దేహాత్మలు యెందున బుట్టి
నవో, అది దెలియుట బ్రహ్మదేవునికి గూడ శక్యము గాకుండును. కావున నీవు
పరిపూర్ణము నెఱిగి మూలములేని దేహాత్మల జోలికింబోకుము.

క॥ జనులనిరి, దేవుఁడెవరికిఁ । గనరాఁడని, నామరూప
కర్మజననము । ల్గన నతనికి లేవని యా । జనవాక్యము బయలు
కెప్పుడు ॥ సహజమౌ వినరా । అనుమానము, చాలించికనరా ।
కని, నామరూపాది । కములున్న యెరుకను । వినబోక విడిచి,
పెట్టినబోవు తానంత ॥ సహజమౌ వినరా ॥ 125

తా॥ శిష్యా! దేవుడెవరికి నగుపడదనియు. నామము, రూపము, కర్మ జనన మరణాదులు లేనివాడని జనులు బలుకు చుందురు. కావున ఆ జన వాక్యమును బట్టి చూడ అదంతయు బయలుకే సహజముగా నున్నవి నీవు అనుమాన రాహిత్యుడవై, నామ, రూప, కర్మ, జనన మరణాదులతో గూడి కొనిన యెరుకను విడచి పెట్టుము, అట్లు విడచిపెట్టిన యెరుక తనంత దానే పోవును.

క॥ అంతటఁగలదీ యెరుకని । యెంతో వాదింపుచుందు రెరుఁగని వారల్ । అంతట నంతటఁ గనుపడు । నంతటిదే కాని యెరుక ॥ యంతటఁగలదా । ఆదినిజమైతె । నగుపడ వలదా । అంతటఁగలదొక్క యచలమె గానెరుక । యంతటఁ గలదని యనరాదు వినరాదు ॥ అంతటఁగలదా ॥ 126

తా॥ శిష్యా! ఎరుక అంతట నిండియున్నదని పామరులు బలుకుచుం దురు. ఎరుక అంతటింతట గనుపడి కనుపడకుండ బోవునదేగాని, స్థిరముగా నుండనేరదు. అంతట నిండుకొని స్థిరముగా నుండునదైన యెడల కనుపడవల యును గదా? అట్లు కనబడ కుండుటచే యెరుక పరిపూర్ణము వంటిది గాదు. అంతట గలదని చెప్పగూడదు. ఆ మాటలు వినగూడదు. పరిపూర్ణ మొక్కటే అంతట నిండియున్నది.

క॥ బయలాకసమని కొందరు । భయపెట్టెద రందువలన భయపడకునుమీ । బయలందు శబ్దమున్నను । బయలాకస మనుచు నమ్మ ॥ బడని నీచేత । శబ్దములేదీ భ్రమ యెందు చేత ॥ బయలాకసముగాదు । పరిపూర్ణమనినమ్మి । నయముగ నెరుకను, నమ్మక విడిచిపో ॥ బడును నీచేత ॥ 127

తా॥ శిష్యా! కొందరజ్ఞానులు, బయలనగా ఆకాశమని చెప్పి భయ పెట్టుచుందురు. నీవు వారి మాటలు విని భయపడకుము. బయలంధు శబ్ద

మున్నయెడల బయలును ఆకాశమని నన్నుపచ్చును. బయలందు శబ్దములేదు. కావున బయలు ఆకాశ మెల్లప్పుడు ? బయలనగా పరిపూర్ణమేకాని ఆకాశము కాదని నమ్మి ఎరుకను విడచి పెట్టినచో, ఆ భ్రమ ననుకు తానే పాపును.

క॥ కలమేల్క లేరుక బయలుల । శిలసామ్యము చేసి చూడు మీభ్రమతొలగు॥ । ఫలమేమి ? పెక్కుచదావుల । వలనను జపయాగయోగ ॥ వ్యతముల వలన॥ । శమదమ మఖ, శతముల వలన॥ ॥ తలక్రిందుఁగాబడ్డ । తనువునేఁగానన్న । కల మేల్కనిన తానెక్కడ, నిలుచదట్టులే ॥ వ్యతముల వలన॥ ॥

తా॥ శిష్యా ! కలవంటి దెరుకయనియు, మెలకువ వంటిది పరిపూర్ణ మనియు దెలియము. అట్లు దెలిసితివేని నీభ్రమ తొలగిపావును, పనికి రానటువంటి, అనేక శాస్త్రములు, జపములు, తపములు, యోగములు, యాగములు, వ్రతములు, యింద్రియ నిగ్రహమునీ మొదలుగాగల వెన్ని జేసినను, తలక్రిందు పడినను పోయోజనములేదు. ఎటులై తే కలలో గనబడిన వస్తువులు మెలకువ జెంది జూడగా కనబడదో, అటులే యెరుకయందు కనబడిన దేహాదికములు పరిపూర్ణమునందు గనబడవు. మఱియు.

క॥ నీకలలో నినునన్నును । లోకులు లోకములఁజూచి లోపలిభ్రమచే । నాకరుణ పడసి మెలకువ । చేకొనికలకల్లఁ జేసి ॥ చేరెద వెటకో । సర్వమునీతో, జేరెను నెటకో ॥ పాక. టముగబట్ట । బయలెరుకలీరితి । నీకుదెలిసిన వెనుక నిలువక. వేవేగ ॥ చేరెదవెటకో ॥

129

తా॥ శిష్యా ! నీకలలో నిన్నును, నన్నును, లోకులను, లోకములను గాంచి నిక్కమని భ్రమజెందు చుండువు. మెలకువ జెంది జూచిన నెదియు గాన్పించవు అటులే నీవు యీ ప్రపంచమును నిజమని నమ్ముచున్నావు మరియు కల గాంచువానివలె యీ కల్లను నమ్ముచున్నావు. ఇప్పుడు నావల్ల

జ్ఞానమును మెలకువ జెంది యీ విశ్వమంతయు కల వంటిదని నమ్ముము. ఆ పైన నీవేమౌదువో చూడుము. ఇదంతయు నీతోగూడి యెక్కడ నుండునో గ్రహింపుము. పరిపూర్ణమును యెరుకను గురైరింగిన పిమ్మట నీవెక్కడికి జేరెదవో యది దెలిసికొమ్ము.

క॥ హరికర నఖమ్ముఖ విదళిత । కరిమస్తక గళితమైన
ఘనమౌక్తికముల్ । దొఱిగిన నెఱుకలు; గుఱిజలె । ధరియిం
తురు రెంటివెలలు ॥ తమ రెఱుంగలేక । అట్లనెబోధ క్రమ
మెఱుగ లేక । పరిపూర్ణబోధను నెఱిగింపుచుండీన । యెఱు
కకే కొందఱు మఱిగేరీ మర్మము ॥ తమరెఱుంగలేక ॥ 130

తా॥ శిష్యా! సింహము యొక్క కాలిగొళ్ళచేత విదళింపబడిన
ఏనుగు మస్తకమునుండి రాలిన యమూల్య మౌక్తికములను దొఱిగిన ఎఱు
కలు వాటివిలువను గుర్తింపక గురువింద పేర్లవలె గ్రుచ్చి మెడలో ధరిం
తురు. అటులే, పరిపూర్ణబోధను దెల్పుచున్నను కొందఱువివేకులు యెఱుకనె
నమ్మెదరు. వారికి రెంటియొక్క తారతమ్యములు దెలియదని యెరుంగుము

క॥ తనువో, బహిరింద్రియములొ । మనసో, ప్రాణములొ,
విషయ మమతో; నేనం । చని, నీవని, యది, యిది, యని ।
యనుమానించెదవదేల ॥ యదితోవగాదు । నీవెన్నడు నిదివిన
లేదు । వినుమీ పరిపూర్ణము గని, లేని యామీది । తనువధి
కము లేదని గురువుచే దెలియు ॥ మది త్రోవగాదు ॥ 131

తా॥ శిష్యా! నేను శరీరమునా; లేక ఇంద్రియములా; మనస్సా?
ప్రాణములా? లేకవిషయములా? లేకమమతయా? ఇదిఅది అని యిటు
లనేక విధము లనుమానించెద వెందులకు, అది సరియైన తోవగాదు.
నీవెన్నడు యిది పెద్దలవల్ల వినలేదు కావున చెప్పెదను వినుము. ఈ పరి
పూర్ణ బోధను విని దేహాదికములు నీవుగాదని తెలిసికొనుము,

క॥ నిను, ననుఁ బ్రపంచమును, నిజ । మని యెఱిఁగెడు
నెఱుకచేత నచలమును, గనుం । గొనినను జగమని యెఱిఁ
గెడి యెఱుకను దక్షణమె మాను ॥ మిద్ధవివేకా । చాలు నీ వీ
క్రమమెఱుగుదాక । నిను నన్ను పైరెండింటిని విశ్వమును బయ
లనరాదున్నదని । గుర్తులేకుందు । నిద్ధవివేక ॥ 132

తా॥ శిష్యా ! నిన్ను, నన్ను ప్రపంచమును ఏయెఱుకచేత నిజమని
గుర్తింపు చుంటివో, ఆయెఱుక చేత పరిపూర్ణమును జూడుము. తర్వాత
నన్నిటిని యెఱిగిన యెఱుకను విడిచి పెట్టుము. ఓ వివేకము గలవాడా!
వీటి నన్నిటిని యెఱిగిన యెఱుకను విశ్వమనక, బయలనక యున్నదానికి
గుర్తులేదు కావున అచల బోధను బొంది గురుతుగల యెఱుకను విడిచి
పెట్టుము.

క॥ ప్రాద్దున నిద్దుర మేల్కని । వద్దికి నేతెంచి, గురుని
వక్త్ర జనితమౌ । సుద్దులు, మ్రొక్కి వినుము, యే । ప్రాద్దవి
బలు ముద్దుసుమ్మి ॥ పుట్టినందులకు । గురు చరణములు
పట్టినందులకు । నిద్దమౌ భక్తిచే నీవిట్లు చేసితె । దిద్దితీర్చి బోధ
తెఱగు చూపును నీవు ॥ పుట్టినందులకు ॥ 133

తా॥ శిష్యా ! నీవు ప్రతిదినము ఉపయమున మెలకువ జెందిన
తోడనే, సద్గురుని వద్దకేతెంచి వారి పాద పద్మబులకు మ్రొక్కివారి ముఖము
నుండి వెడలు బోధను వినుము. అట్లు వింటేనే మంచిది. ఎందుకనగా!
నీవు ప్రపంచమున పుట్టినందులకు సద్గురు పాదము బట్టినందులకు, సద్భ
క్తిచే నట్టినరించినచో, వారు నీతప్పలన్నియు దిద్ది, నీకు సరియైన మార్గ
మును బోధ చేయుదురు.

క॥ గురుఁడు పరిపూర్ణమును, జూ । పెఱుకే లేదనుచు
దెలిపిఁ యికదలపకుమం । చెఱిఁగించక, విడిపావునె । యెరుక

నరుల్ సాధనములు ॥ నెన్ని చేసినను । లక్ష్యముద్ర । తెన్ని
చూచినను ॥ హరిహర బ్రహ్మ, సురాసుర ముఖులైన । ధరణీ
సురాద్యష్టా । దశబాతు్యద్భవులైన ॥ నెన్నిచేసినను ॥ 134

తా॥ శిష్యా! మానవులెన్ని సాధన లొనర్చినను, లేక లక్ష్యముద్ర
తెన్ని జూచినను, హరి హర బ్రహ్మ సురాసురలకైన, బ్రహ్మ, క్షత్రియ
వైశ్య, కూద్రాది పదునెనిమిది బాతుల వారికైన, గురు వర్యుల 'డిది పరి
పూర్ణము' అని జూపించి యిక నెరుక జోలికి బోకుమని దెల్పునంతవరకు
యెరుక వదలి పాజాలదు.

క॥ బలధన విద్యాధైర్యం । బులు, చక్కదనంబు సత్త్వ
బుభ్యోదులిలం । గలలొనివి లేని మను । మ్యల జగమును
దననుదాను ॥ జూచి మానవుడు । మేల్కొనెనేని । చూడలే
డొకడు । కలమేల్కొలెరుకబయ । లు కట్ల జతగూర్చి । కల
యెరుకల, దేశి, కులచే వీడితెచాలు ॥ చూచి మానవుడు ॥

తా॥ శిష్యా! ధనము, బలము, విద్య, ధైర్యము, చక్కదనము
సమృద్ధి యీమొదలు గాగల వన్నియు కలవంటివి యని దెలిసికొనుము.
కలలో గాంచిన వన్నియు మేలుకొనిన నుండవుగదా? కల మెలకువలకున్న
సంబంధమువలె, పరిపూర్ణ మెఱుకలకు జతగూర్చి, విమర్శించి, కలను
యెరుకను సద్గురు కృపచే విడచి పెట్టిన చాలును.

క॥ ఈ వట్టిబట్టబయలును । నీవిప్పుడు నుండజూచి । నిజ
ముగ నెరుక । న్నివని నేనని జగమని । భావింపుము పిదప
దీని ॥ బాము మనిశముక ॥ యేనుకనుమీ నీనహర్నిశముక ॥
శ్రీవనితేశ, రాజీవ సంభవభవ । దేవేంద్రాదుల నింక సేవించ
తలపేల ॥ బాయుమనిశముక ॥ 1

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

69

తా॥ శిష్యా! ఈయంత బట్టజయలైన పరిపూర్ణమును, నీవుఁడజూచి యిదియే నిజమని నమ్మి, నీవు నేను, ఈప్రపంచమును, యెరుకని భావించి ఏమృత నెరుకను వదిలిపెట్టుము. నదా యీ భావమును మరచి పోకుము. లక్ష్మీ, సరస్వతి, గౌరీ, బ్రహ్మ, విష్ణు మహేశ్వరాది దేవతలను సేవించవలె నను తలంపు నుంచకుము.

క॥ లేవనకు మున్నదదిగో । నేఁ దెలిసితి ననకుదీని నీవెఱిఁ గెవవా । కాదది నీచే దెలియను । యేదిర తన్మాత్రసమితి ॥ యీబట్టబైటా । దీనికిసాటి యేది యెచ్చట ॥ వాదేల నిఁక యెరుకతో, దీనికనిపెట్టి । పోదోలు మెరుకని । కేది బట్టమ చారు ॥ యీబట్టబయట ॥ 137

తా॥ శిష్యా! అచల పరిపూర్ణమును లేవనకుము. ఉన్నదదో చూడుము చూచి నే దెలిసినని బలుకకుము. నీకు దెలియ సాధ్యమగునా? నీవు దానిని దెలియలేవు. దాని యందు పంచ తన్మాత్రాలు లేవు. అపరిపూర్ణము నకు సాటియైన దేదియులేదు. వాదించుట నొదిలి, యెరుకచేత పరిపూర్ణమును దెలిసి, యెరుకను విడచి పెట్టుము. అట్లు విడచితివేని, నీకేదియు నంటదు.

విశే:— పంచ తన్మాత్రాలు = శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస గంధములు

క॥ కనవచ్చి యిట్టిదట్టిది । యనరాకుండునది, బయలు నదె కనుగొనుమీ । కనరాకపోతె శూన్యం । బనుమిట్టిది యట్టి దనుచు ॥ బలుక వచ్చినను । నెఱుక యాలోపలికి జొచ్చినను వినుమా బయలును నీవే । మనిన నొప్పెదగానొ । ప్పను నీమాటకు నేజె, ప్పినరీతి గనరాగఁ ॥ బలుక వచ్చినను ॥ 138

తా॥ శిష్యా! కనవచ్చుచున్న పరిపూర్ణ మిట్టిదని వచించుట కెవ్వరికిని యలవికాదు. అది ప్రత్యక్షముగా కనుపడుచున్నది చూడుము. కనుపడ

కుండిన యెడల శూన్యమని చెప్పుము పరిపూర్ణ మిట్టిదని తెలియబడదు. ఎరుక పరిపూర్ణమందు జొరదు. నే జెప్పినటుల విని, ఎఱుకను విడచిపెట్టి పరిపూర్ణమునే నమ్ముము.

క॥ కనవచ్చు బయలు లేదని । యనవచ్చునె, యిట్టిదట్టి దనవచ్చునె, ఛీ । యనరాదెరుకను నెన్నడు । గనుకనె నీబయలు నెల్ల ॥ కాలముంటుందీ । దీనందెఱుకే కాలము లేందీ । వినుము లేనెరుకను; వివరించ శూన్యమౌ । యనుమానమే యెఱుక, గనువిశ్వమిట్టిదే ॥ కాలముంటుందీ ॥ 139

తా॥ శిష్యా పరిపూర్ణము ప్రత్యక్షముగా నగుపడుచుండ, లేదని యెట్లు జెప్పవచ్చును. ఇట్టిదట్టిదని వచించుట కలవిగానిది. ఎరుక యున్నదని చెప్పదమా ? ఛీ అట్లు చెప్పగూడదు. పరిపూర్ణము సర్వకాల మొకే విధంగా శాశ్వతంగా నున్నది. దీనిలో యెరుక యేకాలమందు నుండనేరదు. చక్కగా విచారించినచో యెరుక శూన్యమై యనుమానాస్పదమై నిలచును. అనుమానమే యెరుకయని దెలియుము. ప్రపంచము యెరుకవల్ల జన్మించిరది కావున అదియును నిజముగాదు.

క॥ పరిపూర్ణ మనిన నెట్టిదొ । యెరుకెఱిగిన నెరుక బైట కేగిన యెరుకె । యెరుకకు శూన్యంబయ్యెను । యెరుకను జన్మించినట్టి ॥ యీ విశ్వమంత । యెరుకవలెనే యేమిలేదంత । యెరుక యుండగానె । నెరుక విశ్వములు లేనెరుకే యివిగూడ, నెంతోవింతైతొచు ॥ యీవిశ్వమంత ॥ 140

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణ మిట్టిదని తెలిసికొనిన యెరుక తాను పెంటనే పారిపోవును. అట్లు పారిపోయి తాను శూన్యమని యెరుంగును. అంతట యీ యెఱుక వలన గలిగిన ప్రపంచము అంతకంటె దూరముగా దొలంగును. ఎరుక యుండగానే, ఎరుకయు నీప్రపంచము, లేనియెరుకకు యెంతో చిత్రముగా దోచుచుండును.

క॥ గురుమూర్తి చూపకున్నను । పరిపూర్ణంబెట్లు తనకుఁ
బ్రత్యక్షమగు॥ గురుమూర్తి చూపెనేనియుఁ । బరిపూర్ణము
తనకులెస్స ॥ ప్రత్యక్షమౌరా । చూచితె యెరుక పారిపోవునురా ।
యెరుక పోయిన వెనుక యెవరా ప్రత్యక్షాన్ని । యెఱికిట్టి దట్టిదం,
చెరుఁగు వారటుమీద ॥ బ్రత్యక్షమౌరా ॥ 141

తా॥ శిష్యా! సద్గురు వర్యుఁడు జూపకుండిన యెడల పరిపూర్ణము
తనకు ప్రత్యక్షము గానేరదు. గురువు బోధించినచో చక్కగా ప్రత్యక్షమౌను
అట్లు పరిపూర్ణమును దాను దర్శించిన తోడనే, ఎరుక పారిపోవును. అట్లు
పైన పరిపూర్ణ మిట్టిదని వచించువారెవరు? ఎవరును లేరని తెలియుము.

క॥ పరమపదమనఁగ బయలన । గురుగుహ్య మనంత
మనిన గోప్యంబనిన॥ పరిపూర్ణ మచల మనినను । తిరమ
నఁగా బట్టబయలు ॥ తెలియుమాయప్పా । తెలిసిన యాతెలివి
మానప్పా । యెరుక నెరఁగినదాని । నెరుక మీరినదాని । నెరుక
మరుపులులేని, పరవస్తువన, బయలె ॥ తెలియుమాయప్పా ॥

తా॥ నాయనా! పరమపదము, బయలు, గురుగుహ్యము, అనంతము
గోప్యము, పరిపూర్ణము, అచలము, స్థిరము, అను నీనామము లన్నియు
బయలునకు మారుపేళ్ళని దెలిసికొనుము. అట్లు గాదని భేద బుద్ధితో
దెలిసికొనిన తెలివిని విడచిపెట్టుము. ఎరుక నెరింగినదియు, ఎరుకను
మించినదియు, ఎరుక మఱపులు లేనిదియు, అగు పరవస్తువే బయలని
దెలియుము.

క॥ బట్టబయలనుచు దీనికి । మొట్టమొదల్ పేరులేదు
ముదమున నెరుకే । పుట్టియుఁ బేరిడి దీనిని । బట్టుకలవ్వాడలేక॥
పారిపోవునురా । కనరాదిందు, దూర నేరదురా । పుట్టి చచ్చును

మళ్ళి । పుట్టిగిట్టుచునుండు । నిట్టి తిప్పలు నొంద దెరుకే బయలును జూడ ॥ పారిపోవునురా ॥ 143

తా॥ శిష్యా ! దీనికి బట్టబయలుని మొట్టమొదట పేరు లేనేలేదు. ఈ యెరుక పుట్టిన పిమ్మట పేరు బెట్టి దానిని పట్టుక లవ్వాడలేక పారిపోవును. కాని యాపరిపూర్ణమందు దూరనేరక, మరల మరల బుట్టుచు, మరల మరల జచ్చుచు నిటు లనేక తిప్పలు నొంది తుదకా యెరుక బయలును జూచి తనంతట తానే పారిపోవునని తెలియుము.

క॥ వినుమా నేనని యెరిగెడి । తనువందున లేదు బయలు తానిండినదొ । గనుఁగొను మదిగనుఁ గొనియీ । తనువును విడనాడుమింత ॥ తడువేలనోయీ । యీపనికింత గడువేలనోయీ । అనుమానముంటె యాఘనులైక, శివరాములను దీక్షితులు చేసె, యచల గ్రంథమునంత ॥ తడు ॥ 144

తా॥ శిష్యా ! వినుము. నేను నేనని గుర్తించెడు శరీరమంను పరిపూర్ణము లేక అంతట నిండియున్నది చూడుము. అది జూచినపిమ్మట యీ శరీరమును విడచి పెట్టుము. ఇందుల కాలస్యమేల ? దీనికి గడువు కావలయునా ? అనుమాన ముండిన యెడల, మాపెద్దలగు శివరామదీక్షితుల వారిచే రచింపబడిన యచల గ్రంథమును చూచి సరియని దెలిసికొమ్ము.

క॥ దేహాకారము కానిది । యాహంభావంబులేని । యఖిల జనులు, దా సోహం సోహంబనినను । మోహము జెందనిది బయలు ॥ మొదలెరుఁగవలెరా । యెరిగిన యెరుక తుదకరుగవలెరా । కోహం కన్త్యంబని । కూతలు గూసెడి దేహి దేహములని తెలియనిదీ బయలు ॥ మొదలెరుఁగవలెరా ॥ 145

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణము దేహాకారము గానటువంటిది. అహంభావము లేనిది. సమస్తజనులు దాసోహం, సోహం అని పలుకుచుండినను

మోహము జెందునదికాదు. అట్టి పరిపూర్ణమును దర్శించిన పిమ్మట, యెరుక పారిపోవుటకు నందియము లేదు. నేనెవడను, నీవెవడవు అను దేహాత్మలను రెంటిని పరిపూర్ణము దెలియకుండునని తెలియుము.

క॥ ఏవస్తువు చేతను దా । నావిర్భవమొందు దేహమను తనువరయక । ఆవస్తువే దానికి, వి । తైవైలయును దాన్నె సాక్షి ॥ దృష్టనిగనుమీ । యెరుకయిదె స్పష్టము వినమీ । భావించి చూడుమీ బట్టబయలును భూమి । యావిత్తు చెట్టున్న దరయ దావిత్తునే ॥ దృష్టనుగనుమీ ॥

146

తా॥ శిష్యా ! దేహమను వృక్షము. యేవస్తువుచేత బుట్టుచున్నదో, ఆవస్తువే దానికి విత్తయి యున్నది. ఆవిత్తనమునే సాక్షియనియు, దృష్టయని నీవు దెలిసికొనుము. అది నీవు దెలిసికొంటివేని యంతయు స్పష్టమగును. బయలును భూమి ఆ ద్రష్టయనువిత్తనమును దేహమనుచెట్టును యారెంటి నెరుగదు. అనగా ! యీ రెండును యెఱుక రూపమని తెలియవలెను.

క॥ ఏపరిపూర్ణము మేనికి । లోపలి వెలినుండి యుండు లోపము లేకక । ఆపరిపూర్ణమే జగతికి । లోపల వెలినుండి దాని ॥ లోనె యున్నదిరా । పయి రెండివ్వి లేనివెన్నకురా । ఈపూర్ణ బోధచే ప్రపంచమున శరీర । రూపము లేడబావు మీపట్లనే దాని ॥ లోనేయున్నదిరా ॥

147

తా॥ శిష్యా ! ఏ పరిపూర్ణమైతే దేహమునకు లోపల వెలుపల నిండుకొని యున్నదో, ఆపరిపూర్ణమే యీ ప్రపంచమునకు లోపల వెలుపల నిండి యుండి దానియందేనున్నది. ఈ పరిపూర్ణ బోధచే దేహ ప్రపంచముల రెంటిని విడచి పెట్టుము.

క॥ ఎరుకనగా నెరుగుట, మఱి । మరుపనగా నెరుక
తనను మరుచుట యీరెం । డెరుగనిదే బయలని, నీ । వెఱి
గెరుకను మరుపునిప్పు ॥ డెరుకచే విడరా । విడిచితె పైమాట
టెరిగేదెవ్వడురా । యెరుకే పరిపూర్ణమం చెదిరించి వదిలేవు ।
పరిపూర్ణమైతె చూపర బయలందున దాని ॥ నెరుకచే విడరా ॥

తా॥ శిష్యా! ఎరుకనగా ఈప్రపంచమును దన్నును యెరుగుట, మరు
పనగా అట్లు దెలిసికొన్న తెలివిని మరచి పోవుట, ఈరెంటిని యెరుగనిదే
పరిపూర్ణము. ఈయెరుక మరుపుల రెంటిని నీవు యెరుకచేత త్యజింపుము.
అట్లు విడచి పెట్టిన పైరెంటిని యెరుగు వారేవ్వరును లేరు. యెరుకను
పరిపూర్ణ మనబోకుము. అట్లంటివేని పరిపూర్ణమందు యెరుకనుజూపించుము.

క॥ లేదన్నను గనుపడు గద । నేదెలిపెదనన్న బయట
నేనిల్వగదా । నేదీని వెనుకగదనా । కేదోమూలంబిదేగ ॥ నిక
లేదెచ్చోట । కనుక నుళ్ళక్కేననుమాట । సకల వస్తు విషయ
సాక్షిత్వములకు దా । నొకరూపమైయుంట నూహింపుమను
భ్రాంతి ॥ యికలేదెచ్చోట ॥ 149

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము లేదని యన్నను కనుపడుచున్నది లేదని
యెట్లనవచ్చును. నే దెలిపెద నన్నచో, నేనను అహంభావము పరిపూర్ణమున
లేడుగావున, నేననునది నా పరిపూర్ణముకంటె వెనుక వచ్చినది. నాకు
మూలము యిదేగాని మరేమియులేదు. కావున నేననునది యబద్ధము.
నేననునది పోయెనేని యెరుక మాయమగును. సమస్త వస్తు విషయ సాక్షి
త్వము నూహింపగా నంతయు భ్రాంతి రూపముగా నుండుటచే అచలమును
దెలిసి కొందునను భ్రాంతి గలిగినది. కాని యెరుకకు మూలము లేనే
లేదని తెలియుము.

క॥ సత్యమగు బట్టబయలు, న । సత్యంబగు నెఱుక
నెఱిగి సద్గురు కృపచే । సత్యము గాదని యెఱుకను । సత్య

ముగా నమ్మియుంటె ॥ చాలుచాలన్న । వానితోటి సాటెవ్వరన్న ।
నిత్యానిత్యములను । నిర్ణయ మెరుగక । నిత్యుడై యుండెడు,
నిజబోధ గలిగితే ॥ చాలుచాలన్న ॥ 150

తా॥ శిష్యా! సత్యమైన పరిపూర్ణమునందు అసత్యమైన యెరుకను
నద్గరు కృపవల్ల సత్యము కానిదని తెలిసికొన్నచో వాని సమానుండెవ్వడును
లేడు. నిత్యము అనిత్యములను నిర్ణయమునెరుంగక నిత్యుడై యుండునట్టి
నిజబోధను జెందిన అదియే చాలును.

క॥ పరిపూర్ణములోఁ దోచిన । యెరుకే కలలేని యెరుక
నెరిగిన మృషయా । మరుగెరుక కెరుక దెల్పిన । నెరుగుట
మేల్కనదునుమ్మి ॥ యిదియేమఱకుమీ । నద్గరునాజ్ఞ, కెదిరి
మీరకు మీ । యెరుక నారీతిగ నెరిగిపోయిన వెనుక । పరిపూర్ణ
మొకటుండు పలుకరాదెట్లందు ॥ నిదియేమఱకుమీ ॥ 151

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణమందు దోచిన ఎరుక కలవంటిది, అనగా లేనిది.
దాని నెరుగబోయిన అదే లేకుండగా బోవును. ఎరుక యొక్క మరుగు యెరుక
దెల్పిన, నది యెరుగుటయే మెలకువయని తెలియుము. ఇది మరువకు సుమా!
నద్గరు స్వామి యాజ్ఞకు నెదురు దిరుగకుము ఎరుక నీ ప్రకారముగ యెగిరి
పోయిన పిమ్మట, పరిపూర్ణ మొక్కటే నిలచి యుండును. అది అట్టిదిట్టిదని
పలుకుటకు సాధ్యముకాదు.

క॥ నేటగు కాటుక పక్షుల । కూటమియై నడుమనల్ల
గుడ్డున్నది, యీ । మేటైన గ్రుడ్డునడుమను । నాటుక నొక
తేజమున్న ॥ దటుగానవన్నా । బట్టబయట నలవందునన్నా ।
పటుతర శోణకు । భ్రమనీలపీతాది । పటలములో నుంచి,
పరమైతావెలుగొందు ॥ నటుగానవన్నా ॥ 152

తా॥ శిష్యా ! అందమైన కాటుక పక్షుల కూటమివంటి, నేత్ర మధ్యంబున నొక నల్ల గుడ్డు గలదు. ఆ గుడ్డునకు నడుమ నొక తేజమున్నది. (దీనికే అపొజ్యోతియని పేరు) దానిని నీవు కనుగొనుము. అది యెరుపు. తెలుపు, నీల, పచ్చ మొదలగు వర్ణములలోనుండి పరమై వెలుగొందు చున్నది. అటు నీవు చూడుము అది పరిపూర్ణమునందు తోచి తోచక పొవుచున్నది.

క॥ వినుమెరుకే యదిగనుగొను । వినుతింపగ బయలుటన్న విను తెరువనిన ॥ గనుగొన బాత్రాలు గనుపడు । తనువున నవయవములన్ని ॥ తగదొంతి యనిన । గుండలిభూతి తత్తిజాగ్రతనిన । వినుమట్లు యెరుకన్న వివరింతు తత్వాలు । మననందు గట్టిగ, మరువకు మీమాట ॥ తగదొంతియనిన ॥

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణమును యెరుకే కనుగొనును ఈ యెరుక నొక్కొక చోట నొక్కొక రీతిగా వ్యవహరింప బడును. బయలునకును అకాశంబునకును యోగ్యత వలన భేద మగుపడుచున్నది. శరీరమును, ఇంద్రియ తత్త్వసమూహమును, జాగ్రతయును కుండలి మొదలగునవి యెరుక యనంబడును. ఇది నీవు మరువకుము. యెరుకకు దేహేంద్రియములే దొంతులని తెలియుము.

క॥ పారలరటి దుంపయనినను । దరువును ధనమనిన రవలు ధారుణి యనిన ॥ గిరియన్న రాళ్ళగుట్టన । ధరణి ముళ్ళనిన తత్త్వ ॥ తతియెఱుకంచనిన । లేనియెఱుక సుస్థితి లెస్సగనిన ॥ నెఱుక చేసిన విశ్వ । మెఱుకవంటిదె బయలు । నెఱుక గుర్రెఱిగితా । నెఱిగితే సరితత్త్వ ॥ తతియెఱుకంచని ॥ 154

తా॥ శిష్యా ! పారల విశేషమే అరటి దుంప యనిన చెట్టే యగుచున్నది. భూమి యన్నను, రత్నము లన్నను ధనమే యగుచున్నది. గిరియనినను, రాళ్ళనినను కొండలే యగుచున్నవి. అటులే ముళ్ళన్నను, తత్త్వము లన్నను, యెరుకే

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

77

యని దెలియుము. యెరుకయొక్క స్థితిని బాగుగా దెలిసికొని, ఆ యెరుకచే గలిగిన యీ ప్రపంచమంతయు యెరుకే (అబద్ధము) అని పరిపూర్ణ మెరుకలను దెలియుటే సరియైన పద్ధతి.

క॥ పెనుమాయనుజూడుము యిదె । జనకుని జరరంబు
వలన జననీగర్భం । బునఁజొచ్చి మాఱురూపున । జనియిం
చును నవయవములు ॥ జనితమైభువిని । వినఁగనఁదినమూ
ర్కొను వచ్చునుచని । దినదినమభివృద్ధౌ, దీనిచే బయలును ।
గని యా మాయల మఱల । గదమాయించుము పోనీ ॥ జనిత
మైభువిని ॥

155

తా॥ శిష్యా ! ఈ మహామాయనుజూడుము. తండ్రి కడుపున శుక్లరూపంబున నుండి, తల్లికడుపున బ్రజేశించి, నకలావయవములుగల్గి మారూరూపముతో (శిశురూపమున) ఈ భూమియందు దేహమై జన్మించును. ఇది తినుటకు, జూచుటకు, వినుటకు, అనుటకు, అలవాటు పడి దిన దినాభివృద్ధి జెందును. ఈ దేహము యొక్క సహాయమున పరిపూర్ణమును దెలిసికొని, యీమాయను తరిమివేసి, ఆ మాయా రూపంబైన శరీరమును వదలి పెట్టుము.

క॥ పెట్టియలోపలి గారడి । చెట్టుపయి గానవచ్చి చెట్టని
చూడక । గట్టుపయిదోచు నిది, కను । కట్టుసుమీ ! దీనివలెనె॥
గనుపించునెఱుక । అంతలోనెచట । గనుపించదెఱుక । దిట్టమౌ
బోధచే, పట్టియెఱుకను, తిరిగి । పుట్టకుండగదాని పుట్టిముం
చుము లేందే ॥ గనిపించునెఱుక ॥

156

తా॥ శిష్యా ! గారడి వాడొక పిల్లవానిని పెట్టెలో నునిచి మూతవేసి, కొంత సేపటికా మూత దెఱచి జూడగా అందులోని పిల్లవాడా పెట్టెలో నుండక పొక చెట్టుపై గానుపించును. అట్లు చెట్టుపై గానుపించిన పిల్లవాడు క్షణ

ముననే లోకు లెల్లరు జూచుచుండగానే గట్టుపై గానుపించును. మఱికొంత సేపటికి, యెక్కడను గానుపించ కుండును. ఇది కను కట్టు విద్యనుమా ! అటులనే, ఎరుకకూడ ఒకప్పుడగుపడి యింకొకప్పు డగుపడ కుండును. సద్గురు బోధచే యెరుకను తెలిసికొని, మరల పట్టకుండుటకై దానిని నాశ మొనర్చుము.

క॥ నేననని బ్రహ్మలోపల । లేనిది సంభవమునొంది లీల తనకుఁదా । మేనుజగములై వెలసెను । నేనదిమృగజలమురీతి॥ నిజముగాదనుచు । లోకులనెడు, గజిబిజి వినుచు । మానసమున వారి, మాటకామోదించి । దాఁకీబోధను, దగునంచు వినజేస్తి ॥ నిజము గాదను ॥ 157

తా॥ శిష్యా ! నేను నేనని 'పరిపూర్ణమందు లేని యెరుక బుట్టి, తానే శరీరముగను ప్రపంచముగను పరిణ మించెను. నేననెడి యహంకారము, మృగజల సమానముగా నెంచుము. లోకులాడెడు వాక్యములును, నీమనస్సులో సరియగునా ? కాదా? యని విచారించి గ్రహించుటకే, ఈ పరిపూర్ణ బోధను నీకు తగునని యుపదేశించి యున్నాడను.

క॥ కల నెడబాసిన మనుజుల । కలలోపలి పనులుసేయఁ గలవారలై, యా । కలవారుగారు, వారల । వలె నెఱుకను గురునిచేత ॥ వదలెఱుకలోన । గలదనిసేయ, వల దెఱుకలోన । కలవారంచనినోట । బలుకుట నరయక । పలికిన వారికి దొలఁ గదు పాపము ॥ వలదెఱుకలోన ॥ 158

తా॥ శిష్యా ! కలగనువాడు యాకలయందలి పనులు జేయుదురు గాని, జాగ్రత నొందిన పిదప యా పనులను జేయలేరు. అట్లే గురుకృపవల్ల యెరు కను విడచి పెట్టినవారు మరల నెరుకకులోబడరు. వీరు పరిపూర్ణజ్ఞానులు.

వీరు కలలోని వారని చెప్పగూడదు. అట్లు జెప్పినచో వారికి పాపముతప్పక సిద్ధించును.

క॥ గుడమే, మధురము, మధురమే । గుడ, మీగుడ
మధురములను గొనకొని తొలుతకై । బొడమినదే తనసరిగా ॥
బొడమిన దొకటిగను రెండు ॥ పొనట్టెగదరా । తనువెఱుక
లిట్లయినట్టెగదరా ॥ పొడజూచి బయలు । నిప్పుడె మేనెఱుకల
జోలి । నిడరాలేనిదెరెండు । పెడచెవులిడక విను ॥ పొనట్టె
గదరా॥

159

తా॥ శిష్యా ! బెల్లమేదీపి, తీపే బెల్లము. రెండు విధములుగా పరిణమించిన బెల్లము తీపి యెటులదోచెనో, విచారించిన రెండునెట్లు పోయెనో, అటులే దేహాత్మలు రెండును యెరుకగా పరిణమించి, పరిపూర్ణమును దర్శించిన వెంటనే పారిపోవును. కాబట్టి గురుడు జెప్పినట్టి బోధను జాగ్రతగావినుము.

క॥ ఇదియున్నది యిదియున్నది । యిదియున్నదియనుచు
బయలు నెఱిగి యెఱుకచే । నిదిలేని దిదియులేనిది । యిది
లేనిది యనుచు నెఱుక ॥ నెఱిగితే సరిరా । అపైనుండే దె ।
ట్లందువినరా ॥ ఉదయాస్తమానము । లుడుగక, యిదినీ । నెమ్మది
లోననమ్ము, నామాట నిశ్చయ మి ॥ ట్లెరిగితే సరిరా ॥

160

తా॥ శిష్యా ! ఇది యున్నదున్నదని పరిపూర్ణము నెరిగి, అట్లు నెరిగిన యెరుకను లేదులేదని తెలిసికొనుటయే సరియైన మార్గము. అటుపైనుండిన పరిపూర్ణమును నీనోట వచించుటకు సాధ్యము కానందున, నామాట నిజమని నమ్మి రాత్రింబవళ్ళు దృఢ మానసుండవై, నీకు నీవే పరిపూర్ణమును గను గొమ్ము, ఇదియే మంచిమార్గము.

క॥ ఎఱుగననుటయును నెరుకే । యెరుగుదుననితన్ను
బరుల నెరుగుట యెరుకే । యెరుక నెరుంగుదు ననితా । నెరు

గుచు నుండునది యెరుకె ॥ నిరుపమబుద్ధి । నీవెరుగుట సంగమ
ప్రసిద్ధి ॥ గురుమంత్రమనియెడు । గునపముతోడ । నీ యెరుక
కుండువేరు, నెఱిగి త్రవ్వితేచాలు నిరుపమబుద్ధి ॥ 161

తా॥ ఓ శిష్యా ! నమస్తము నేనెరుగుదును, నేనెరుగను అనునది యెరు
కయే నుమా ! తన్ను యితరులు తెలియునట్టిదియు గూడ యెరుకే, యెరు
కను నేనెరుగుదునని చెప్పనదియు యెఱుకే, ఈ యెరుకనే, వేదములు
గూడ ప్రసిద్ధముగా చెప్పుచున్నవి. సద్గురూప దేశమను గునుపముతో నెరుక
యను వ్యక్తమును కూకటివ్రేళ్ళతో ద్రవ్వివేయుటయే మంచిమార్గము.

క॥ ఎరుకే చదువులఁ జేయును । యెరుకే విను జదువు
నెరుక యెరుకే, తిరమం । చెరిగించును శంకించును । యెరుకే
కొనకేమిలేక ॥ నేగునో రన్నా । బయలే చదువు నెరుగదోయన్నా ।
యెరుకే యెన్నటికైన । పరిపూర్ణమున్నదం । చెఱిగితె లేదని
యెఱిగితే నిలువక । నేగురొరన్నా ॥ 162

తా॥ శిష్యా ! వేదశాస్త్ర పురాణేతి హసము లన్నిటికి కారణముయెరుకే,
వినునదియు, చదువునదియు యెరుకే, ప్రపంచము నిజమని తెలియజేయునది,
కాదని సంశయించునది యెరుకే, తుదకు యేమియు లేక మాయమగునది
యెరుకే. పరిపూర్ణమునకు పై జెప్పిన వేమియును లేవు. యెప్పుడో యొక
ప్పటి యెరుక పరిపూర్ణ మున్నదని తెలిసికొని తాను లేనని నిలువక పారి
పోవును.

క॥ చూపులలో గలవస్తువు । చూపులఁగను వస్తువులును
జూపులు చూడక । తేపకు నెరుకని తెలియును । చూపులు
లేనట్టిబయలు ॥ చూచేదింకేది । యెఱుకేలేదు. తోచేదింకేది ॥
దీపమువలె, గనుపాపలో గలవస్తు । వే పరమాత్మని జూచిన
దెరుకయె ॥ చూచేదింకేది ॥ 163

తా॥ శిష్యా ! చూపులలోనుండు వస్తువులును, చూడబడిన వస్తువులును, చూపులును, ఈ మూడును యెరుకని దెలియుము. చూపులులేని పరిపూర్ణము దేనిని జూడబోదు. పరిపూర్ణమందు యెరుకలేదు. కావున దోచుటయెట్లు ? రెండును యబద్ధము కంటిపాపలందు జ్యోతివలె కనుపడు వస్తువే పరమాత్మ యన, నది యెరుకయని తెలియుము. పరిపూర్ణమునకు జూచుటయు దోచుటయు లేదు.

క॥ శతపత్రాస్తునిఁ బొడగని । యతిరయమున తిమిర మణిగిఁ యగుపడదెట్ల । ట్టతులిత గురుకృప గలిగిన । మతిమంతులఁజూచి యెరుక ॥ మరినిల్వబోదు । సంశయము నీమది నిలుపరాదు ॥ శృతులందు స్మృతులందు । నితిహాసముల యందు । సతతము శ్రమపడి, వెదకిన, నీయెరుక ॥ మరినిల్వబోదు ॥

164

తా॥ శిష్యా ! సూర్యుని పొడగనిన తోడనే చీకటి పటాపంచలై పోవు నట్లు, గురుకటాక్షముచే పరిపూర్ణము గన్నవారిని గాంచి, యెఱుక నిలువక పారిపోవును. యిక నీమదియందు సందేహ ముంచకుము. వేదశాస్త్ర పురాణేతి హాసములందు నీవు శ్రమపడి వెదకి జూచినను యీ యెరుక నిలువక పారిపోవును.

క॥ ఎరుకే కోశములైదును । నెరుకే భూతముల నెరుంగు నెరుగును సర్వం । బెరుకే, యెరుక నెరుంగును । నెరుకను గురైరుగ వేరే ॥ యెరుక యున్నదా । ఉన్నదంటే సరకమేకాదా । నిరతము గురుసేవ పరతంత్రుడగుచు । సత్కరుణకు పాత్రులై యెరుక మానినవారి ॥ కెరుక యున్నదా ॥

165

తా॥ శిష్యా ! పంచభూతములు పంచశోకముల యెరుకేయని తెలిసికొనుము. సర్వమును గుర్తించునదీ యెరుకే. సర్వమును గుర్తింప జాలు

నట్టి యెరుకను దెలిసి కొనుటకు, యెరుక తప్ప మరియొకటి లేదని నమ్ముము. యెరుకను యెరిగేది వేరే నింకొకటి యున్నదనిన వాక్కుదోషము సంభవించును. అహర్నిశము సద్గురు సేవా పరతంత్రులగుచు వారికరుణకు పాత్రులైన వారికి యెఱుక లేనేలేదు. యున్నదని పల్కుట పాపమే యగును.

విశే:—పంచకోశములు = 1 అన్నమయకోశము, 2 ప్రాణమయకోశము, 3 మనోమయకోశము. 4 విజ్ఞానమయకోశము. 5 అనందమయగోశము.

క॥ గురుమంత్రముచే నిలువని । యెరుకను బరిపూర్ణ మనుచునెరిగి విరతముకొ । యెరుకయి యుండినవారల । తెరు విఁన నీకేలవట్టి ॥ దీజోలిమాను । యెరుకలేని యాజోలిపూను । గురునిచే పరిపూర్ణ మరసి యీ తెలిసిన । యెరుక నెన్నటికి నీవెరు గకు మిదివట్టి ॥ దీజోలిమాను ॥ 166

తా॥ శిష్యా! గురు కటాక్షమును బొంది, స్థిరముగాని యెరుకను పరి పూర్ణమని నమ్మి యెరుక రూపులై యుండినవారి జోలి నీకెందులకు ? అది పనికిరాని మార్గము వారిమార్గమున నీవు చేరకుము. యెరుక లేనటువంటి పరి పూర్ణముం బట్టుము. గురుని కరుణ వల్ల పరిపూర్ణమును దెలిసికొని యీ తెలిసిన యెరుకను నీ వెన్నడును దలచకుము.

క॥ లేనికలదోచినప్పుడు । లేనివిచిత్రంబులన్ని లేకయె దోచుకొ । లేనికల మేలుకొన్నను । లేని విచిత్రములు తానులేక పోవునురా । అనుమానములేదిందువినరా । లేనెరుక యీరీతిగా నేబయలునుజూడఁ । దానుదనుత్రయముపూనెందు నిలుచుండ॥ లేకపోవునురా ॥ 167

తా॥ శిష్యా! లేనికల దోచినప్పుడు లేని వస్తువులన్నియు నున్నటులే దోచును. కలనుండి మెలకువజెందగానే యాకలలో లేని యెరుక పరిపూర్ణ

మును జూచిన వెంటనే తాను స్థూల సూక్ష్మకారణ శరీరములతో నిలువక పారిపోవును.

విశేష:—మహా కారణ శరీరమనగా జ్ఞానము. అజ్ఞానమే యెరుక యని తెలియదగినది.

క॥ మరణ సుమపులఁ జెందిన । పురుషుఁడు మేల్కొని నవాఁడు భువితదితరుడౌ । పురుషుఁడు కలగనువాఁడని । యెరి గుండుము మొదటియతడె॥ యెరుగఁడిరెంటి॥ రెండవ పురుషుఁ డెరుఁగునీరెంటి॥ । ఇరువు రొక్కటెనుమ్మి, తిరిగి పుట్టుదురిల । గురునిచే మేల్కొనినఁ, దిరిగిపుట్టనెపుట్ట ॥ డెరుగఁడి రెంటి॥ ॥

తా॥ శిష్యా ! మరణప్రాయమైన గాఢనిద్ర జెందువాడొకడు. మేలుకొని యుండువాడొకడు. ఈరెండునుగాని వాడు కల గనుచున్న వాడని దెలియుము. వీరిలో మొదటివాడు కల మెలకువను దెలియడు. రెండవవాడు కల మెలకువలను రెండును దెలియును. ఈ యిరువురును యొక్కటే యగుదురు ఏరు తిరిగి జనన మరణాదు లొందెదరు. గురుకృపవల్ల మేలుకొనిన వాడు దేనిని యెరుగడు. ఈతనికి జనన మరణాదులు లేవు.

క॥ ఎరుకే యెరుకకు కొడుకులు । యెరుకే దలిదండ్రులెరుక కెరుకే యితరుల్ । యెరుకే యెరుకకు మూలము । యెరుకకు మూలంబు బయలం ॥ చెట్లందువోయి । ఎరుకలేక యేమి లేదోయి । యెరుకే లేని యుత్తపరిపూర్ణమునుజూచి । ఎరుకే తాలేనని, యెరిఁగి పోయినపై, మా ॥ పెట్లందువోయి ॥ 169

తా॥ శిష్యా ! ఎరుకకు పుత్రులు, తల్లి దండ్రులు' యితరమైన వారలున్న ఎరుకే. యెరుకే యెరుకకు మూలము, అట్లుండ పరిపూర్ణమే మూలమని యెట్లు చెప్పవచ్చును? ఎరుకలేనియెడల నేమియులేదు. లేని యెరుక

పరిపూర్ణమును జూచి తానబద్ధమని తెలిసికొని మాయమగును. అపైమాట యెట్లుండును ? ఎరుక లేనపుడు ప్రపంచమే యుండదు.

క॥ గురుతుగఁ గలలోపల నీ । నరులారక వచ్చిపొంది,
నయముగ సుతులక । వరకన్నియలను గాంచియు । గురు
వరుచే మేలుకొనిన ॥ గురుతుండదన్న । అపైమాట నెరిగేదేదన్న ।
ఎరుకొక్కడుండిన, నేర్పాటులుండును । నెరు కొక్కటేగితే,
యేర్పాటు చేసెడి ॥ గురుతుండదన్న ॥ 170

తా॥ శిష్యా ! సంసారమను నీ స్వప్నమందు మానవులు స్త్రీ పురుషులను గురుతులతో వచ్చి నొకరితో నొకరు సంబంధ మేర్పరచుకొని, కొడుకులను బిడ్డలనుగని, గురుకృపచే మేలుకొనిన పిమ్మట స్త్రీ పురుషులకు గురుతులుండవు. ఆ గురుతులను గుర్తించునదే యెరుక, యెరుక యుండునంత వరకే గురుతులన్నియు నుండును. (స్త్రీ పురుషభేదముండును) ఎరుక బోయిన పిమ్మట నేమియు నుండదు.

క॥ నినునను నీకలగాంతువు । నినుననుఁ గలలోనగాంతు
నేనొకవేళక । నినునను నీవే ననునిను । గనుగొనగా గలమె
మేలు ॥ కొనినమీదటను । గురుబోధిట్లు, వినినమీదటను ।
మునుపు గలిగి యెరుక । మొదటికే నిలువదు । నినునన్ను
నేనిన్ను, నిను నీవెరుంగుట ॥ కనిన మీదటను ॥ 171

తా॥ శిష్యా ! స్వప్నమందు నిన్నును నన్నును నీవు గాంచెదవు. అటులే, ఒకవేళ నేను నన్నును నిన్నును జూడగలను. మెలకువ జెందిన తర్వాత, నన్ను నీవును, నేను నిన్నును జూడలేము. అటులే గురుబోధ జెందిన తర్వాత; మునుపుండిన యెఱుక మూలముతో నశించును. అప్పుడు నన్ను నీవును, నిన్ను నేనును, తెలిసికొనిన నీవు నేను అను భేదముండదు.

క॥ నిను నీవు నన్ను నేనును । నను నీవును నేను నిన్ను
ననునెరిగినదే । తననెరుగని దానినిగని । తనకలిమి మృషంచు
దెలిసి ॥ తానేగినను । అవిమేల్క లవ్వలిదాని, నెవ్వడెరుగును ।
ననునీవు నేనిన్ను వినిపింతు మొండొరులు । అనుటకిద్దరికిపుడు,
మునుపున్న యెరుకేరి ॥ తానేగినను ॥ 172

తా॥ శిష్యా! నిన్ను నీవును. నన్ను నేనును, మరియు నన్ను నీవును.
నిన్ను నేనుకు యెరుగుటయు యెరుకవల్లనే యని దెలిసికొనుము. ఆ యెఱుక
తనను యెరుగనట్టి పరిపూర్ణమును గాంచిన తోడనే. సంపద సంతయు నబద్ధ
మని తెలిసికొని తాను పారిపోవును. అట్లు ఎఱుక పారి పోయిన తర్వాత దాని
నెరుగు వారెవ్వరో అలోచింపుము. (అనగానెవ్వరు నుండరు) మనకు ముందు
నుండిన యెరుక లేకుండుటచే, నేను నీవుయను పరస్పర భేదభావ ముండదు.
ఎటులన,

క॥ తిమిరారి యందులేనిదె । తిమిరముతనుదానెవచ్చి
తేజోనిధియై । తిమిరారి యునికి గల్గొని । తిమిరముదానిలువ
నట్లు ॥ తెలిసికోరాదా । బయలెరుకల, దెలిసి యామీద । భ్రమ
రూపమైనట్టి, బ్రహ్మాండ మెఱుకల । భ్రమదీని వేసిన, భ్రాంతి
పుట్టదు మఱల ॥ తెలిసికోరాద ॥ 173

తా॥ శిష్యా! సూర్యునియందు లేని చీకటి తనకుతానే యరుదెంచి.
అంతటను వ్యాపించి, సూర్యోదయమునుజూచి తనకు దానే పారిపోవును,
అటులే పరిపూర్ణ మందులేని యెఱుక తనకు తానే వచ్చి, పరిపూర్ణమును
గాంచినంతనె, తనకుదానే పారిపోవును గురుకటాక్షమువల్ల భ్రమరూపమగు
బ్రహ్మాండమెఱుకల భ్రమను త్యజించినచో మరల నా భ్రమ జనించదు.

క॥ లేదని లేదని యెందరు । వాదించిన లేకపోదు పరి
పూర్ణముతా । పోదని బోదని, నిలిపిన । పోదని యనుకోదు

యెఱుక ॥ పోనేపోతుంది । గట్టిగలేచి పోనే పోతుంది । వాద
భేదములేని వారిచే నెఱుకను । పాదుకదలించెడు పద్ధతినెరిగిన॥
పోనేపోతుంది । 174

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణమును లేదులేదు అని యెందరువాదించినను, అది
లేక పోలేదు. ఎఱుకను పాదుపాదని యెంత పట్టుబట్టి నిల్పినను పాదని
యనుకొనకుము. పోనేపోవును. కావున వాద భేదములులేని మహాత్ములచే
యెఱుకయొక్క పాదును బెకలించు పద్ధతి నెఱిగినచో, యెరుక మాయమై
పోవును.

క॥ మేనెఱుకల రెంటునునొక । దానిని నెడఁబాసి చేయ
తరమా పనుల॥ । మేనికి నెఱుకకు గావున । మేనన నెరుకెరుక
యనిన ॥ మేనని యెరుగు । రెంటినినీవు, నేనని యెరుగు ॥యెరిగి
వీటితో బయలు । నెరిగి మేనెరుకల । తిరిగి చూడకు చూస్తే,
గురుని పాదములాన ॥ మేనని యెరుగు॥ 175

తా॥ శిష్యా! శరీరమున్ను, యెరుకయు నొకదాని నొకటి విడచి
యేలాటి పనులైనను జేయజాలవు. కావున దేహమే యెరుకయనియు యెరుకే
దేహమని దెలియుము. ఈ రెంటిని 'నేను' అను అహంకారమని యెరుగుము.
వీటి సహాయంబున పరిపూర్ణము నెరిగి, అటుపిమ్మట దేహమును యెఱుకను
మరలి చూడకుము. జూచితివేని నీగురు పాదముల యాన.

క॥ మఱివు నుమ ప్రియు మూర్ఖయు । మరణంబునమాధి
యనుచు మానవు తెరుక॥ । దొఱగిన నరుని శరీరము । నెరిగె
దరా నరుఁడుమేను ॥ నెరుగఁడో యన్న । తననైనతా, నెరుగఁడో
యన్న । యెరుగకుండినవాడు । తిరిగి పుట్టుచునుండు । తిరిగి
పుట్టఁడువాఁడీ గురుబోధ గల్గిన ॥ నెరుగఁడోయన్న ॥ 176

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

87

తా॥ శిష్యా! ఎరుకను విడచిన మానవుని దేహమునుగని, లోకులు మఱపు, మూర్ఖు, నిద్ర, మరణము, సమాధియని. ఈ యైదింటిలో నొకటిగా నెంచెదరు. ఆ యెరుకను విడచిన వాడు మరల మరల జనన మరణాదుల బొందును. కాని ఈ పరిపూర్ణబోధ వడసిన వాడు తానే లేకపోవును గనుక మరల పుట్టనే పుట్టడు.

క॥ పరిపూర్ణ మెరుక లివియని । యెరుగని బయలందు లేని యెరుక తనకుఁదా । నరుదెంచుట గురుశిష్యుల । తెఱగున మాట్లాడి రెంటి ॥ తెలిసి తాఁ జనును । అపైమాట పలికేదేదికను । అరమరలేకనే, నెరిగించినట్టి యీ । గురుబోధ పాతుల నెరుగక తెలుపకు ॥ తెలిసి తాఁ జనును ॥ 177

తా॥ శిష్యా! ఇది పరిపూర్ణము, యిది యెరుకయని యెరుగ జాలని పరిపూర్ణమందు లేనియెరుక తనంతట తానేవచ్చి, గురు శిష్యుల విధముగా వ్యవహరించి, పరిపూర్ణమును యెరుకను దెలిసికొని, తాను జనును, పైమాట జెప్పనది లేదు. యీబోధను పాత్రాపాత్ర విచారణ లేకుండా నీవెవరికిం దెల్పుకుము.

క॥ మఱపు సుషు ప్తియు మరణము । పరిపూర్ణంబునకు సాటి వఱచి యెఱుకకు ॥ మఱువమి మెలకువ పుట్టువు । లిరు దెఱుగుల నెఱిగి యెఱుక ॥ నెగరజిమ్మాయి । అపైనుండే, దెఱిగేదెట్లోయి । గురుమంత్రమిదెసుమ్మి, మరువక యేపొద్దు । స్మరణ జేసితివేని తిరిగిపుట్టువు నీవ ॥ ట్లెగరజిమ్మాయి ॥ 178

తా॥ శిష్యా! మరపు, నిద్ర, మరణము నీమూటిని పరిపూర్ణముతోబోల్చి, తెలివి, మెలకువ, పుట్టుకలను యెరుకతో బోల్చి, రెండు విధముల బాగుగా దెలిసికొని, యెఱుకను యెగుర గొట్టగా; ఆ యెరుక నశించిన ఏమ్మట నాపై

నుండునది యెరుగుట శక్యముకాదు. ఇదే గురు మంత్రము సుమా ! దీనిని మరచిపోక యెల్లప్పుడు స్మరించుచుంటివేని తిరిగి పుట్టవు.

క॥ క్షితిలోన నరుండు, పశ్యా । నృతతిని కెలిగగక్కి మరల నాకునె, యతిసం । సృతివిడిచి తిరిగి పూనునె । వితరణ శాలిచ్చి నట్టి ॥ విత్తమడుగునా । సత్యశాలి, సత్యముడుగునా । పశ్యతిలేని గురుబోధ, స్థితిఁజెంది, యెరుకనీ । గతిసంగ్రహించుడు, కృత కృత్యుఁడిచ్చిన ॥ విత్తమడుగునా॥ 179

తా॥ శిష్యా ! మానవుడు పశ్యాన్నమును దిని, వమనము జేసికొని ఆ కక్కిన దానిని మరల భుజించునా ? సంసారము నిస్సారమని రోసిన, యతీ శ్వరుడు మరల సంసారమందు జేరుకొనునా ? దాతయైన వాడు అతిథుల కిచ్చిన దానమును మరల గ్రహించునా ? సత్యవ్రతుడు సత్యము దప్పనా ? అట్లే గొప్పదైన యీ గురు బోధను గ్రహించి యెరుకను విడచిన కృతకృత్యుడు మరల నెరుకను గ్రహింపడు.

క॥ మరుపనఁ దెలిమేనులుమూ । డెరుకన నాలవ శరీర మీ రొండొకటే । పరిపూర్ణమందలిదియని । యెరుకను గురువాక్కు చేత ॥ నెగరజిమ్మిననూ । పోవునులేని, యెరుక నెరిగిననూ ॥ ఎఱిగేదే లేకుండ, యేమో యావలిజాడ । నెరిగే వారెవరిక, నింతే చాలెరుకను ॥ నెగరజిమ్మిననూ ॥ 180

తా॥ శిష్యా ! మరుపనగా మొదటి మూడు దేహములు యెరుకయన నాలవ శరీరము ఈ యెరుక మరపులు రెండు నొకటేయని దెలియుము. యీ నాల్గు దేహములను మించినదే పరిపూర్ణము. గురుకృపచే పరిపూర్ణము నెరిగి యెరుకను బారదొలిన యెడల, లేని యెరుక లేకుండబోవును. పదప యెరుగు వారెవరును యుండరు. ఇంతే చాలును.

విశేష:—మొదటి మూడు దేహములు = స్థూలదేహము, సూక్ష్మదేహము. కారణ దేహము. నాలపది మహా కారణ దేహము:

క॥ నానావిధావయవములు । నానావిధనామరూపనటనలు
మాయల్ । నానావిధముల యూహలు । నేనను యెరుకందు
నిన్ని ॥ నిబిడమైయుండు । బయలునుగని తా, నిలువ లేకుండు॥
నేను మేనులురెండు । లేనేలేకుండిన । మేనులేదది లేక, నే
నిలిచేదెట్లన్న ॥ నిబిడమైయుండు ॥ 181

తా॥ శిష్యా! నేనను యహంకారరూపమైన యెరుకయందు నానావిధము
లైన, అవయవములు, నామరూపక్రియలు, మాయలు, వివిధములైన యూహ
పోహలు నిండియుండును. ఈ యెరుక పరిపూర్ణమును గాంచినచో నిలువదు.
యెరుక లేనిచో దేహముండదు. దేహ మెప్పుడుండదో, అప్పుడే నేననునది నశిం
చును. అనగా శరీరాత్మలు కూడ నశించునని తెలియుము.

క॥ జగమువలన సంకల్పము । జగమా సంకల్పమునను
జనియించును, వే । రగుపడదు జన్మమందిర । మగుపడదెడ
బాసినిల్చు ॥ వారెండెన్నటికి । బయలునుగనిన, నివిరెండెన్నటికి ॥
ఇగదలచబోకుము । యివిబుట్టుటుల్భక్తికి । మృగత్వప్త యగు
పడ, మిథ్యంచెఱిగిన మాడ్కి, నారెండెన్నటికి ॥ 182

తా॥ శిష్యా! జగమువల్ల సంకల్పము. సంకల్పమువల్ల జగములు
బుట్టుచుండును. యీ రెండుబుట్టుటకు కారణ మింకొకటి కనబడదు. ఈ
రెండు నొకదాని కొకటి కారణములుగా నున్నవి. యివి నొకదాని నొకటి
విడచి నుండజాలవు. ఈరెండును పరిపూర్ణమును జూచి నశించును. యీరెం
డును మరల బుట్టుట అబద్ధము. యెండమావుల యందలి నీరెట్లు అబద్ధమని
నీ వెరిగితివో; అటులే జగత్తును సంకల్పమును అబద్ధమని నీ వెరుంగుము.

క॥ పరిపూర్ణ మనెడు పలుకే । యెరుకను బల్పాక్షరముల
నెచ్చట గనినకా । దిరమైయున్నది గనుఁగొని । నెరుకను నల్పా
క్షరముల ॥ నిఁక గట్టిపెట్టు । ఎవరికిఁ దెలియ, దిదిమూలగుట్టు॥
గురుమూర్తి కరుణచే, నెఱిఁగి తెలిసితివేని । బరిపూర్ణబోధను,
పరులు తెలిసినబోధ ॥ నిఁక గట్టిపెట్టు ॥ 183

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణము పరిపూర్ణమని యెరుక యనెడు న (బ) ల్పాక్ష
రములచేత యెచ్చట జూచిన వానిపెట్టి యున్నది. కాని, యా యెరుకను
అక్షరములను గట్టిపెట్టుము. నీవీ రహస్యము గురునిచే నెరిగి పరిపూర్ణబోధను
గ్రహించి యితరులు నీకు జెప్పిన బోధను విడచి పెట్టుము.

క॥ చూపించి చూపరానిది । చూపించితి దానినుండ
జూచితివిగదా । చూపించగఁ జూచెనిది దీ । న్నేప్రాద్దుఁ దలంచ
బోకు ॥ మిదె గురుబోధ, నిన్నంటదు, యితరప్రబోధ । నాపాప
నాకూన, నాచిన్ని నాయన । నాపెన్నిధానమ, నారత్నములకొండ॥
యిదె గురుబోధ ॥ 184

తా॥ శిష్యా! చూపి చూపరానటువంటి పరిపూర్ణమును నీకు జూపించి
తిని. నీవు చూచితివిగదా! నేను చూపించుటయు, నీవు జూచుటయు
యను యీ యెఱుకను నీ వే ప్రాద్దును దలచకుండుము. ఇదియే అచల
బోధ దీనిని గ్రహించితివేని యితరబోధ నిన్నేమాత్రము అంటదు.

క॥ నామము రూపము నటన । స్తోమము బయలందు
లేదు చూడుమునీవా । నామము రూపము నటన । స్తోమము
యెఱుకందు గలవు ॥ చూడుమీ నిజము । బయలెఱుకల, జూచి
చూడకుము । వేమారు నేనెంత, వినఁ జెప్పినగాని । ఈమార్గమే
తప్ప యిక లేదు రెండవది ॥ చూడుమీ ॥ 185

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

91

తా॥ శిష్యా ! నామము, రూపము. క్రియ యనెడి వృత్తి సమూహము పరిపూర్ణమునందు లేదు. నీవు దానిని జూడుము. యీ నామ రూప క్రియల నెడు వృత్తిత్రయము యెరుకయందు గలదు. బాగుగా చూచి తెలిసికొనుము. అట్లు పరిపూర్ణ మెరుకలను గనుగొని యెరుకను విడచిపెట్టుము. నీకు నేనెన్ని విధంబుల బోధించినను యీమార్గముదప్ప వేరేమార్గము లేదు.

క॥ గురుఁడు గురుబోధ శిష్యుని । తెఱిగించెడు వేళశిష్యు డెఱిగెడు వేళక । యిరువురు వైశ్వానరక । ర్పురములవలె వెలిగియవల ॥ పొడచూపరోయి । అట్లనె నీవి. క్కడ దెలియు మోయి । పరిపూర్ణమెరుకల నెఱిగియామీదట । ఎఱుకను విడచుటే, గురుబోధంచెఱుగుము ॥ పొడచూపరోయి ॥ 186

తా॥ శిష్యా ! గురుడు శిష్యున కుపదేశించెడు వేళయందును. శిష్యుడా గురుడుబోధించు బోధను వినెడువేళను. గురు శిష్యు లిరువురు. కర్పూర శబి వలె బ్రకాశించి, అటుపిమ్మట నగుపడరు. అటులే పరిపూర్ణమును. యెఱు కను యెరుకనే దెలిసికొని, ఆ పైన యెరుకను వదలుటయే గురు బోధయని తెలిసికొనుము.

క॥ సతికొగిట తత్పతి, త । త్పతికొగిట సతియుఁజేరి పవ శించికడుక । రతిఁజెంది మేలుకొని, సు ॥ స్థితులయి, యొకరొ కరు పడిన॥ చేష్టదెలుపుదురా । సిగ్గెడలియా, చేష్టదెల్పుదురా । ప్రితిలేని గురుబోధ స్థితిజెందియట్టై, సం । తతి తిరిగి లేనెరుక, గతి యిట్టిదనరాని ॥ చేష్టదెల్పుదురా ॥ 187

తా॥ శిష్యా ! భర్త కొగిట భార్య, భార్య కొగిట భర్తయు పడుకొని రతిక్రిడలందేలి నిదురించి ఉదయమున మెలకువ జెందిన పిమ్మట, రాత్రి తాము మదనోద్యేకంబున జేసిన క్రిడా వినోదములను వారొకరికొకరు జెప్పకుం దురా ? అటులే గురు శిష్యులు. ప్రీతిలేని యీ పరిపూర్ణ బోధను దెలిసి

కొని, యెరుక లేదని యెరిగిన పిమ్మట యెరుక వలన తాము పడిన పాట్లను చెప్పకొందురా ? చెప్పకొనరు.

క॥ రానిది పోనిది బయలని । లేనిది యెరుకనుచుఁనీకు
లెస్సగదృఢమౌ । దానుక నీవీ మంత్రము । మానక జపించు
చుండు ॥ మాబుద్ధిశాలి । లేనిదెలేదు, మరువకీజోలీ ॥ లేనిదెలే
దని పూనినిశ్చయమైతె । తానొక్కటుండును గాని యట్టనువిను॥
మాబుద్ధిశాలి॥ 188

తా॥ శిష్యా ! రాకపోకలు లేనిది పరిపూర్ణమనియు, లేనిది యెరుక
యనియు నీకు దృఢమగు వరకు నీవీ మంత్రమును యెడ త్రొగక జపించు
చుండుము. ఓ బుద్ధిశాలి లేనెరుక గావున, యీ మాటను నీవు మరువకుము.
లేనెరుక లేదని దృఢ నిశ్చయమైన యెడల, వున్నదొక్కటే పరిపూర్ణమని
దెలియుము.

క॥ ఉన్నది పరిపూర్ణము, లే । దెన్నటికిని యెరుక
యనుచు నిదిదృఢమౌదా । కెన్నుము నేబోధించిన । తిన్నని
యీబోధ శిష్య ॥ తిలక మరువకుమీ । సుజనులమోల పలుక
వెరువకుమీ ॥ నిన్ను కుమతులువచ్చి । నీలోతడిగినవారి కెన్ని
విధములనునీ । వెఱిగింపకిది శిష్య ॥ తిలక మరువకుమీ ॥ 189

తా॥ శిష్యా ! ఉన్న దొక్కటేపరిపూర్ణము. యెన్నటికిని యెరుక లేనే
లేదని నీకు దృఢమగునంత వఱకు. ఈ పరిపూర్ణ బోధను ధ్యానింపుము. నేను
బోధించినదానిని మరువకుము. సజ్జనుల కెరిగించుటలో నీవు భయపడకుము.
దుర్మార్గుల కీ రహస్యమును దెల్పుకుము.

క॥ పరిపూర్ణ మెరుకలను నే । నెఱిగించితి నీవురెంటి
నెఱిగితివిగదా । యెరుకను గురుదక్షిణగా । మరివేగిర మిమ్ము

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

93

వట్టి ॥ మాటలేమిటికి । ఎరుకతొనిక కూటమేమిటికి । పరులు
నేననియేటి భావమభావమై । నిరతము నొకరీతి నిలిచి
యుండుము, వట్టి ॥ మాటలేమిటికి ॥ 190

తా॥ శిష్యా ! నీకు పరిపూర్ణమున్ను, ఎఱుకను, ఈ రెంటి నెరిగించి
తినిగదా ! నీవీ రెంటి వివరమును చక్కగా దెలిసికొంటివిగదా ! కాబట్టి ఎఱు
కను నాకు గురుదక్షిణగా నొనంగుము. యిక వ్యర్థమైనమాటలెందులకు ? ఎఱు
కతో నిక నీకు సాంగత్యమెందుకు ? వారు, వీరు, నీవు, నేనను భేదబుద్ధి
మాని, ఎల్లప్పుడోకే విధముగా నుండుము.

క॥ పరిపూర్ణ మెరుకలివి యని । గురువరుఁ డెఱిగించి
యెరుక కూటమిమాన్ప ॥ గురునకు గురువే సర్వయౌ । మఱి
శిష్యున కంతనోట ॥ మాటవేళ్ళునా । పోయినయెఱుక మళ్ళి
మళ్ళునా ॥ గురుశిష్యులనియెడు । గురుతున్న దెరుగక నిరతము
నొకరీతి । నిలుచున్న బయలందు ॥ మాటవెళ్ళునా ॥ 191

తా॥ శిష్యా ! ఇది పరిపూర్ణము, ఇది యెరుకయని గురువర్యుండు శిష్యున
కెరిగించ. యెరుక యొక్క సాంగత్యమును మాన్పుటకు, ననమానుండగు
గురుడే సమర్థుండు. అటుపై న శిష్యుని నోటనుండి అనుమానాస్పదమైన మాట
వెడలునా ? పోయిన యెఱుక మరలి తిరిగి వచ్చునా ? స్థిరముగా నుండెడి
పరిపూర్ణమందు గురు శిష్యు లొకరీతి నుండువార లగుటచే, భేద భావము
వదలి యున్నందున మాటవెలికిరాదు. అదేయునుంగాక.

క॥ స్థిరమగు, పరిపూర్ణము న । స్థిరమగు నీయెఱుక
యెఱుక దెలియుజగములం । దెఱిగిన దెరుకే, గద, సద్గురు
కృపచే నెఱుకపోవ ॥ గురుశిష్యులేరి । నోరెత్తకమరి వినరోరి ॥
గురునిపాదములాన । గురుతులేనటువంటి పరిపూర్ణమొకటుండు ।
పలుకరానట్లుండు ॥ గురుశిష్యులేరి ॥ 192

తా॥ శిష్యా ! స్థిరముగా నుండునది పరిపూర్ణము అస్థిరముగా నుండు నది యెరుక. ఈ యెరుకనే నమస్త జగత్తును యెరుగఁచుండును. ఈ యెరుక నద్గురు కృపచే దొలగిపోయిన పిమ్మట గురు శిష్యులను భేదముండదు. నీవీ సంగతి మారుమాటాడక వినుము. గురుపాదములసాక్షిగా, గురుతు లేనటు వంటి, నామరూపక్రియ రహితమైన పరిపూర్ణ మొక్కటే వర్ణనాతీతమై యుండును.

క॥ గురుడచలము నెఱుకనుఁ దన । కెరిఁగించిన శిష్యుఁ డెరిఁగి యెరుకై యుండఁ ॥ ఎరుకను నిలుపకు మనినను । యెరుకను విడనాడిశిష్యు ॥ డెట్లుండునంటే । అట్లనెనేని యెట్లుం డునంటే ॥ పురుషుండు లేనట్టి । పొలఁతి సౌందర్యము । మరి మరి గలిగుండి । మరిలేనట్లనియంటి । నెట్లుండునంటే ॥ 193

తా॥ శిష్యా ! గురు డచల పరిపూర్ణమును, యెరుకను యెరిగించినప్ప టికిని, శిష్యు డెరుకై యుండిన జూచి, యెరుకను నిల్పకుమని యాజ్ఞా పించెను. ఎఱుకను విడచిన శిష్యుఁడెట్లుండు ననగా, పురుషుడు లేని స్త్రీ సౌం దర్యవతి యైకాడ, సౌందర్య హీనముగా గానుపించును. అటులే యెరుకను విడచినవాడు కార్యా కార్యములందాసక్తుడుగాక నుండును.

క॥ ఎరుకను విడనాడిన యా । పురుషుని స్థితి యెట్టిదనిన పొందుగవినుమీ । సరిపడు సరిపడ దనకను । సరిగా వర్తించు చుండు ॥ సమరసబుద్ధిఁ ॥ కార్యములందు సహజప్రబుద్ధిఁ ॥ పరిపరివిధముల, పరువులుపెట్టడు । మరివైరాగ్యముచేత మాను కొనియుండు ॥ సమరసబుద్ధిఁ ॥ 194

తా॥ శిష్యా ! ఎరుకను విడనాడిన పురుషుడు యెట్లుండునన, చెప్పెదను జాగ్రత్తగా వినుము. ఇది సరిపడును. ఇది సరిపడదు అనక, న్యాయ మార్గ

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

95

మున ప్రవర్తించుచు, నమత్వ బుద్ధితోనుండును. సర్వ కార్యములందు స్వభావ సిద్ధమైన బుద్ధితో మెలంగును. అతడు పరిపరి విధముల యాశించి పరితపించడు. అతనికి కోరికగాని, వైరాగ్యముగాని యుండదు.

క॥ కలమేలుకొన్న పురుషుడు । కలలోపలి బాములెరుగ
కలిగుండకయే । తలపోయలేరుగురుకృప । తెలివొందిన వారికింక॥
తిప్పలున్నవా । తెలుపర కొద్ది గొప్పలున్నవా । తలిదండ్రు దొర
తాత, కులదైవమాపులు । కలబాంధవులు, దేశికులని నమ్మితె
యింక ॥ తిప్పలున్నవా ॥

195

తా॥ శిష్యా ! మానవునకు కలలో సంభవించిన కష్టములు మేలుకొనిన పిమ్మట నుండవు. అటులే, గురుకృపచే తెలివొందిన వారికి యెటువంటి కష్టములైనను దలంపులకు రావు, వారికి సంకటము లుండవు. సుఖదుఃఖములు కొద్ది గొప్పలు సమానముగనే దోచును. గురువే తల్లి, దండ్రు, తాత, కులదైవము. మిత్రుడు, అత్య బంధువుడని యెంచు వారికి యేయొక్క తిప్పలు నుండవు.

క॥ ఈరీతిస్థితిగలిగిన । నేరుపుశాలితరజనుల నిందాస్తు
తులక । దారెరిగి జేయఁడెన్నడు । వారలు మరిచేసిరేరి ॥ వల
దని యనఁడు । చెవియొగ్గి, గావలెనని వినఁడు । వారు మీవారు,
మా వారు వీరనుకొంచు ! సారకు వీరితో, పొరాడేవారిని । వలదని
యనఁడు ॥

196

తా॥ శిష్యా ! పైన జెప్పిన ప్రకారంగ నున్న నేర్పరి, ఇతరులను దూషించడు, భూషించడు, ఇతరులు తన్ను దూషించినను భూషించినను వలదని యనడు. వారిదూషణ భూషణలు చెవియొగ్గి వినడు. వారు మీవారు వీరు మావారు అని వాదించడు. అట్లు వాదించెడు వారిని వలదనడు.

క॥ ధ్వని మొదలగు తన్మాత్రలు గనుఁగొనఁగాలేశమైనఁ గాన్పించని, చో । టును బట్టబయలుగాఁగని । ధ్వనిముఖ తన్మాత్రాలున్న ॥ దాని నెరుఁగకను, గనియారెంట్లో దేని నెరుగకను ॥ ఉనికి గలిగిన యట్టి, ఘనుని సన్నుతిఁజేయ । జనులకు శక్యమం, చనరాదు, వినరాదు ॥ దానినెరుగకను ॥ 197

తా॥ శిష్యా ! శబ్దాది పంచతన్మాత్రాలు కొంచమైనలేనిదే పరిపూర్ణమని నమ్మి, పంచ తన్మాత్రాలు గల్గదే యెరుకయని దెలసి, యెరుకను నమ్మక, ఈ రెంటిలో దేనిని యెరుగనట్టి ఉనికిగల మహత్ముని వర్ణించుట కెవ్వరి శక్యము గాదు.

విశేః—పంచ తన్మాత్రాలు = శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధములు (వీటినే విషయ పంచక మనియెదరు)

క॥ నామదిలెస్సగ వినుమీ । సామాన్యంబనుచుఁ జూడఁ జనదీబోధక । ప్రేమాతి శయమునం గని । వేమారిది గురుని నోట ॥ వినవలెసుమ్మి । నిత్యము చదువుకొనవలె నమ్మి ॥ నామ రూపక్రియ, నటనలు గలిగిన । దేవస్తువో దాని, నెటు నిల్వ నీయకు ॥ వినవలెసుమ్మి ॥ 198

తా॥ శిష్యా ! ఈబోధ సామాన్య మైనది గాదు, దీని ననేక సాధులు గురు ముఖంగా వినవలయును. ప్రతిదినము యీ అచలబోధ గ్రంథములే జడువ వలయును. నామ రూపక్రియా సహితమైన యెరుకను విడువ వలయునని నాయభిప్రాయము.

క॥ నే మొదట నిన్ను గఁనుగొని । యేముక్కలు నీదు చెవిలో । నిమిడించితి నే । యాముక్కల మూడింటిని । నేమాత్రము మరువకుండ ॥ నీబోధనిస్తి । అందుకె యింత, గాబోధ

13)

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

97

జేస్తి ప్రేమతోఁ జదువును, దేమర కెప్పుడు । కామితార్థము,
లిచ్చు, నీమముతోడుత ॥ నీబోధనిస్తి ॥ 199

తా॥ శిష్యా! మొదట నిన్ను జూచినప్పుడే, యే మాటలు నీమదికి నాటే
టట్టుగా నీ చెవిలో జెప్పితి నో, అమూడు ముక్కలను మరువకుండుటకై
నేనింతవరకు నీకుబోధించితిని. నీవు దీనిని మరువకుంటివేని నీకోరికలు
నెరవేరును.

విశే:—మూడు ముక్కలు = పరిపూర్ణమే నిత్యముయెరుక ఆ నిత్యము.
ఎరుకను విడువుము.

క॥ అన్నము దిన్నను నాకలి । తిన్నగనీరంబుఁద్రావ
దృష్టయు రోగం । బెన్నగ నొషధ సేవను । జన్నక్రియ యెరుక
నిల్వ ॥ జాలదోయన్నా । యీబోధ నీ, చెవులతోవిన్నా॥ కన్నుల
తోఁజూచి, కడముట్టఁజదివిన । నిన్నంటి నీయెదుట, నిలుచుండి
కనుగొన ॥ జాలదోయన్నా ॥ 200

తా॥ శిష్యా! అన్నముభుజించినచో నాకలియు, నీరుద్రావినచో దాహ
మును, బెషధము సేవించిన రోగమును యెట్లు బోవునో, అట్లే యీ పరిపూర్ణ
బోధవిన్నచో యెరుక బోవును. నీవీ గ్రంథమును పూర్తిగా జదివినచో యెరుక
నీదగ్గర జేరజాలదు.

క॥ జనన మరణ ప్రవాహము । లణచును నీబోధబట్టు
దని, సాధువులి । చ్చిన నొల్లకుండువారలు । జనునపుఁడా బోధ
మీద ॥ జనియించుప్రేమ । వెదకెదరిట్టి జనచేష్టలేమ । యని
తోచినీకునునే వినఁజెప్ప వలసెనీ । వును నీబోధనువల్ల, ననకు
దొరకదుమళ్ళి ॥ జనియించుప్రేమ ॥ 201

తా॥ జనన మరణ ప్రవాహము నణచునట్టి యీ బోధను పట్టుమని మహాత్ములుపదేశ మొనర్చిన కొందరు మానవులు గ్రహించరు. అమహాత్ములు వెళ్ళిపోయిన పిమ్మట పశ్చాత్తాపము జెందుదురు. అందువలన ప్రయోజన మేమి ? నీవీ బోధను వలదని నిరాకరింపకుము. తరువాత గావలయు నన్నచో దొరకదు.

క॥ మఱపుకు దన్మాత్రలుగల । వెరుకకు ధన్మాత్రలున్న
వీరెండొకటే । పరిపూర్ణమునకు లేవవి । పరిపూర్ణంబెరుకగాదు ॥
పరికించవోయి । వెదకినదీని, సాటిలేదోయి । పరిపూర్ణముయెరుక,
పరిశోధించి గ్రంథము । రచించి నీకిస్తిమరువక చదువెరుక ।
మరుపుగాదోయి ॥ 202

తా॥ శిష్యా! మరుపునకు శబ్దాది పంచ తన్మాత్రాలు గలవు. అటులే యెరుకకు కూడ గలవు కావున, ఈ రెండునొకటే యని దెలియుము. పరిపూర్ణమునకు పంచతన్మాత్రాలు లేవు. కావున పరిపూర్ణము నెరుకయు నొకటి గాదు. నీవెన్ని విధముల వెదకినను పరిపూర్ణమునకు సాటి యింకొకటి లేదు. నేను పరిపూర్ణమును యెరుకను శోధించి యీ గ్రంథమును వ్రాసి నీ కొనంగి తిని. దీనిని నీవు శ్రద్ధతో జదువుము.

క॥ అందముగా సద్గ్రంథము । చందమువినఁపింతుదాని
జదివిన వినినకా । ముందుగ బయలెరుకై, యే । సందున లేనె
రుకలేక ॥ జనవలెసుమ్మి । మరియుదెవిని, చదువుమునమ్మి ॥
యెందుకు నీకింక; యితరశాస్త్రముల ॥ జో, లందు గురైరిఁగి
పోదదిగాన దీయెరుక ॥ జనవలెసుమ్మి ॥ 203

తా॥ శిష్యా! అందమైన సద్గ్రంథమువలె దీనిని రచించితిని. యిది నీకు వినిపింతును, ఇందువల్ల, ముందుగనే పరిపూర్ణము గోచరించి, అపైన యెక్కడను లేనటువంటి యెరుక పారిపోవలయును సుమా! నీవీ గ్రంథ

మును నమ్మి చదువుము. లేక వినుము. నీకితర శాస్త్రములతో బనిలేదు. వాటిని నమ్మియుండిన నీయెరుక పోజాలదు. కావున యీ గ్రంథమునే జదువుము.

క॥ చక్కెర మెక్కని రోగులు । చక్కెరమాధుర్యమెరుగ జాల, రటువలె॥ । మక్కువతో, విని చదువక । జక్కగ గ్రంథార్థ మెఱుగ ॥ జాలరాజనులు, కావున నీవు, చాలించి పనులు ॥ చొక్కమీ గ్రంథము । చూడుము కొనవెళ్ల । నిక్క డితో జన్మ, మెత్తువు నిదితెలియ ॥ జాలరా జనులు ॥ 204

తా॥ శిష్యా! చక్కెరను చవిజూడనట్టి రోగులకు చక్కెరయొక్క మాధుర్యము దెలియదు. అట్లే యీగ్రంథము చక్కగా వినని యెడల, ఈ గ్రంథ రహస్యము లోకులెరుగజాలరు. కావున నీవు యితర పనులన్నియు వదిలి శ్రద్ధగా నీగ్రంథము మొదటినుండి తుదవరకు చదువుము. అట్లు చదివినచో నీకీ జన్మతోనే సరిపోవును. నీవింక మరల జన్మింపవు.

క॥ గూఢార్థ మెఱిగి నతఁతా । రూఢుండై నతఁడు గ్రంథ రుచి గొనరు భువి॥ । గాఢతరాజ్ఞానంబున, మూఢుండై యున్న వాఁడు ॥ మొదటనే వినఁడు । సుజనులజాడ, ముదమొప్ప గనఁడు ॥ వాడుఁ వీడనరాని, వాడే గ్రంథమువిను । వాడు నిశ్చయమిట్టి, వార్త లెఱుగనివాఁడు॥ మొదటనే వినఁడు॥ 205

తా॥ శిష్యా! గూఢార్థ మెరిగినవాడును, అరూఢుడును యీ గ్రంథములోని సారము నెరుంగరు. అజ్ఞానియగు మూఢుడు యీ గ్రంథమును మొదటనే వినడు. మహాత్ముల గౌరవింపడు. వాడువీడు అని భేదములేక నుండు పరిపూర్ణుడే. యీ గ్రంథమును జదువుటకు, వినుటకు నధికారి యనంబడును.

విశేషముగూఢార్థమెరిగిన వాడు = సాంఖ్యతారకముల్ నెఱిగినవాడు,
ఆరూఢుడు = అమనస్కుడు.

క॥ తాఁబేటి తలపుచేతను । తాబేల్పిల్లల క్షుధార్తి దల
గుట దెలియక । తాబేటి గర్భమందున । తాబేలైపుట్టకున్న ॥
దరమె యితరులకు । సద్గురుబోధ ట్లరయనితరులకు ॥ నేబాధ
లెఱుంగని, యీబోధగలవారి । చే బోధపడయక చేకొనఁ దల
చితె ॥ తరమె యితరులకు ॥ 206

తా॥ శిష్యా! తాబేలు తన తలంపు చేతనే తనపిల్లలయొక్క క్షుద్బాధను
దీర్చునట్లు, ఇతర జంతువులు జేయజాలవు. తాబేలు సంగతి తాబేలే యెరు
గును. అటువలె, పరిపూర్ణ బోధను జెందగోరినవారు పరిపూర్ణుల జేరి తెలిసికొ
వలయునేగాని, యితర గురువుల జేరిన పరిపూర్ణ బోధ పడయ జాలరు.
తిరుగా వారికి కష్టములే పొందించును గాని; పరిపూర్ణులు గానేరరు.

క॥ ఈత యపేక్షను మనుజులు । నూతిదరింజేరి నిలిచి
నోట గొణగినక । యీతేల వచ్చువారికి । జేతులతో నీళ్ళ
మీఁద ॥ జేరి యీదకను । మునునేర్చిన, వారీదించకను ॥ యీతి
రుగనె దేశి, కేందుఁడు దెల్పక । చాతుర్యమునబోధ, సాధింప
నయ్యెన ॥ చేరి యీదకను ॥ 207

తా॥ శిష్యా! ఈతను నేర్చుకొ వలయునను కోరిక గల మానవులు,
ముందు నీత నేర్చి వారి నాశ్రయించి వారి సహాయంబున నేర్వవలయునే
గాని, అట్లుగాక తానే స్వయముగా బావివద్దకు జేరి యెడ్డున నిలువంబడి
“నాకు యీతరావలయును” అని నోట గొణిగినంత మాత్రమున యీత
వచ్చునా? రాదు. అటులే, పరిపూర్ణుడగు గురుని జేరక, తన చాతుర్యంబున
బోధను సాధించెద నన్న సాధింప నగునా? కాజాలదు.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

101

క॥ ప్రవిమల చిత్తుఁడు శిష్యుఁడు । నవినయమున దేశి
కునకు శరణుగతుఁడై । త్రివిధ ప్రసాదములనుగొని । భవనా
శస్థితులులేని ॥ పద్ధతివినిన ॥ తిరిగిరాని, పద్ధతిగనిన ॥ భువిలో
వానిసాటి, బోల్చునెవ్వరులేరు । అవిరళ భక్తిని । వారీతి నుందువీ ॥
పద్ధతివినిన ॥ 208

తా॥ శిష్యా ! నిర్మల చిత్తుండగు శిష్యుడు, నవినయ పూర్వకముగా సద్గు
రునకు శరణుబొంది, త్రివిధ ప్రసాదములనొంది, స్పష్టి స్థితి లయములు
లేనిదియు, తిరిగి జన్మమురాకుండ జేయునది యగు, యీ యచల బోధను
విన్నయెడల, వాని సమానుడెవ్వడీ భూలోకంబున లేడని తెలియుము.

విశేష:—త్రివిధ ప్రసాదములు = త్రివిధ దీక్షలు. 1 దృగ్దీక్ష, 2 స్వర్ప
దీక్ష, 3 వాగ్దీక్ష.

క॥ ఉపనయనముగానిదె తా । నుపనయనము మీఁది
చదువు నూహనెరిగిన ॥ విపరీతమగును దానను । చపలుఁడు
బ్రాహ్మణుఁడుగాఁడు ॥ చర్చించిచూడ । శూద్రుఁడువాఁడు,
చర్చించిచూడ । ఉపముచే బోధట్టు, లూహించనియట్టి ॥ కపట
చిత్తుఁడు సాధు । గణముతో సమమౌనె ॥ చర్చించిచూడ ॥ 209

తా॥ శిష్యా ! ఉపనయనము గానిదే, ఉపనయనమైన తర్వాత జదివెడు
చదువును (వేదాధ్యయనము) చదువగూడదు. అట్లు చదివిన చపలుడు
బ్రాహ్మణుడు కాదు. అనగా ! అతడు శూద్రుడే యగును. అటులే, గురు
ననుగ్రహము బొందక, అచల బోధను గ్రహించిన కపట చిత్తుడు సాధు
బృందమున చేరజాలడు.

క॥ మంత్రముచే సంతెట్లగు । తంత్రములేకున్నగాదు
తంత్రము చేత ॥ మంత్రములేకను వడిగల ॥ మంత్రము

తంత్రములు రెండు । మరిగూడుకొని । కార్యములన్ని, జరిగింపుపూని । మంత్ర తంత్రములలో, మర్మముగురుఁడెరుఁగు మంత్ర తంత్రములలో, మర్మము గురునిచే ॥మఱిగూడుకొని॥

తా॥ శిష్యా! తంత్రములేకుండ, మంత్రమొకదానిచే సంతానము గానే రదు. మంత్రము లేకుండ తంత్రము చేతనే తంత్రము లేకుండ మంత్రము చేతనే, యేకార్యములు నెరవేరవు. ఈ మంత్ర తంత్రములు వేర్వేరుగానే పనిని చేయజాలవు. సరియైన మంత్రతంత్రములు రెండు నొక్కచోట కూడిన, సకల కార్యములు చక్కబడును. ఈరెంటియొక్క మర్మమును గురువు దెలిసికొనును. కావున నీవా గురువును జేరి మంత్ర తంత్ర రహస్యము యెరుంగుము.

విశే:—“సంతెట్లగు” సంత అనగా అంగడి సాగుట యనికూడ అర్థమగును.

క॥ సంకల్పాదిక గుణములు । సంకులమీ యెరుకయందు సమకూడుండుకా । సంకల్పాదిక గుణముల । సంకులమని యెదను జూడ ॥జూడలేదన్నా । యీరెండును, వేరుగావన్నా । కొంకక నీరెంటిగూర్చి, గృంధముజేస్తి । సంకోచింపక చదువు, శంకపుట్టదింక ॥జూడలేదన్నా॥

211

తా॥ శిష్యా! యెరుకయందు సంకల్పాది గుణసమూహము గూడి యుండును. ఈ సంకల్పాది గుణ సమూహము మనస్సుచే దెలియబడదు. యీ రెండును వేరుగాదు. అట్లని యీ రెంటిని యొకటిగా జేర్చి యీగృంధమును వ్రాసితిని. సంకోచపడక నీగృంధమును పఠించితివేని సంశయ ముండదు.

క॥ హటమును కుటిలాత్మునిజం । పుటకై భటకోటి కాజ్ఞ భూపతియిడినకా । భటులటువలెఁ జేసెడిచోఁ । పటుకుటిలుడు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

103

పడినపాట్లు ॥ పాటించికనునా । అట్లనెగురుని, నోటదానినినా ।
యిటువంటిబోధను, యెటువంటి నరరైతైన అటువెన్న తనచేష్ట,
లెటువంటివోదాని ॥ పాటించి కనునా ॥ 212

తా॥ శిష్యా ! ప్రభువు కోపముతో నొకకుటిలాత్ముని జంపుటకై భటుల
కాజ్ఞాపింప, భటులా దుర్మార్గుని గొనిపోవు నపుడు ఆ దుర్మార్గుడు తానదివర
కొనర్చిన దుష్కృతములను దలపోసి విచార పడునా ? విచార పడడు. అట్లే
గురుకృపవల్ల యీ పరిపూర్ణబోధ దెలిసికొని, యెరుకను విడచిన మానవుడు
అంతకు ముందు తాను యెరుకయందొనర్చిన దుష్కృతములకై విచారపడడు.

క॥ సకల జనుల సమ్మతిగా । నొకడైనను నడువజాల
దుర్విస్తలిపై । మకరాంక జనని జనకా । ద్యకలంకులలోన, నీ॥
వననేమి గణనా । బోధందితర, జనులేమి గణనా॥ వికల మాన
సుడవై, వెతజెందబోకునీ । వకుటిలభక్తుడవని దెలిపితిబోధ ॥
ననచేమిగణనా॥ 213

తా॥ శిష్యా ! మానవులలో నొక్కడైనను సర్వజన సమ్మతముగా నడువ
నేరడు. సాక్షాత్ విష్ణుమూర్తి మొదలగు దేవతలకు గూడ సర్వాను మతముగా
నడచుకొనుట సాధ్యముకాదు అటువంటిప్పుడు, నీబోటి మానవుడొక లెక్కయ
గునా ? అటులే, ఇతర మతస్థు లొప్పుకొను నటుల నడచుకొనుట నీకు
సాధ్యము గానేరదు. కావున వారి మాటలను నీవు వినకుము. నీవు కుటిలము
లేని భక్తుండ వగుటచే నీకీ బోధను జేసితిని.

క॥ బలధన విద్యలు దుష్టుల । కిలగలిగిన నొరులనొఱతు
రెంతయు నీర్షక । బలధనవిద్యలుశిష్టుల । కిలగలిగిన నొరుల
బోధు ॥ రెంతో మోదమునా । నీవీరెంటి, నెరిగి మోదమునా ।
కలలోననైన దుష్టులచెంతఁ జేరకు । మెలమిశిష్టుల చెంత, కల
నైన వదలకు ॥ మెంతో మోదమునా ॥ 214

తా॥ శిష్యా! యీ ప్రపంచంబున దుష్టనులకు బలము, ధనము, విద్య యీ మూడును గల్గయెడల యితరుల యందు పగ సాధించి వారికి కీడు గల్గ జేయుదురు. సజ్జనులకే యాపై జెప్పబడిన బలధనవిద్య లున్నచో, వారలు పేరేమ పూర్వకముగా యితరులను కాపాడుదురు. నీవు వారి వారి గుణంబు లరసి స్వప్నమందైనను చెడ్డవారితో సాంగత్యము జేయకుము. మంచివారి స్నేహము స్వప్నమందైనను పడలకుము.

క॥ అందమగు స్వాతివర్షపు । బిందువు లెందెందు బడునో
వృథివీస్థలి, ద । ద్బిందువు లుపాధివశమునఁ । జెందును తగ
నామరూప ॥ చేష్టాదికమును । అట్లనెనీవు, జెందేవన్నియును ॥
మండితొ జతగూడి, మాట్లాడినంతలో । నందుకే సహవాస, మర
యుము తగువాని ॥చేష్టాదికమును॥ 215

తా॥ శిష్యా! స్వాతి కారైలోని వర్షబిందువులు, అనేక చోట్లబడి, యాయా స్థాన గుణవిశేషములచే, అనేక నామ రూపములతో వేర్వేరుగా చేష్టా దికములు జెందును. అట్లేనీవు దుష్టనుల గూడికొనినచో, దుర్గుణములు గల వాడవగుదువు. సజ్జనుల గూడి కొనినచో, సద్గుణములు గలవాడ వగుదువు.

విశే:—స్వాతి కారైయందు గురిసిన వాన చినుకును, శుక్తియందు బడి నచో. ముత్యములగును. భూమియందు బడినచో సస్యములై ఫలించును. అగ్నియందుబడిన నశించును.

క॥ జారులకు లోకులందరు । జారులవలె దోచబడుట
సహజగుణంబౌ । చోరులకు సకల జనములు । చోరకులని
మదికిదోచు ॥ చునికి సహజముగా । నట్లనెదు, ప్లాత్ముకిని సహ
జముగా ॥ సారాములేని సం, సారాబ్ధి దాటించు । వారిని తమ
వంటి వారిని గనుటిట్లు ॥ యునికి సహజముగా ॥ 216

తా॥ శిష్యా ! జారులకు మానవులందరు జారులవలెనే దోచెదరు. చోరులకు జోరులవలెనే తోచెదరు. యివి వారి వారి సహజ గుణములు. అటులే దుర్మార్గుడైన వాడు. నిస్సారమగు సంసార సాగరము తరింప జేసెటి సద్గురుని పైతము దుర్మార్గునిగానే భావించును.

క॥ బయలెరుకలు శిష్యునకుఁ | దయతో గురుఁడెరుఁగఁ జేసి తవారుతను. సం | దియ మేమిలేక యెరుకను | నయమున విడిపించు గురుఁడు || నయశాలిగాదా | నీమదికిది, నాటెనా లేదా || భయభక్తిగురు సార్వ, భౌముని సేవ | నిశ్చయముగ జేసితే, జయమందెదవు, గురుఁడు || నయశాలి గాదా || 217

తా॥ శిష్యా ! గురువద్యుండు శిష్యునకు పరిపూర్ణమును ఎరుకను దెలియ జేసి, తర్వాత సంశయమేమి లేకుండ యెఱుకను విడిపింప జేసిన యెడల, నాగురుండు మంచివాడుగదా ! యీ నే జెప్పినదంతయు నీమదికి నాటుకొనెనా లేదా ? నీవు భయ భక్తులతో గురుసార్వభౌముని సేవజేసినచో జయము గల్గును.

క॥ పదిరెండక్షరములు గల | సదమల మంత్రార్థమెఱిగి సద్గురు కృపచే | బదియారక్షరములు గల | యదియెట్టిదో తెలిసె నేని || యతడె సద్గురుఁడు | ఈరెండెఱిగి, నతడె ధీవరుఁడు | మొదటిది పరిపూర్ణమునుదెల్పు నెఱుకను | దదనంతరప్రబో, ధనుజేయునీవు దెలియు || మతడె సద్గురుఁడు || 218

తా॥ శిష్యా ! సద్గురు కృపవల్ల మొదట ద్వాదశాక్షరీ మంత్రము నెరింగి, ఆ పైన షోడశాక్షరీ మంత్రమెట్టిదో యది దెలిసికొనె నేని అతడు సద్గురు సమానుడు. యీరెండు మంత్రముల భావమును దెలసినవాడే మహాత్ముడు. అందు మొదటి ద్వాదశాక్షరీ మంత్రము. పరిపూర్ణమును దెలుపును. రెండవది యగు షోడశాక్షరీ లేని యెరుకను దెల్పును.

విశే:—ద్వాదశాక్షరి “ ఆయం వ్యర్థం బాహ్యః కోపీన భవతి ” 2 షోడశాక్షరి “ మూలాభావ మిదజ్ఞాత శరీరం నాస్తికేవలమ్ ”

క॥ ఆమంత్రయుగము దెల్పెద । నేమముతోఁ దలఁచు ముత్త దీబట్టబయల్ । ఏమీలేదని బలికిన ॥ నీమంత్రము తత్త్వ మూల ॥ మింకొకటి వినుము । ఎప్పుడునోట నిదిమరువకనుము । ఈ మూలములేని గుర్రెరిగే శరీరము । యేమిలేదనియంటె, నిది షోడశాక్షరి ॥ యింకొకటి వినుము ॥ 219

తా॥ శిష్యా! నీకారెండు మంత్రములను దెల్పెదను విని నేమముతో ధ్యానింపుము. “ ఉత్తదే బట్ట బయలేమియు లేదు ” అనగా నర్వము పరిపూర్ణము. దీనిని మించిన దింకొకటిలేదు. యిది ద్వాదశాక్షరీ మంత్రము “ మూలం లేని ఈగుర్రెరిగే శరీరం యేమీలేదు ” అనగా ఈగుర్రెరిగే శరీరమునకు మూలము లేదని తెలియవలెను. ఇదే షోడశాక్షరీ మంత్రము. ఈ రెండు మంత్రములను నీవెప్పుడు మరువకుము.

విశే:—పైపద్యములలో జెప్పినమంత్రములే ఇందు తెలుగులో జెప్పబడినవి.

క॥ తొలిమంత్ర పద్ధతెక్కడ । గలదోయని వెదుకనేల కలదంతట, నా । వలమంత్ర పద్ధతెక్కడ । గలదోయని చూడనేల॥ కాదాచూచేదీ । వినేది, యనేది, తినేది ॥ అల తొలుతదానిని, నవలోకనముచేసి । కలకాల మెరుకను గలదాని విడుమెరుక ॥ కాదాచూచేది ॥ 220

తా॥ శిష్యా! మొదటి మంత్రమందు జెప్పబడిన పద్ధతి యెక్కడ గలదని వెదక బోకుము! అదే పరిపూర్ణము అంతట నిండియున్నది. ఇకరెండవ మంత్రమందు జెప్పబడిన పద్ధతి యెక్కడ గలదని వెదక బోకుము. అదే

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

107

యెరుక, చూచేది, వినేది, అనేది, తినేది. అని తెలియుము. ఆ మొదటిదానిని యవలోకనము జేసి, యెరుకను యెల్లప్పుడు విడచిపెట్టుము.

క॥ ఇదితప్ప నేమిలేదని । మొదటిది మొఱపెట్టుచుండు ముదమున వినుమీ । యిదియేమి లేదుపొమ్మని । వదలక రెండవది తెన్న ॥ వదరుచుండునురా । బయలెరుకలు యిది నిశ్చయమురా ॥ అదిగాన నీరెంటి, నరసి నీవిప్పుడు । విదితముగ నెరుకను విడుర మంత్రమిట్లు ॥ వదరుచుండునురా ॥ 221

తా॥ శిష్యా ! నీవు సంతోషముతో వినుము. మొదటిమంత్రమైన ద్వాదశాక్షరి పరిపూర్ణముదప్ప నింకేమిలేదని మొఱపెట్టు చుండును. రెండవదైన షోడశాక్షరి యెఱుక యేమిలేదని నొక్కి చెప్పుచుండును. కావున యీరెంటిని నీవు దెలిసికొని పరిశీలనము జేసి యెరుకను విడిచిపెట్టుము.

క॥ పరిపూర్ణ మిదిగో యిదిగో । యెరుకతోఁ జూపించి, లేని యెరుకను లేదం । చెఱిగించిన గురుడేసరి । యెరుకను నిల్పేటి గురు ॥ డెందుకోయన్నా । తద్బోధనీ, కెందుకో యన్నా । శరణన్నవారి మస్తకమందుఁ జెయి వెట్టి । తిరముగ నెరుకను, దీనివేయని వాఁ ॥ డెందుకోయన్నా ॥ 222

తా॥ శిష్యా ! ఎఱుకవల్ల పరిపూర్ణ మిదుగోయని జూపించి, లేనెరుకను లేదని జెప్పవాడే గురుడు. ఎరుకను విడిపింప లేనివాడు గురుడు కాడు. అతని బోధ నీకు పనికిరాదు. శరణు జొచ్చినవాని శిరమందు తన హస్త పద్మంబునిడి యెరుకను దీనివేయని గురువుతో నీకు పనిలేదు.

క॥ పరిపూర్ణబోధ నెరుగని । గురుశిష్యులు బోధకొఱకుఁ గోరఁ బనివడుకా । గురువర్యుఁ డొకని మరలను । హరువరమునఁ బుట్టినట్టి ॥ యాశిఖండికిని । సతియైనట్టి, యబల తండ్రికిని ॥

పరుల నిద్ధరినిఁదే, వలయుయల్లుడు మేము । వరియింతుమని
చెప్పి, వరుసపంపిన, యట్టు ॥ లాశిఖండికిని ॥ 223

కా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణబోధ దెలియజాలని గురుడున్న ఆ గురువు నాశ్రయించిన శిష్యుడున్న వీరిరువురు వేరే గురువు నాశ్రయింప వలసి వచ్చును. ఎటులన శిఖండిభార్య తనతండ్రియగు కాశీరాజునకు “తనభర్త దనవలెనే యాడుది కావున, మా యిరువురికి బెండ్లి చేయుటకు యిరువురి పురుషులను తీసికొని రమ్మని వారిని నీయల్లుడును నేనును పెండ్లియాడుదు ” మని వుత్తరము వ్రాసెనట. అటులే యాగురు శిష్యుల గతియని తెలిసేది.

విశే:—తొల్లి పాంచాల దేశంబును పరిపాలించు ద్విపదరాజునకు శంకరుని వరంబున, దుష్టద్యుమ్నుడు, ద్రౌపది, శిఖండియను మువ్వురు బిడ్డలు గలిగిరి. అందు దుష్టద్యుమ్నుడు మగపిల్లవాడు. ద్రౌపది, ఆడబిడ్డ. శిఖండి నపుంసకుడు. ఈ శిఖండి తుదకు పురుషరూపంబు నొందునని శివుడు వరమిచ్చుటచే రాజు ఆతని మగవేషము తోడనేబెంచి పెద్దజేసి యా శిఖండికి కాశీరాజు కూతురును దెచ్చి పెండ్లి గావించెను. అంత కొన్నాండ్రకు కాశీరాజు కూతురు తనభర్త మగవాడు కాడని తెలిసికొని తనతండ్రికిట్లు జాబువ్రాసి పంపెను. “జనకా ! నీవు యీ వుత్తరం చూచినట్టుల యిరువుర పెండ్లికొడుకులను దీనుకరమ్ము. నావంటి ఆడుదైన నీయల్లుడును నేనును చెరియొకరిని పెండ్లి జేసుకొనియెదము ” అని వ్రాసి పంపగా, కాశీరాజు మిగుల కోపోద్దీపితుడై ద్విపద రాజౌనర్చిన ద్రౌహమునకు పాంచాల దేశముపై దండెత్తిరాగా, అది జూచి శిఖండి భయముచే పారిపోయి యొక యక్షు నారాధించి తన స్త్రీత్వము నతనికిచ్చి యతని పురుషత్వము తాను స్వీకరించి, పురుషాకారముతో నింటికి వచ్చి తన మామను సమ్మతి పరచి భార్యతో సుఖంబున నుండెను, ఈ శిఖండియే భారత యుద్ధమందు భీష్ముని సంహరించినవాడు.

క॥ పరిపూర్ణ బోధ నెఱిగిన । గురువరుచే బోధఁగొనిన
గొప్పఫలంబౌ । పరిపూర్ణ బోధ నెరుగని । గురువులచే బోధఁ

గానిన ॥ గొప్పఫలమౌనా । అదియెట్లన్న, గూడిరతిలోన. ॥ బురు
మునిచే సంతు । పాలఁతి వడయును, బడయ, దరమౌనె వారికిఁ
దమవంటివారిచే ॥ గొప్పఫలమౌనా ॥ 224

తా॥ శిష్యా! స్త్రీ పురుషునితో భోగించిన సంతానము గలుగును గాని,
స్త్రీ తనవంటి స్త్రీతో భోగించిన సంతానము కలుగునా? కలుగదు. అటులే,
పరిపూర్ణుడయిన గురువు నాశ్రయించితే పరిపూర్ణబోధ దెలుసును గాని, పరి
పూర్ణుడు గానటువంటి గురువు నాశ్రయించిన శిష్యునకు యేమాత్రము లాభము
లేదని తెలియుము.

కం॥ దృష్టాంతము దొరికెనునీ, । యోష్ఠము గదలించగానె
నిజకల్లనుచు ॥ దృష్టాంత మడుగు బోధకు । స్పష్టముగా గప్పు
రము, దీ ॥ పము, జూపవోయి । యీముక్తి లోపముఁజూప
కోయి ॥ దృష్టినొందెదరిట్లు, తోచి చెప్పితిగాని । శ్రేష్ఠమీ బోధను,
చేకొన్నవారికి ॥ దీపము జూపవోయి ॥ 225

తా॥ శిష్యా! నీ నోటనుండి యీ పరిపూర్ణ బోధ వెలువడగానే, దృష్టాం
తము జూపుమని నిన్నెవరైన విచారించినచో, కర్పూర దీపమునందన్నియు
నెట్లు స్పష్టముగా గోచరించునో అట్లే యీ పరిపూర్ణబోధయందన్నియు స్పష్ట
ముగా గోచరించును. ఈ శ్రేష్ఠమైన బోధవలన వారెల్లరు తృప్తిబొందెదరు.
అని నాకు దోచి నీతో వచించితిని.

క॥ ఎరుక భ్రమగల్గు శిష్యుని । పరితాపము మాన్పునట్టి
పండితుడితడే । గురువరుడుఁగాని గురువులే । గురువుల
మని పాట్టకొఱకు ॥ కొణిగేవారెల్ల । వారికిబోధ, దెలియుటకల్ల ॥
పరిపూర్ణమునలేని, యెరుక నేర్పడదెల్పి । యెరుకను, విడిపించ,
నెరుఁగక గురువులై ॥ కొణిగేవారెల్ల ॥ 226

తా॥ శిష్యా, ఎఱుక వలని భ్రాంతి నొందిన శిష్యునియొక్క పరితాపమును మాన్పునట్టి గురుని గురువన వలయునేగాని, పొట్టకొరకు గురువులమని వెషభాషలచేత చరించువారిని గురువనగూడదు. అట్టివారి కి పరిపూర్ణబోధ తెలియదు. పరిపూర్ణమునందు లేని యెరుకను జూచి యెరుకను పొగొట్టువాడే గురువనబడును.

క॥ గురుశుశ్రూష యొనర్చుట । నెరిగించెద నెట్టులనిన నేర్పడవినుమీ । నరుల్లిష్టదైవమునకుం । బరిచర్య యొనర్చునట్లు॥
భక్తితోడుతను । గురుమూర్తి కత్యుక్తితోడుతను ॥ సెరత మర
మరలేక, నీవు సల్పితివేని । గురుబోధ మరుగు, సద్గురునిచే దెలి
సేవు ॥ భక్తితోడుతను ॥ 227

తా॥ శిష్యా! సద్గురుమూర్తికి శుశ్రూష జేయు విధానమును దెలిపెదను వినుము. నీ కుల దైవమునకు యెట్లు పరిచ్య లొనరింతువో, అట్లే గురుపర్యనకు గూడ ధూప, దీప, నైవేద్యము లర్పించి పూజించుము. అట్లునీవు మనః పూర్వకముగా పూజించిన యెడల, యీ పరిపూర్ణబోధవారు నుడివెదరు. అందు పల్ల నీవు కడతేరుదువు.

క॥ తనుమన ధనములు గురునకు । వినయంబున ధార
వోసి; వేడ్కగురునిచే । ననువైనబోధ నడపిన । ఘనమతిమంతు
నకు పాటి ॥ గలరా ! యీభువిని । లోకులుమొక్క వలదా
తాము విని ॥ తాను నితరులని, తాననక, యేమాట । వినక, పరి
పూర్ణత, తనకు వారికిసాటి ॥ గలరా యీభువిని ॥ 228

తా॥ శిష్యా! తనువు మనస్సు, ధనము, గురుపర్యనకు ధారవోసి గురునిచే అనుకూలమైన బోధవడసిన మానవునితో సమానుండెవ్వడి భూమియందు లేడు. అట్టి గురుభక్తుని జూచి లోకులెల్లరు గౌరవించి సమస్కారములు జేయ

వలయును. నేను, ఇతరులను భేద భావమును లేక యేమాటయును వినక పరిపూర్ణభావము నొందిన వారికెవ్వరును సాటిరారని తెలియుము.

క॥ జలము నెడబాయనొల్లని । జలచరముల తీవిపూని
సచ్చిష్యుడు, హృ । జలజంబును పీఠముపై । నిలిపితరము
మానిగురుని ॥ నే గొల్చునుమ్మి । తడుక్తులనే దలఁచునమ్మి ॥
కలకాల మీరీతిఁ గడపుచునే ప్రాద్దు । తలితండ్రిదొరదాత దైవ
మనుచు గురువు ॥ నే గొల్చునుమ్మి ॥ 229

తా॥ శిష్యా ! జలచరములు జలమునెడబాసి యుండనటల, శిష్యుడు తన హృదయకమలమందు గురువును నిల్పికొని నదా గురువునే ధ్యానించు చుండును. గురువాక్యమునే నదా తలపోయు చుండును. యెల్లప్పు డిటులనే ప్రాద్దు గడుపుచు, గురువే తల్లియు, తండ్రియు, ప్రభువు, దాత, దైవమని నమ్మి కొలుచుచుండును.

క॥ సతి, పారుగూరికి బోయిన । పతిరాకడగోరినట్లు భావ
ములొనక । మతిమంతుఁడు సతతము స । మృతితో గురురాక
గోరు ॥ సత్యము వినరా । వానితోటి, సాటెవ్వరనరా ॥ హితుని
రాకడకు, స్నేహితుఁడు గోరినయట్లు । అతిదరిద్రుఁడు ద్రవ్య
తతిని గోరినయట్లు ॥ సత్యము వినరా ॥ 230

తా॥ శిష్యా ! పతివ్రతయగు స్త్రీ, పాడుగూరి కేగిన తన పతిరాకడ గోరు చుండునటలను, మిత్రుని రాకడను స్నేహితుడు గోరుచుండునటలను, దరి దుగడగు వాడు ధనమును గోరుచుండు నటలను, సచ్చిష్యుడగు వాడు గురు వద్యుని రాకను యెల్లప్పుడు గోరుచుండును, నిజముగా నతని సమానమెవ్వరు లేరని తెలియుము.

క॥ అతివల రతి చతురత, లా । యతివలచేవారి తండ్రు
లరయ రనుచు, ద । తృతులరయనేర్తు, రట్లనె । మతిమం

తుఁడు గురునిబోధ ॥ మానినగాని । తద్బోధతా, మానఁడుపూని॥
అతిదరిదునిచే, విద్యార్జనా ఘనుఁడు । చతురత విత్తమార్జించిన
తంతులు ॥ మానినగాని ॥ 231

తా॥ శిష్యా ! స్త్రీలయొక్క చాతుర్యములను వారి తల్లిదండ్రు లెంత
మాత్రము దెలియజాలరుకాని, వారి పతులుమాత్రము చెప్పకుండగనే
గ్రహింతురు. అటులనే బుద్ధిమంతుడైన శిష్యుడు తన గురువు చెప్పకున్నను
తానాబోధను గ్రహించును. ధనాపేక్షగల గురుడు. తన శిష్యుని వద్దనుండి
చాతుర్యముతో ధనము లాగునట్లు జ్ఞానాపేక్షగల శిష్యుడు గురుని వద్దనుండి
తన చాతుర్యముతో బోధను గంహించును.

క॥ పరిపూర్ణ బోధదెల్పెడు । పరియంతము, సేవజేసి
బహునమ్మికగా । గురుమూర్తికి దరువాతను । మరికన్నుల గనని
వాని ॥ మార్గము చీచి । తలచరాదా, మాటను చీచి ॥ గురునాజ్ఞ
విననిదే, గురువై శిష్యులగూర్చి । గురుబోధ దెల్పెడు, గురువంచ
కుని యొక్క ॥ మార్గము చీచి ॥ 232

తా॥ శిష్యా ! పరిపూర్ణబోధ వడయునంత వరకు మిక్కిలి నమ్మకముగా
గురువరుని సేవజేసి, బోధను దెలిసికొన్న తరువాత గురుని తిరిగి చూడని
శిష్యుడు పరమ ఛండాలుడు. వాడు, దోహుడు, వాని మార్గము మహాసీచము.
వానిని నోట దలచిన పాపము సిద్ధించును. గురునాజ్ఞ లేనిదే తాను గురువై
కొందరి శిష్యులను గూర్చుకొని వారి కుపదేశము జేసెడు గురు వంచకుని నడు
వడి మహాహీనమైనది. అది నోటకూడ తల్పగూడదు.

క॥ తన శిష్యులు విని తనునతి । వినయంబునఁ గొలుచు
కొఱకు వినుతులొనర్చుకొని । దన గురువును, గురుడింటికి । చను
దెంచినఁజూచి శుశ్రూష ॥ తగనొనర్చుండు । లేమినిఁదెలిపి, చను

మనుచుండు ॥ వినుము కుత్సితశిష్యాగ్రణిపీఠం వీఠెట్లు ,
ఘనబోధోక్తస్థితి, గనునో, గురునకు శుశ్రూష ॥ తగనొనర్చుండు ॥

తా॥ శిష్యా ! తాను గురువైన శిష్యుడు తనను గీర్తింపవలెనని యెంచి
తన శిష్యుల యెదుట తన గురువును అనేక విధముల బోగజుచుండును.
కాని నిజముగా తనయింటికి నామహాత్ముండు వచ్చినచో వారికి శుశ్రూషాదు
లొనర్చక దన పేదరికము బెప్పి వెడల గొట్టును. అట్టి కుత్సితబుద్ధిగల శిష్యు
నకు పరిపూర్ణ జ్ఞాన మేలాగున సిద్ధించునో నీవే వచించుము.

క॥ కుటిలాత్ముడైన శిష్యుం డిటువలె తాబల్కు గురుండు
యింటికి రాగా । నెటుబోవు చుంటిరోకో । యిటుకిర దర్శనము
మరల ॥ నెప్పుడయ్యెనో । యెవకిర దెలియు నెప్పుడేమోనో ।
యెటుదొచదేమైన, యిత్తమంచనుకొంటె । తటుకున నొకరాగి,
దుడ్డయిన లేదిప్పు ॥ డెప్పుడయ్యెనో ॥ 234

తా॥ శిష్యా ! కుటిలాత్ముడైన శిష్యుడు తన గురువు యింటికి వచ్చినం
జూచి మంచి మాటలతో, అయ్యా ! మీరెచటికి బోవుచుండి యిచటికి వచ్చి
తిరో, మరల మీదరిశనము మాకెప్పుడు లభించునో, యేవేళ కేమగునది యెవ
రెరుంగుదురు. తమకేమైన దక్షిణ సమర్పించు కొనెదనన్న నాయొద్ద యిపుడొక
రాగి కాసైనను లేదు. యేమి సేయుదును. అని చెప్పును. (ఈలాటి శిష్యు
నకు పరిపూర్ణజ్ఞానం బెట్లు గల్గును)

క॥ జపములు, తపములు సలుపును । విపరీత స్మరణ
జేయువేదాంతార్థం । బపరి మితంబుగ జెప్పును । కపలాత్ముండు
శిష్యుకోటి ॥ గనిమెచ్చుకొఱకు । మెచ్చిద్రవ్యమును యిచ్చు
కొఱకు ॥ అపకీర్తి సేతల, కలరి నట్లగుపడి । యుపముచే బ్రతు
కుచు, నుండులోకులు, తన్ను ॥ గని మెచ్చుకొఱకు ॥ 235

తా॥ శిష్యా ! కపటాత్ముడైన గురుడు, తన శిష్యులు తనను జూచి మెచ్చుకొనుటకై, జప తపాదులను జేయుచుండును. మరియు వేదాంతార్థములను యొక్కువగా జెప్పచుండును. ఇటుల నెన్నో విధముల విపరీత చేష్ట లొనర్చి శిష్యుల ధనంబు లాగి పొట్ట బోసికొనుచుండి తుదకు అపకీర్తి పాలగును.

క॥ గురుమూర్తి కెదు రహంకృతి । దొరకొన్నను, దొంగ తోవ దొక్కిన, చెవులకా । గురునింద వినిన జేసినఁ నరునకు పరిపూర్ణబోధ ॥ నలవియె తెలియ । కూడదువాని, దెలియక కలియ । గురుఁడు తెలిపిన పుస్తకరీతిచే పూర్ణ । మరసితినని యెంతో మురిసిన గురుబోధ ॥ నలవియె తెలియ ॥ 236

తా॥ శిష్యా ! గురుమూర్తి యెదుట అహంకార వృత్తితో మాటలాడినను, దొంగ మార్గమున చరించినను, గురునింద చెవులతో వినినను, గురునింద జేసినను, అ నడునకు పరిపూర్ణ బోధ దెలియుటకు శక్యము గాకుండును. అట్టివాని దెలిసి కొనకుండ స్నేహము జేయరాదు. గురువు జెప్పనిదే గ్రంథములందున్నది. అది పరిపూర్ణ బోధగావా ! అని మురిసినంత మాత్రమున వానికి గురుబోధ గలుగజాలదు:

క॥ నాలుగు శుశ్రూషణములు । లోలత గావించుకొనుచు లోకాతీతం । బాలోకించియు గురుచే । నీలోకముజోలి విడువు ॥ మింతేచాలన్నా । నీతోగూడ, నిది మరువకన్నా ॥ కీలుతెలియని చదువు చాలాచదివెందుకు । చాలించునీవిట్టి, కీలు తెలిసితీవేని॥ యింతేచాలన్నా ॥ 237

తా॥ శిష్యా ! గురువునకు, తను, మనో, ధన, వాచార్పణములను నాలుగు విధముల శుశ్రూషలు జేసి, లోకాతీతమును యవలోకించి, గురిగల్గిన మనస్సు గలవాడవై యీ లోకము జోలిని విడువుము. ఈ కీలు దెలియ రానటువంటి పెక్కుచదువులు నీ కెందుకు. వాటివల్ల నీకు లాభములేదు.

విశే:— చతుర్విధశుశ్రావ (మంత్రాతరము) స్థానశుశ్రావ, అంగశుశ్రావ, అంగశుశ్రావణ, భావశుశ్రావ, ఆత్మశుశ్రావలని నాలుగువిధంబులు.

క॥ దేశికుని చరణ తీర్థము । కాశీగంగయని గురుని గను
గొన్నను, వి । శ్వేతుండని తనకును నుప । దేశం బొనరించునట్టి॥
దేతారకమని । మనసందు, తానీతీరునుగని॥ యేసీమయందున్న,
కాశీప్రయాగ రా । మేళుని పురమై ప్రకాశించు నాసీమ ॥ యదే
తారకమని ॥

238

తా॥ శిష్యా! గురునియొక్క పాదతీర్థమే గంగా జలమనియు, గురు
వర్యుడే కాశీ విశ్వేశ్వరుడనియు, గురుడు తన కుపదేశించు బోధయే తారక
మంత్రమనియు, శిష్యుడు తనమదిలో దలపోయ వలెను. అటుల దలపోయు
వాడు నివసించు స్థలము కాశీ, రామేశ్వరము, ఏరియాగ మొదలుగు పుణ్య
క్షేత్రములకు సమాన మైనదని తెలియవలెను. మరియు,

క॥ గురుచరణజలము గోదా! వరియని, గురుమూర్తి రామ
భద్రుండని, త । త్పురమును భద్రాచలమని । గురుమంత్రమే
తారకమని ॥ గుణిగల్గినట్టి । తిరిగిరాని మఱుగెఱిగినట్టి । నరు
డున్నచోటే సుం, దరమైన, శ్రీశేష । గిరి రంగనాయక, పరమన
దగియుండు ॥ గుణిగల్గినట్టి ॥

239

తా॥ శిష్యా! సద్గురుపాద తీర్థమే గోదావరి యనియు గురుమూర్తియే
శ్రీరామచంద్రమూర్తి యనియు, గురుడుపదేశించు మంత్రమే తారక మంత్ర
మనియు, గురుడుండు స్థానమే భద్రాచలమనియు, మనస్సునందు నమ్మిన
వాడై మరల జన్మించనటువంటి మఱుగెరిగి శిష్యుడున్నట్టి చోటే, శ్రీరంగము,
తిరుపతి యనందగి యుండును.

క॥ గురుడు నరుడంచు దలచిన । గురుమంత్రము
మరచియున్న గురుపుత్రుల; నా । దరణ మొనర్చక యుండిన

గురువును విడనాడి రెండో ॥ గురుని జేరినను । సద్గురుబోధ,
నెఱిగి దూఱినను ॥ ఎఱుక మహాత్మ్యము, నెఱిగిన యిటువంటి
నరునకు దప్పదు, నరకము యింకొక్క ॥ గురుని జేరినను ॥ 240

తా॥ శిష్యా! గురుని నరుడని భావించినను, లేక గురుమంత్రము మరచి
పోయినను, గురు సంతతిని యాచరింపక పోయినను, తన గురువును విడచి
రెండవ గురు నాశ్రయించినను, గురుబోధ దెలసికొని దానిని నిందించినను.
యెరుకనే గొప్పదని నమ్మియుండినను, అట్టి శిష్యునకు రవరవ నరకము
ప్రాప్తించును.

క॥ జ్ఞాన వైరాగ్య భక్తన । మాననదీ స్నానదేవ మంత్ర
పఠనతధ్యాన, మభిమంత్రములు, పర । మౌనని మతిగోరినట్టి ॥
మనుజ సంఘముకు । బోధనుతెల్పు మనిన వారలకు ॥ తాను
బోధించుట, తగదు, బోధించినఁ । దాను నేననుభ్రాంతి, తరుగ
దేలా గంటె ॥ మనుజ సంఘమును ॥ 241

తా॥ శిష్యా! భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్యము లందును, తీర్థాటనము లందును,
దేవతేపాసనలందును, మంత్ర తంత్రములందు నమ్మకము గలిగి పరమార్థ
సాధకములని యెంచువారలు యెన్నివిధముల వేడినను యీబోధ తెలుపకూ
డదు. ఒకవేళ తెల్పినను వారి భేదబుద్ధి వదలక వారా భ్రాంతియందే
యుండురు.

క॥ ఇంగితము లెఱిగి సద్గురు । పుంగవుచే నరుడు
భుక్తి ముక్తికియలక ॥ సంగసంగము వెడలిన । శృంగారమె
వానిచేష్ట ॥ చూచేవారలకు । వాడున్నట్లు, తోచేవారలకు । మంగళ
సూత్రమె, బృంగి శృంగారమో । శృంగారవతికి నా శృంగార
వతికిట్లు ॥ చూచేవారలకు ॥ 242

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

117

తా॥ శిష్యా! నద్గురు స్వామివల్ల పరిపూర్ణజ్ఞానము వడసి, భుక్తిముక్తుల యందలి పట్టు విడుపులను విడిచిపెట్టిన వానిచేష్టలు చూచువారలకు (వాడు శరీరముతో గూడుకొనిన వాడని యెంచు పామరులకు) శృంగారముగా దోచ కుండును, సౌందర్య వతియగు స్త్రీ శరీర సౌందర్యమునే పాటించును. గాని, సౌందర్యములేని స్త్రీ శరీర సౌందర్యమును పాటింపక, తన మంగళసూత్రమునే సౌందర్యముగా పాటించును. అట్లే పరిపూర్ణబోధ మానవునకు పరమ భూషణమై యొప్పుడుచుండును.

క॥ జనులందరు గురుబోధను । గనిరా జనులందునేను
గలియకయున్న । న్నును మన్నింతురె? వారని । మనసునఁ దల
పోయ బోధ ॥ మర్మమబ్బునా । అబ్బిన వారి, ధర్మమబ్బునా ॥
జననమరణములేని, ఘనమైనతోవ, నే । గననైతి ననిబోధ, గన
కున్న యీబోధ ॥ మర్మ మబ్బునా ॥ 243

తా॥ శిష్యా! మానవుడు గురుబోధ జెందిన వారలను జూచి, నేను వారి వలె గురుబోధ జెందకుండిన, జనులు నన్ను మన్నింపరని గురుబోధ జెందిన వానికి, ఆబోధయొక్క మర్మము దెలియునా? తెలియను. తెలిసినను వారి ధర్మము తలినికి పట్టుబడవు. తుదకు నితడు చావు పుట్టుకలులేని మార్గము కనుగొననైతి గదా యని చింతించును.

క॥ హృదయ గ్రంథి విడుటకై । సదయత నీబోధఁ దెల్పు
జనదాగురుడై । వదలక చిత్తములోగురు । పదయుగములు
దలఁపవలదె ॥ భక్తుడైనపుడు । భ్రాంతిరహితా, సక్తుడైనపుడు ॥
కుదరవు యివి రెండు, గురుశిష్యులకుఁగాక । కదలిక లేనట్టి,
ఘనభోధోక్తస్థితి ॥ భక్తుడైనపుడు ॥ 244

తా॥ శిష్యా! హృదయమందు నాటుకొనియున్న సందేహములన్ని విడి పోవునటుల నద్గురుండు ధయతో నుపదేశము జేయవలయును. శిష్యుడగు

వాడు సద్గురు చరణారవిందము తెల్లపుడు మదిలో దలంచు చుండవలెను. అట్లు గాకుండిన సంవేహము నివారణ గాకుండును. భ్రాంతులన్నియు దొలగి పోవలెనని కోరిక యున్నయెడల, గురుసేవ యొనర్చుటే ముఖ్యమగు సాధనము. సంవేహ రహితమగునట్లు గురుడుపదేశించక పోయినను, లేక శిష్యుడు గురుని భక్తిశ్రద్ధలతో సేవించక పోయినను, ఘనమైన బోధ (పరిపూర్ణబోధ) స్థితి దెలియ నేరదు. మరియు,

క॥ గురుఁడాశ వదలకుండిన । మరిశిష్యుఁడు ద్రవ్యలోభ మగున్దైన॥ । మరియుద దక్కదిరువుర । కెఱిగిండుము వీరలతివి ॥ హీనులోయన్నా । గట్టిగ, దురభి, మానులోయన్నా । గురుఁడు శిష్యునిగన్న కొడుకుగా గనకున్న । గురునిపై శిష్యుఁడా గుఱినిల్పుకుండిన ॥ హీనులోయన్నా ॥ 245

తా॥ శిష్యా! గురుడు ఆశ వదలకుండినను, శిష్యుడు మిక్కిలి లోభిగా నుండినను, ఆ యిరువురకు మరియుద దక్కదు. వీరిని మిగుల హీనులని దెలిసి కొనుము. వీరు గాఢతరమైన దురభిమానులు, గురుడు శిష్యుని కన్న కొడుకువలె జూడక పోయినను, శిష్యుడు గురుని కన్నతండ్రివలె నెంచకపోయినను వారిరువురికి పొందు గురువదని యెఱుంగుము.

క॥ గురుగురుబోధల చేతను । పరిపూర్ణం బెఱిగి, యెఱుక వదలిన యతని॥ । గురుతెఱుంగ నొరుల శక్యమె । యెఱిగిన నరులట్టిబోధ ॥ నెఱిగెదరోయన్న । వారెరిగిన, మఱుగుండదన్న॥ చిఱుతపాపలరీతి, మరిపిశాచముభాతి । తిరుగుచునుండు వె, క్కురుమాడ్కి నుండెగురుని ॥ యెరిగెదరోయన్న ॥ 246

తా॥ శిష్యా; గురువర్యుడొనరించు గొప్పదగు పరిపూర్ణబోధవల్ల, పరిపూర్ణము నెఱిగి, యెరుకను విడిచియుండిన శిష్యుని గుర్తించుటకు మానవు

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

119

లకు వశము గాదు. అట్టి మహాత్ముని దెలిసి కొనినచో వారికేలాటి సంశయము లుండనేరవు. పరిపూర్ణులగువారు బాలోన్మక్త పిశాచులవలె నగుపడుచుండురు. వారి మరుగు దెలియుట చాలా దుస్సరము.

క॥ మలయాద్రి నున్న చెంచుల । కిలచందనభూసుహములె యిందనమట, మి । క్కిలిగలుగఁ బట్టి, యటువలె । చులకనసుమి యింటగల్గు ॥ సూరిభూషణుఁడు । బహుమాన్యుఁడు దూరస్థుఁడెపుడు । తెలియని వారికి తెలిసేది కఠినము । తెలివిచే దెలిసితె, తెలియఁసేసిన బోధ ॥ సూరిభూషణుఁడు ॥ 247

తా॥ శిష్యా! మలయ పర్వతమున వాసముజేయు చెంచువారలకు మంచి గంధము చెక్కలనే పొయిలోకి కట్టెవుల్లుగా వాడుదురు. యెందుకనగా, అచ్చట గంధముచెట్లు విస్తారముగా నుండుటచే నట్లు వాటియందు గౌరవముండదు. అట్లే తన దగ్గరనున్న గురువును చులకనగా జూతురు. దూరదేశమందున్న యెడల గౌరవింతురు. యిది తెలియని వారికెట్లు దెలియును? తన తెలివిచే మహనీయుండని తెలిసి గౌరవించిన సద్గురుండు వానికాబోధ నెఱిగించును.

క॥ దూరమున నుండి విన్నను । జేరును సజ్జనుఁడు గురునిచెంతకు బోధఁ । గోరియు, దుష్టుఁడు గోరఁడు । దూరస్థుఁడుగాక గురుని ॥ తోఁ గూడియుండి । యెట్లనియన్న దూరాన నుండి ॥ కోరితుమ్మొద తమ్మిఁ, జేరి తేనియగోలు । నారీతి నెరుఁగవు చేరికప్పలు ॥ తమ్మితోఁగూడియుండి ॥ 248

తా॥ శిష్యా! గురుడు యెంత దూరదేశమందుండినను, సజ్జనుడగు, శిష్యుడు వారి దగ్గరకేగి గురు రహస్యమును గ్రహించును. దుష్టుడు, గురుడు దగ్గర నుండినను గ్రహింపడు. ఎట్లన, తేనెయందలి యానక్తిగల తుమ్మెదలు బహు దూరముగానుండి వచ్చి తామర కమలముల యందుండెడు

మధువును గ్రహించి పోవును. కప్పలు యెల్లప్పుడు ఆ కమలము చెంగటనే దిరుగుచుండియు, ఆ మధువును గ్రహింప జాలవు.

క॥ వాసిని దెలిసిన శిష్యుల । యాశయముకు దగినబోధ
యతనికి దెలియం । జేసిముద మందఁజేసిడి । దేశికుఁడే
ముఖ్యుఁడనుచు ॥ దెలిసికోవోయి । కనియాతని, గలిసికోవోయి ॥
జేసినదయతోనీ, యాశసంపూర్తిల్లు । వ్రాసి వేసుకొనుము జూచెడు
తరువాత ॥ దెలిసికోవోయి ॥ 249

తా॥ శిష్యా ! మంచి చెడ్డలను గ్రహించిన శిష్యునియొక్క అభిప్రాయాను సారముగా బోధ జేయునట్టి గురుడే గురుడు. అట్టిగురుని పెదకి యాశ్రయించిన యెడల, నీ కోరిక నెరవేడును. ఈ మాట ముమ్మాటికి నిజము. కాదందువేని వ్రాసి యుంచుకొనుము. నామానె నీకు తర్వాత దృఢ మగును.

క॥ మంతనమున గురుబోధను । నెంతో వింతనుచు నమ్మి
తింతేగద, యే । వింతలు గనరాదని, ధా । వంతము నొందేటి
వాని ॥ బ్రతుకంతకంతే । చింతలులేని గతిఁగానడంతే । అంత
కంతకు వాని, కతిచాదస్తమెగాని । సంతకూటముతోటి, సంభో
గించెడువాని ॥ బ్రకుకంతకంతే ॥ 250

తా॥ శిష్యా ! కుత్సిత స్వభావుడగువాడు. “అకటా ! గురుబోధయన నెంతో వింతగ నుండునని వచ్చిచేరితిని, ఈ గురుబోధ యింతయేగదా ? దీనియందేమి వింతలు లేవు.” అని మనస్సునందు విచారము నొందువాని బ్రతుకు అంతటిదేయని దెలియుము. వాని కంతకంతకు చాదస్తము యొక్కు వగును. ఎట్లన, స్వకాంత కూటమిని విడచి పరకాంతను బొందువాని బ్రతుకెంత హీనమో, అంతటి హీనుడు యేదుఃఖములు లేని పరిపూర్ణ భావ మెరుంగదని దెలియుము.

క॥ తనగురు బోధను దాఁజది । విన విను జనవితతి
మదికి వింతయి యీబో । ధను నేర్వకున్న వ్యర్థము । జననం
బనితోఁచి శరణు ॥ శరణునునట్లు । వెంటనెవారు దరిజేరినట్లు ।
ఘనమైన యుక్తిజేకొను వాడే శిష్యుఁడు । అనుమాన మేమియు
గనరాదు వినవోయి ॥ శరణునునట్లు ॥ 251

తా॥ శిష్యా! తాను గురువువద్ద నేర్చికొనినబోధను, మళ్ళి తా జదువు
నపుడు, అది వినెడు వారి మదికి యాశ్చర్యము దోచి “ఈబోధను మాకు
దెల్పుము. నీకు శరణుజేసెదము ఇది వినకున్నచో మా జన్మము వ్యర్థము”
అని కోరుచు దరిజేరునట్లు మిక్కిలి యుక్తియుక్తముగా జదివి చెప్పవాడే
శిష్యుడు సుమా! ఇందు అనుమానమేమియు లేదు. అతడే పరిపూర్ణు
డనబడును.

క॥ తనభార్య రూపురేఖలు । తనపుత్రుని సద్గుణములు
తనసంపదయు ॥ దనపెరటి చెట్టుమందును ॥ ధనగ్రామపు
సాధుజనులు ॥ తనకుమెప్పానా । యీయిలలో, నెంతటివారి
కైన । వినలేదె నీవహ ల్గునుఁజూచి మోహించె । ఘనవాహ
నుండు చక్కనిభార్యగలిగుండి ॥ తనకుమెప్పానా ॥ 252

తా॥ శిష్యా! తన భార్యయొక్క సౌందర్యమున్ను, తన పుత్రులయొక్క
సద్గుణములున్ను, తన కల్మియు, తన పెరటిలోనున్న మందుచెట్టున్ను, తన
గ్రామమం దుండెడు సాధు పురుషుడు, యీ మొదలగు వారిని లక్ష్యపెట్టడు,
ఎటులన, మహా సౌందర్యవతియైన శచీ దేవి యుండగా, యిందుగ్గుడు అడవు
లందు ఆకులలములు దిని కాలము గవుడు గౌతముని భార్యయగు అహల్యను
జూచి మోహించెను. యిదిసీపు విని యుండలేదా ?

క॥ జతనముగ దాఁచి చదువుము । రతనమ్ముల హారమి
దియు రసికులుగఁగ మా । యతనము దీనికి నేబహు । యత

నము గావించితెచ్చి ॥ యిచ్చితినేడు । బోధకు బందోబస్తార
చూడు ॥ రతనాలెట్లొరాళ్ళు, రతనాలించని యంటే । రతనాలీ
పద్యాలే, రసికులెరిగెదరివి ॥ నీకిచ్చితినేడు ॥ 253

తా॥ శిష్యా! నేననేక యత్నములుజేసి నీకి రత్నాల హారమును గూర్చి
నీకిచ్చినాడను. నీవు దీని జరసముగ దాచుకొని చదువుము. యిది యమూల్య
మైనది. ఈ హారముల రతనాలేవని యడిగెదవేమో ? ఈ పద్యములే రత్నాలు
కాని, రాళ్ళు రత్నాలు కావు. ఈ రత్నాలు పరిపూర్ణ బోధను దృఢపరచును.
వీటిని రసికులే దెలిసికొనగలరు.

క॥ విననేర్చి చెప్పనేర్చిన । మనుజులకే దీనిలోని
మర్మము దెలియుకా । వినజెప్ప నేరకుండిన । మనుజులు
నీబోధలోని ॥ మర్మమెఱిగెదరా । దీనియందుండె ధర్మమెఱిగె
దరా ॥ జనులే కొబ్బరికాయ తిననేర్పుగలవారు । తినవచ్చునా
కోతి, తనకా కాయబ్బిన ? మర్మ మెఱిగెదరా ॥ 254

తా॥ శిష్యా! విననేర్చిన, చెప్పనేర్చిన మానవులకే యీ పరిపూర్ణ
బోధయొక్క మర్మము దెలియబడును గాని విన జెప్ప నేర్వకుండిన వారికి
దీని మర్మ మెంతమాత్రము దెలియదునుమా ! తిననేర్పుగల మానవునకే
కొబ్బరికాయ పనికి వచ్చునుగాని, తిననేర్చలేని కోతికి కొబ్బరికాయ దొరికిన
నేమి ప్రయోజనము.

క॥ తానెంత లెస్సచదివిన । దీనినిదెలియంగఁ గలఁడె
దేశికపర్యుం । బానిక సేవించనియెడ । మానవులది మెట్టులన్న॥
మఱివినవోయి । నామాటందు మన సుంచవోయి ॥ వానకాలము
లోని, వర్షమొక్కబిందు । వైనమింటనునిల్వ దదినిశ్చయమెకద॥
మరి వినవోయి ॥ 255

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

123

తా॥ శిష్యా! తానెన్ని చదువులు జదివినప్పటికిని, గురువర్యుం డెరిగింప కున్న యీ పరిపూర్ణ బోధ దెలియజాలడు. ఎట్లంటేని, వర్షాకాలమున వర్షించు నీటి చిందువులలో నొకటైన ఆకాశమందు నిలువనట్లు, గురువర్యుని భక్తి శ్రద్ధ విశ్వాసములతో సేవింపకున్న యీ గ్రంథమునందలి మర్మము దెలియదు. యిదినిశ్చయము.

క॥ నన్నాశ్రయించి నావని । యన్నా, యీబోధనీకు నతు కుటకొటకై । యెన్నోయుక్తులు, చెప్పితి । విన్నావా, దీనినీవు ॥ విడువ కెప్పటికి । నా యాజ్ఞను గడువ కెప్పటికి ॥ నన్ను నీవు నినునే, గన్నవేళెట్టిదో । నన్ను నీవు విడవు, నిన్నునే విడలేను ॥ విడువకెప్పటికి ॥ 256

తా॥ శిష్యా! నీవు నన్నాశ్రయించుటచే, ఈబోధ నీమదికి నాటునటుల నెన్నియో యుక్తులుగ నీకు జెప్పియున్నాడను. నీవు విన్నావుగదా! నీవు దీని నెప్పుడును మరువకుము. నాయాజ్ఞను మీరకుము. నాయనా! నన్ను నీవును, నిన్ను నేనును జూచినవేళ మంచిది నీవు నన్నును నేను నిన్నును విడచి యుండలేము.

క॥ పతియైనను సతియైనను । నతి సాహసపరులుగాక యాంతర్యమునకా । రతివేళ లజ్జపడ, సం । తతి గలుగదు చూడుమట్ల ॥ తగదులజ్జింప । గురుశిష్యులకట్ల తగదులజ్జింప ॥ మతిని నీవిట్ల స, మృతిచేసి, యేయేసం । గతి నన్నడుగుము బోధ, స్థితి నీకు దృఢపఱతు ॥ తగదు లజ్జింప ॥ 257

తా॥ శిష్యా! భార్యాభర్తలు సాహస పరులుగాక రతి సమయమందు సిగ్గు పడినచో, వారికి సంతానము గలుగునా? కలుగదు, అటులే, గురు శిష్యులు చెప్ప వలసినది జెప్పక, నడుగవలసినది యడుగక యూరకుండినచో, ఫలము

గలుగదు. కావున నీవు లజ్జను విడచి నీకు కావలసిన సంగతులన్నియు నడిగి తెలిసికొనుము. నీమదికి దృఢమగునటుల బోధ జేయువాడను.

క॥ రతికొఱకుఁగాదె సతిపతి । కతి హితమతి సేవజేయు
నటువలె, బోధ । స్థితి నీకుఁ గుదురుటకు, స । మృతితో గురు
నేవ సేయు ॥ మా నీతిమంతా । అభిమానము, పోనీతిమంతా ॥
అతనికి దయరాగ, యరనిమిషమునబోధ । స్థితి నీకుఁ గుది
రించు, సిగ్గువిడిచి కొలువు ॥ మానీతిమంతా ॥ 258

తా॥ శిష్యా ! ఎటులైతె. భార్య రతిసుఖమున కానించి తన భర్తకు
అనేక విధముల సేవ జేయుచుండునో, అటులే, ఈబోధ కుదురుటకై నీవు
గురువర్యుని సేవించుచుండుము. దేహాభిమానము నిన్ను విడిచి పోవును,
గురుమూర్తికి దయగల్గిన యెడల క్షణములో నీబోధయొక్క మర్మమును నీవు
దెలియునటుల జేయును. కావున నీవు లజ్జనువదలి గురుని సేవింపుము.

క॥ నీమానసమున సంశయ । మేమాత్రము నిల్పబోకు
మిఁకనాతోడే । నామాట నిశ్చయము, నే । నేమాత్రము దాఁచ
లేదు ॥ నీతోడుసుమ్మి । యింతకుమిక్కిలింక లేదులేమ్మి ॥
నామీద తలపుంచి, ననుమరువకిఁకనేను । నీమీద దయయుంతు
నిజమిందు కేయొట్టు ॥ నీతోడుసుమ్మి ॥ 259

తా॥ శిష్యా ! నీమదిలో నేమాత్రము సంశయము నుంచబోకుము.
అట్లుంచితివేని నాయాన, నేనేమాత్రము సంశయింపక నేను నాగురునివద్ద
నేర్చినబోధ నీకెరిగించితిని. నీయాన సుమా ? నామాట నమ్ముము. నేనేమా
త్రము దాచుకొనలేదు. నే జెప్పిన దానికిక మిక్కిలిలేదు. నీవునన్ను మరువ
కుము. నీమీద నేను దయయుంచుదును. ఇదియే మన యిరువురకు
వార్ధత్తము.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

125

క॥ నాగురుబోధను నీచే॥ బాగుగ విని, నిందసేయు భ్రష్టుల
మాట॥ ల్లోగాని విడిచెద విది నీ॥ కేగురుడిలాటి బోధ॥ నెరి
గించడోయి॥ యెరుకలోని, దెరిగించునోయి॥ అగురుబోధల,
నన్నిటి నెరిగుండి॥ నాగురుబోధనే, నయముగ నీకిచ్చి॥ తెరి
గించడోయి॥ 260

తా॥ శిష్యా! నా గురువు నాకు బోధించిన బోధను నీకు సాంతముగా నెరి
గించితిని, నీవు దీనిని పరులకు బోధించువేళ, విని నిందించు భ్రష్టులగు
మానవులమాటలు విని నీవీ బోధను వదలేవు సుమా? జాగ్రత్త. వదలి
నచో, నింతకంటె మంచిబోధ నీకు యేగురువు వల్లను లభింపదు. అబోధ
లన్నియు నేనెరిగి యుండియే, నా గురుమూర్తి వరప్రసాదమైన యీబోధను
నీకు దయ జేసితిని.

క॥ నిక్కముగ బీరపీచుల॥ చిక్కుసుమీ విచ్చరాదు ఛి
యీ యెఱుక॥ మక్కువ నేబోధించిన॥ చక్కని బోధాగ్ని
చేత॥ సాధించుపోరా, విచ్చెనుచింత, బాలించుకొరా॥ చొక్కమౌ
నీబోధ, కెక్కడికీడెను, దక్కినబోధల దిక్కుచూడకు దీని॥
సాధించుపోరా॥ 261

తా॥ శిష్యా! నిజముగా యెరుక బీరకాయ పీచు చిక్కువంటిని. యీ
చిక్కు విడదీయుట కెవ్వరికి వశముగాదు. నీయందలి ప్రేమచే నే బోధించిన
యీ చక్కని బోధానలంబున యెరుకను సాధించుము. చిక్కులన్నిటిని
వదలి చింతను చాలించుకొనుము. యిదితప్ప నితరబోధల బోలికింబోకుము
యీ బోధతో నేబోధలు సాటిరావు.

క॥ అడవి యుసిరికయు జలనిధి॥ బొడమిన లపణంబు
టంచు బొగడిన రీతి॥ బుడమిని నీస్థలమందున॥ గడువేడుక
నీవునేను॥ గలియుట వినరా॥ నీనాప్రేమ, గలిసెగన్గనరా॥

126

శుద్ధనిర్గుణతత్త్వ కందార్థములు

విడవు నీవునన్ను, విడలేను నేనిన్ను । గడువేడ్క నీవునెక్కడ
బోక నిలచిట్లు ॥ గలియుట వినరా ॥ 262

తా॥ శిష్యా ! అడవిలో బండిన యుసిరికాయకును, సముద్రములో
బండిన యుప్పకును ఎట్లు సంబంధము కలిగెనో, అట్లే నీకును నాకును
యిచ్చట సంబంధము కలిగినది. మన యిద్దరి ప్రేమ నొకటిగా గలసినవి.
నన్ను నీవును నేను నిన్నును విడజాలము. సంతోషము నీవిక్కడ జేరుటవల్ల
నిట్లు అయినది.

క॥ పెద్దల నింద యొనర్చకు । పెద్దల సేవించు కొఱకు
బిఱుదీవియకు మే । పెద్దలతో వాదించకు । బెద్దలు బోధించు
మాట ॥ పెడచెవులవినకు । పెద్దలునడచు, నడతనేమనకు ॥
బెద్దలకన్ననే, బెద్దనంచనుకోకు । పెద్దలఁగనుఁగొన్న బియ్యము
ముతో మొక్కుము ॥ పెడచెవులవినకు ॥ 263

తా॥ శిష్యా ! నీవు పెద్దలను నిందజేయకుము. పెద్దలను పూజించుటకై
వెనుదీయకుము, పెద్దలతో వాదులాడకుము. పెద్దలు బోధించుదానిని జాగ్రత్తగా
వినుము. పెద్దలనడకను జూచి హేళనము సేయకుము. పెద్దలకంటె
నేనే పెద్దవాడనని యనుకొనకుము. పెద్దలను గాంచినపుడు భక్తితో మొక్కు
లిడుము.

క॥ పెత్తనమున నేనుంగిల । జెత్తనుదినవలసె జీమ
చిన్నతనమునే । హత్తుకొని దినునుజక్కెర । నిత్తరి నిరెంటనీకు॥
నిష్టమేదైతే । చేకొనుమదె, స్పష్టమేదైతే । పెత్తనమున జేఱె,
పెంపొందుచుండును । జిత్తములోదెలియు చిన్నతనమే మేలు ॥
నిష్టమేదైతే ॥ 264

తా॥ శిష్యా ! పెత్తనము వహించిన యేనుగుచెత్తను దినవలసి వచ్చెను.
చిన్నతనము పొందిన చీమ చక్కెరను దినును. కాబట్టి నీకు బెత్తనమును కావ

తాత్పర్య విశేషార్థ సహితము

127

తనో, లేక జిన్నతనమే కావలెనో, ఈరెంటిని బాగుగా పరిశీలించి, నీ కిష్ట మొచ్చిన దానినే గ్రహించుము.

క॥ తనను శరణన్న వారల । మనసెట్టిదో తఱచిచూచి
మఱిదెల్పదగు॥ వినువారికి దగినట్టిది । యని రిట్లు మహాను
భావు ॥ లతిచాతుర్యమున । వికాసముగ, నతి చాతుర్యమున ॥
ఘనమైన యీబోధ, కరుణనిచ్చితిని జ, చ్చినదనుక నిదుర
వ, చ్చినదాఁక మఱువకు ॥ మతి చాతుర్యమున ॥ 265

తా॥ శిష్యా! తనను శరణని మఱుగుజొచ్చిన మానవుల మనస్సును
చక్కగా పరిశీలించి వారి భావమునకు దగునట్లు బోధించవలయునని పెద్ద
లగువారు వచించి యుండిరి. నేనును అటులే నీ హృదయము నెరింగి
మిక్కిలి నేర్పుతో యీ గొప్పదైన పరిపూర్ణ బోధను దయతో వచించితిని.
కావున దీనిని ప్రతిదినము నీకు నిదుర పచ్చెడు దాకను మరణ పర్యంతమును
మరువకుము.

క॥ చెప్పదగు గురుఁడు బోధను । జెప్పినపనిజేసెనేని
శిష్యాగ్రణీకి॥ జెప్పదగదు జెప్పిన పని । తప్పని వాదించెనేని॥
దయదలఁచి బోధ । యిద్దరికుంటఁ, దగదట్టివేధ । జెప్పిముం
దుగ బోధ, జెప్పెడి పనులన్ని । చెప్పఁగూడదు వాని, తిప్పలు
పెట్టక ॥ దయదలఁచి బోధ ॥ 266

తా॥ శిష్యా! గురుడు తాను జెప్పిన పని జేయునట్టి శిష్యునకే ఈబోధ
జెప్పదగును తాను జెప్పినది విని తప్పని వాదించెడు వానికి బోధ జెప్ప
వలదు. యెందుకనగా గురు శిష్యులకు వాదభేదము లుండకూడదు. గురుడు
బోధించిన తర్వాత శిష్యునకు చెప్పరాని పనులు జెప్పి తిప్పలు పెట్టకూడదు.

క॥ ఇవి వినుమనినను సుజనులు । చెవియొగ్గద రివియు
సృష్టిఁ జేసి కృతికి బల్ । చవిఁ బుట్టెంతు రదెట్లన । శివుఁడు

కళానిధినిఁజక్కఁ ॥ జేసెనలేదా । నీమదిశంక, బాసెనలేదా ॥
అవనిలో శ్రీరాము, లవగుణినాహల్య । నెవరేమియనకుండ । సవ
రించి సుగుణిగఁ ॥ జేసెన లేదా ॥ 267

తా॥ శిష్యా! గురుభాత్యను బొంది పంచమహాపాతక మొడిగట్టుకున్న
చంద్రుని శంకరుడు పవిత్రునిగా జేయలేదా? శ్రీరామచంద్రుడు ఇంద్రునితో
సంభోగించిన అహల్యను పరిశుద్ధురాలిగా జేయలేదా? అట్లే మంచివారీ గ్రంథ
మును చదివి (విని) ఇతరులకు రుచి గల్గేటటుగా బోధించగలరు. ఇందుకు
నేమాత్యము సంశయములేదు నీవనుమానింపకుము.

క॥ గురుసూచనైన నరులను । మఱిమఱి వినుమన్ను
జదువు మాపద్యములకా । గురుసూచన యెరుఁగని యా । నరు
లను వినుమన్ను జదువ ॥ నగుబాటొ గదరా । అదియెట్లన్న,
నిఁకనేదెల్పెదరా ॥ పురుషసంగతిలేని పాలఁతికొక్కొకశాస్త్ర ।
మరసి మెచ్చునెదాని, నతిప్రాథ సతివలె ॥నగుబాటొగదరా॥268

తా॥ శిష్యా! యవ్వనవతియగు స్త్రీకి కొక్కొక శాస్త్రమిచ్చిన మెచ్చు
కొనును. పురుష సాంగత్యమన్ననెట్టిదో యెఱుగని బాలిక కొనంగినచో మెచ్చు
కొనునా? మెచ్చుకొనదు, అట్లే గురూపదేశ మొందిన వారికిది వినుండని
బ్రతిమాలిన యానందింతురు. గురూపదేశ మొందని పామరులను జదువుమని
నను వినుమనినను వారు పరిహసించెదరు.

క॥ ఎవరున్న నేమిభయమని । సవరింతురు దప్పలున్న
సాధులువినినకా । సవరింతురు సుమ్మివి విని । యవినీతులు
నిందఁజేయ ॥ నయ్యేదేమోయి । అందులో మనది, పాయ్యేదే
మోయి ॥ భవనాశస్థితిలేని, పద్ధతి యీబోధ । సపురుగవినిపించు,
చాటేల మాటేల ॥ నయ్యేదేమోయి ॥ 269

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

131

తా॥ శిష్యా! ఈగ సుగంధ వస్తువులను విడనాడి దుర్గంధ వస్తువులపై వ్రాలును, అట్లే దుష్టబుద్ధిగల వాడు లక్షణవేత్తల కొప్పదమైన సద్గ్రంథములందు లక్ష్యముంచక వాడు అందలి మంచి విషయములను విడనాడి పట్టుదలతో దప్పలను వెదకుచుండును.

క॥ రమ్మని పిలువనిదే, ప । ద్యమ్ములు చదువంగవచ్చి
యవి నిందించుకా । సమ్మతిగాక కుమతివిని । యిమ్మహినది
యెట్లటన్న ॥ నిట్టులె వినుమీ । వానికి బుద్ధి, నట్టులెకనుమీ ।
బొమ్మలాటాడించు, బొమ్మతానొకటి । ఛీ, పొమ్మనిహాస్య, మొన
రించిన బోకను ॥ యట్టులె వినుమీ ॥ 275

తా॥ శిష్యా! ఎటులైతే బొమ్మలాటలందలి యొక బొమ్మ హాస్యము జేయుచుండగా రెండవబొమ్మ ఛీపొమ్మని తిరస్కరించినను ఆ బొమ్మ యెటులైతే తొలగిపోదో, అటులే ఈ పద్యములు జదువునపుడు పిలువనిదేనచ్చి (పిలువని పేరంటమునకు వచ్చి పెత్తనము మీద వేసుకొనునట్లు) పద్యములను నిందించుచుండును. వాని నెవరేని ఛీ పొమ్మన్నను పోక తుదవరకు నుండి తప్పలనే వెదకుచుండును.

క॥ వటియించిన చన్నులుగల । కుటిలాలక నిందజేయు
గుత్తపు రవికా । ఎటువలె తనతప్పెఱుంగక । యటువలె గ్రంథ
మునుమెచ్చు ॥ డతిదుర్జనుండు । లేనిదెతప్పు, వెదకుచు
నుండు । ఇటువంటి బోధనే, నెఱుంగుటెట్లనుకోక । కటువాక్య
ములు పలికి, ఘనులగానిలజేయు ॥ నతిదుర్జనుండు ॥ 276

తా॥ శిష్యా! ఛడ్చించిన చన్నులుగల స్త్రీ తన తప్పెరుంగక, గుత్తపు రవికను నిందించినట్లు, అల్పజ్ఞుడు ఈ గ్రంథము నందలి బోధను గ్రహింపలేక నిందించును. లేనితప్పులను వెదకుచుండును. “నేనెట్లు యీగాప

బోధను గ్రహించి జన్మరాహిత్యమును జెందుదునో ” అని యోచింపక కఠిన వాక్యములాడి పెద్దలగువారి మనస్సును నొప్పించెవరు.

(శిష్య ఉవాచ)

క॥ గురువర మీనానందున । నెఱుకను తెరగలిగియుండె
నిన్నాళ్ళనుమీ ! కరుణారసేక్షణమ్ముల । దెరతీసితి రెరుకమాట॥
దీరెనిక్కడికీ । చాలును బోధ, దూరదెక్కడికి । పరిపూర్ణమున
లేని యెఱుకను జూపించి । యెఱుకలేదనియంటి, రెఱుక లేదా
యెను ॥ దీరెనిక్కడికి ॥ 277

తా॥ ఓ గురువర్యా ! ఇన్ని దినముల నుండి మీకును నాకును మధ్య.
నొక యెరుక అనెడు తెఱ యుండెను. మీ కరుణవల్ల ఆ తెఱను తీసి వేసితిరి
ఇక్కడికి యెరుక నశించిపోయెను. ఈ పూర్ణ బోధను నా కెరిగించి యెరుక
లేకుండ జేసితిరి.

క॥ ధారుణి గొంత జరించి, వి । చారించితిగాని యీ విచా
రము, నేనె । వ్వారలు సెప్పగ వినలే । దారయ మీనోటవిన్నా ॥
నయ్యా గురుమూర్తి । నాతరమా నుతిజెయ్య మీకీర్తి । సారస
నేత్ర, పురారి, నీరజభవ బృం । దారక ముఖులైన నేరరు
మిముదెలియ ॥ నయ్యా గురుమూర్తి ॥ 278

తా॥ ఓ గురుమూర్తి ! నే నక్కడక్కడ కొన్ని దేశములు దిరిగి పెద్ద
లగు వారితో తత్త్వవిచారణ గావించితిని, కాని, ఈ విచారము నాకెవ్వరు నెఱి
గింపలేదు. మీ నోటనె వినియున్నాడను. మీ కీర్తిని నేనేమని గొనియాడుదును.
హరిహర బ్రహ్మాదులైన మిమ్ము స్తుతింప జాలరు. నేనెంతటి వాడను.

క॥ ఘటమెదుట బెట్టిచూపెన । యటువలె బయలుండ
జూపి । యతిమాయలచే । నటియించుచున్న యెఱుకను ।
తృటిలో విడిపిస్తరిపుడు ॥ తీరెనాశంక । మదిబుట్టదు । నేరీతి

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

133

నింక ॥ ఎటుదోచ కిలువెడలి యిటుమిమ్ముజూచి, నప్పటినుండి
దయచేనిప్పటిదాక బోధింప ॥ దీరెనాశంక ॥ 279

తా॥ ఓ గురురాయా ! కుండను యెడుట చెట్టి జూపినటుల. నాకు పరి
పూర్ణ ముండుట జూపి, పెక్కు మాయలతో మెలంగుచున్న యెరుకను క్షణ
ములో విడిపించితిరి. నాయనుమానము నేటితో దీరిపోయెను. నా మనస్సునం
దింక శంక యుండుటకు జోటులేదు. ఈ దుష్పూర్వ మగు సంసార సాగరము
నుండి దరిజేరుటకు తొవ్ర దోపక నిలువెడలి వచ్చుటచే, యిచ్చుట మిమ్ము
లను దర్శించిన నాటనుండి నేటివరకు మీరు దయతో బోధించిన బోధవల్ల నా
యనుమానము బాసి పోయెను. (అనిన గురువర్యుండేమను చ న్నాడన.)

క॥ ఒరులేననకయు నుండిన దెఱిగింపు మదేమొబయలు
నేనొరులంచుకా । ఎఱుకెవ్వరు లేదనవలె । నెఱుకను నున్నదని
యంటె ॥ యిదిలేదంచనుకో । నేను నీవు నీ, మదిని లేదనుకో॥
యెఱిగి యీ లేనెఱుక, యిట్లులేకుండిన । పరిపూర్ణమును దాన్నే,
పగిది గుర్తెరిగేము ॥ ఇది లేదంచనుకో ॥ 280

తా॥ శిష్యా ! ఒరులు నేనని చెప్పనిదే పరిపూర్ణము. ఒరులు నేనని
చెప్పనదే యెఱుక. అట్లనుటచేత యెరుకలేదని తెలిసికొమ్ము. యెరుక యున్న
దనిన యెడల పరిపూర్ణము లేనిదగును. నేను నీవు అనునది లేదని
నీమనస్సునందు గ్రహించి, లేనెరుకను లేకుండ జేసికొనుము, అట్లు యెరుకనే
లేకుండిన పరిపూర్ణమును గుర్తించువారెవరు ? లేరు అని తెలియుము.

క॥ నాబుద్ధికి సరిపడ్డవి । నీబుద్ధేగాని యెన్ని నేర్పుల
గనినకా । ఛీ బద్ధులు యాబుద్ధులు । నాబుద్ధికి మెప్పుగావు ॥
నాతండ్రి వినరా । సెభాసు నిన్నేతండ్రి గనెరా ॥ ఈ బుద్ధి నిక
మాన, కేబుద్ధి బూనకు । యేబుద్ధి బూనిన నీబుద్ధి చెడిపోవు ॥
నాతండ్రి వినరా ॥ 281

తా॥ శిష్యా! నా బుద్ధికి సరిపడదని నీ బుద్ధి యొక్కటే కాని. ఛీ, ఛీ. బద్ధులగువారి బుద్ధులు నాబుద్ధికి పరిపడవు. నాయనా! వినుము. నిన్నేతండ్రి గన్నడోకాని ఈ బుద్ధిని నీవు విడువకుము. ఇతర బుద్ధులను బూసకుము. అటులైనచో నీమంచిబుద్ధి చెడిపోవును.

క॥ కొట్టితిఁ దిట్టితి స్రమలం । బెట్టితి నీమనవి చెవుఁ
బెట్టక పెడగా । బెట్టితి మొట్టితి వెడలం । గొట్టితినీమనసుఁ ॥
దెలియఁ గోపములేక । సరితెలిసిత, వోపిక పోక ॥ పట్టుమిచ్చెద
నింక, పట్టేమి లేదాయె । బట్టుమిచ్చెదబోధ, గట్టివాడవురోరి ॥
కోపములేకా ॥ 282

తా॥ శిష్యా! నిన్ను కొట్టి, తిట్టి అనేక విధముల బాధ పెట్టితిని. నీమాటలు వినక పెడచెవుల బెట్టితిని మొట్టితిని, వెళ్ళిపామ్మని నెట్టితిని, యివన్నియు నీ మనస్సును దెలియుటకై జేసినవికాని వేరుగాదు. అహా! నీశాంతగుణమున కేను మెచ్చితిని. నీవు గట్టితనముగల వాడవు నీకు పరిపూర్ణబోధననుగ్రహించెద గ్రహించుము.

క॥ “ నీవెంత కొట్టి తిట్టిన । నే విడిచెడువాడగాను నీచరణంబుల్ । చావయిన బెండ్లియైనకా । నేవిడువ ” నటంటి ॥ వట్టి నిజభక్తుఁడౌరా ॥ నేఁ గనుగొంటి, నీనిష్ఠలౌరా ॥ కావున నీకిట్టి, ఘనమైనబోధను । వేవేగ దయచేసి నీవిదివిడువకు ॥ నిజభక్తుఁడౌరా ॥ 283

తా॥ శిష్యా! “ నీవెంతకొట్టినను, తిట్టినను, నీచరణములను నే విడువను. చావైనను, బెండ్లియైనను నీవే గతియని నమ్మితిని ” అని నీవు పట్టుదలతో యనియుంటివి. నీవు నిజమైన భక్తుడవునుమా! నీ నిష్ఠను గనుగొంటిని గావున గొప్పదయిన గురుబోధను నీకిచ్చితిని దీనిని నీవు విడువకుము.

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

135

క॥ నానోటిమాట వెంబడి । దానెప్పుడు సంచరించెదగ
నీచిత్తం । బేనదిగని యీబోధని । దానఱునీకిన్తి దీని ॥ దాచుకో
సుమ్మి ॥ నిత్యమునీవు । చూచుకోసుమ్మి ॥ యేనరుఁ డయిన,
నిన్నీబోధ నడిగిన । వాని మనసరయక వానికి దెల్పేవు ॥ దాచుకో
సుమ్మి ॥

284

తా॥ శిష్యా ! నా యాజ్ఞానుసారము నీచిత్త మెల్లప్పుడు సంచరించుటచే
నేనదిగాంచి, యీ యచలబోధయను ధనంబు నీకిచ్చితిని. దీనిని నీవు దాచు
కొమ్ము ప్రతినిత్యమును చూచుకొమ్ము నిన్నెవరైన నీబోధ నడిగినయెడల,
వారి మనస్సును పరీశీలించక నుపదేశించ వలదు.

క॥ కన్నది విన్నది లేకయు । నున్నదిపరిపూర్ణ మనుచు ।
నూహ నెఱిగిన ॥ గన్నది గన్నట్టేచను । నన్నరయగ నెవ్వరున్నా॥
రామీదనడుగ । విన్నావయున్నా, వారెవ్వరనఁగ ॥ నిన్ను పోలిక
గాను, కన్నులపఱడుగై । తిన్నగ గలిగుండు, నిన్నును తెఱిదీయ॥
నామీదనడుగ ॥

285

తా॥ శిష్యా ! చూచునది, వినునది. లేననియు, నున్నదే పరిపూర్ణ
మనియు దెలసిన యెవల, చూచినది చూచినట్టే పోవును అటుచిమ్మట నన్న
డుగుటకై యెవ్వరున్నారు ? వినుము. ఉన్నవారెవ్వని యందువేని నీవు నేను
అని పలుకుచుండినచో, యెఱుక కన్నుల పండువుగా కనుపడు చుండును.
నీవు నేను అను తెరను దీసి వేసినచో, అన్నియు సున్నయై పరిపూర్ణ మొక్క
టియే యుండును.

క॥ లేని జగమెరుక లేదని । మానుగ నిది తెలిసినపుడు
మర్మము లేక ॥ గానబడు బట్టబయలై । మానుగ గలిగుండు
నెందు ॥ జూచిన నందు । అందముగాను జూచినముందు ॥

136

శుద్ధనిర్గుణ తత్త్వ కందార్థములు

అందు నిందనరాక, యెందుఁజూచిన బయలు । సందు సందుల
నిండి । పొందశక్యముగాక ॥ చూచిననందు ॥ 286

తా॥ శిష్యా! లేని యెఱుక లేని ప్రపంచము లేదని నీ మనస్సు కెప్పుడు
దృఢ విశ్వాస మగునో, అప్పుడే పరిపూర్ణము యదార్థమని నీవెందుజూచిన
నందందే యగుపడును, దానిని పొందుటకు నెవ్వరికిని వశముగాదు.

క॥ నమ్ము నిజమ్ముగ మనమున । ముమ్మాటికి యెఱుక
జోలి మూర్ఖునక మదికా । నమ్ము మచలమ్ము లెన్నగ । నిమ్మళ
ముగ నిల్చిచూడ ॥ నీవు నిల్వలేవు । నమ్మకు మెరుక, యది
నమ్మలేవు ॥ తమ్ములలోపల, నిమ్ముగ వెలిగెడు । తుమ్మెదయని
నేను నమ్మబల్కితి సుమ్మి ॥ నీవు నిల్వలేవు ॥ 287

తా॥ శిష్యా! నేనింతవరకు జెప్పిన మాటలను నీ మదిలో నమ్ముము,
యెఱుకజోలి బూనకుము, పరిపూర్ణమును మరువకుము. చక్కగా నాలోచించిన
యెడల, నీవు అను యెఱుక నిలువదు, నిలువని యెఱుకను నిలుచునని
నమ్మకుము. తామర కమలములోని తేనెను గోలి వెడలిపోవునట్టి తుమ్మెద
వంటిదీ యెరుకయని తెలియుము, దానిని నీవు విడిచి పెట్టుము.

క॥ తెలవారెను యిఁకజన్మము । కలయయ్యె జగంబులెల్ల
గనుఁగొనుచుండకా । కలమేలుకొన్న పిమ్మట । నిలువగలేదయ్యె
యెఱుక ॥ నిక్కము సుమ్ము । నమ్మిదాని నీవికనమ్ము ॥
యొక్కడజూచిన, పిక్కటిల్లుచు బయలు । మక్కువఁ గలిగుండు,
దిక్కులనంతట । నిక్కముసుమ్మి ॥ 288

తా॥ శిష్యా! పరిపూర్ణమను ప్రభాతకాలమయ్యెను. యెఱుకయను
జగంబులెల్ల కలవత్తుగా దోచిపోయెను. ఇదియే నిజము. నీవు పరిపూర్ణమునే
నమ్మియుండుము, దిక్కులంతటను పిక్కటిల్లి పరిపూర్ణమే ప్రకాశించు
చుండెను,

క॥ ఖండా ఖండము లొందక । నిండిన పరిపూర్ణమెఱిగి
నెరియెఱుకను; దా । ఖండించి చిజ్జడంబుల । దండిగఁ బరిపూర్ణ
మెఱుగ ॥ నుండేవారెవరూ । మండితముగను, నిండువారెవరూ॥
ఎండలోపలనున్న, దండిచీకటిచాటు । మొండి దేహములేక,
నుండునట్లనెచూడు ॥ ముండెవారెవరూ ॥ 289

తా॥ శిష్యా! ఖండాఖండములుగాక సంతట నిండుకొని యున్న పరి
పూర్ణమును దెలిసికొని, చిద్రూపముగాను, జడ స్వరూపముగా నుండెడి
యెఱుకను విడిచి పెట్టుము, ఎఱుక వెడలి పోయిన పిమ్మట పరిపూర్ణము
నెరుగు వారెవరు? ఎండయందు చీకటి నిలువకుండు నట్లు, పరిపూర్ణమందు
యెఱుక నిలువకుండ బారిపోవును.

క॥ ఇదిమర్మమనుచు నెఱుగక । విదితజ్ఞులమనుచు
ననెడు వేత్తలమాటల్ । మదిలోనిల్పకు, మంత్రము । మదిలో
మఱచుండబోకు ॥ మాబోధరీతి । నిశ్చలముగ, నిలుపువిఖ్యాతి॥
ఇదియది యనియెఱుక, యెప్పుడుగలిగితె । దప్పకుమీబోధ దైవ
మనెడుజ్ఞప్తి ॥ మాబోధరీతి ॥ 290

తా॥ శిష్యా! ఈ నే వచించిన దంతయు మర్మమని యెన్నక “మేమే
వేదాంత వేత్తలము” అని పల్కుచుండెడి శాస్త్ర వేత్తల వాక్కులు విని వారి
బోధలను నీ మనస్సున జొరనీయకుము నేను జెప్పిన మంత్రము నెప్పటికి
మరువకుము. యీ బోధవల్ల నీ ప్రఖ్యాతిని నిల్పుకొనుము. ఇది యదియని
నీ కెప్పుడు దోచునో, అప్పుడీబోధను నీ జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనుము. యీ బోధ నీకు
దైవము వంటిదని తెలియుము.

క॥ కలవంటిది యెరుకను, తన । కలలోపలనయిన గాని
గానఁగఁ బోకక । గల మేలుకొనిన పిమ్మటఁ । గలయని జూడ

కుమునీవు ॥ కాంక్షలులేక । యెన్నఁడు నీవా, కాంక్షల బోక ।
కాంక్షాకాంక్షల రెంటి, కలనైనదలక । కాంక్షలు గలయెరుక,
కాలిపోయినవెనుక ॥ కాంక్షలులేక ॥ 291

తా॥ శిష్యా! కలవంటిదైన యీయెరుకను నీకలలోనైన దలపోయ
కుము. ఎఱుక యను కలనుండి మెలకువజెందిన పిమ్మట నీవు యేలాటి
కోరికలు లేక యెఱుకను స్వప్నమువంటిదని కూడ దలపకుము. యెన్నఁడు
నీవా కోరికలను పొందకుము. యెఱుక నశించిన పిమ్మట, నీవు కలలో
నైతము కోరికలుగాని, కోరికలు లేకుండి యుండుట గాని కోరకుము.

క॥ లేనివియై జగమెరుకలు । మానసమున సత్యమట్ల
మసలకతోచుక । లేనివి లేవని చూచినఁ । దానన్నది లేక
బయలు ॥ తానేయైయుండు । తెలివిలోఁ దెలివి తెలివిలేకుండు॥
అలసిన, దెలసిన, కలసిన, మెలసిన । వలసిన యదివెల్ల, విరిసిన
రీతినిఁ ॥ దానెయైయుండు ॥ 292

తా॥ శిష్యా! ఈ ప్రపంచము యెఱుక. స్వతః లేకుండిగూడ యున్న
టుల సంచరించుచు కనబడును. లేనివియైన యీరెంటిని లేవని యెంచినచో,
తానను అహంకారము నశించి, అంతా పరిపూర్ణమై యుండును. అన్నిటిని
యెఱుక జేయునదగు తెలివి యనెడు యెఱుక లేక పోవును. అలసినను,
తెలిసినను, కలసినను, వలసినను, మెలసినను ప్రకాశమానమై పరిపూర్ణ
మెల్లెడల నిండియుండెను.

క॥ మాటల కుదురును లక్ష్యము । మాటలచేఁజెడును
గురియు మర్మమెరిగినక । మాటలులేకయె బయలీ । మాటకునే
చాటులేక ॥ మఱియుండునన్నా । చూపులచేత చూడరాదన్నా ।
రేపుమాపును లేదు, ప్రాపుదాపునులేదు । ఆపదసంపద,
యంశము లేనిది ॥ మఱియుండునన్నా ॥ 293

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

139

తా॥ శిష్యా! మాటలచేతనే లక్ష్యము కుదురును. ఆ కుదిరినది మాటల చేతనే జెడును. యీరహస్య మెఱింగినచో, యేలాటి మాటలు లేకుండనే పరిపూర్ణము మాటల చాటున నుండక ప్రకాశించును. పరిపూర్ణమును మాపు లతో జూచుటకు వీలుకాదు. దానికెప్పుడు పగలు రాత్రియులేదు, దూరము దగ్గర బాంధవ్యములు లేవు. అపదలు, సంపదలు లేవు.

క॥ తరమా పరిపూర్ణము గన । గురుకృప లేనట్టి నరులు
గురుతు లిడుటకై । పరమార్థ మెరుగ శక్యమె । గురుకృపచే
దెలిసెనేని ॥ గురుతుండదయ్యా । మరుగెరిగిన మరినిల్వదయ్యా॥
మరుగు దెలిసిమీద, మరియెరుక తాబోవు । మరుగుచేతనే
బహు, మాయల బెట్టును ॥ గురుతుండదయ్యా ॥ 294

తా॥ శిష్యా! గురుకటాక్షము లేనివారికి పరిపూర్ణమును గనుగొన తరముగాదు. గురుతులు పెట్టువారికి గూడ తరముగాదు. గురుకృపతో దెలిసి కొన్నవానికి గురుతుండదు. యీరహస్యమును గనుగొన్నయెడల యెఱుక బారిపోవును. యెఱుక మరుగు చేతనే మానవులను మాయలో జొనిపించును.

క॥ ద్వయదోషరహితమగుచును । ద్వయదోషము బొంద
బోక దయశూన్యుడవై । ద్వయ మద్వయములుగాకను । ద్వయ
మద్వయ మనెడి యెఱుక ॥ దగులకతాను । మిగులుటలేక,
వగపునుమాను । పగలు రాత్రులుగాక పరిపూర్ణమైబయలు ।
వెలుగక ములుగక, తొలుగక గలుగక ॥ దగులుకతాను ॥ 295

తా॥ శిష్యా! ద్వయదోష రహితమై, ద్వయదోషములను పొందక, దేహ త్మలు లేక, ద్వైతా ద్వైతములగు యెఱుకతో సాంగత్యము లేక, తాననున దేమియు లేక యుండుటచే దుఃఖములు గల్గకుండును. పరిపూర్ణము వెలుగక, ములుగక, తొలుగక, నలుగక నుండును.

క॥ కూడి గురుశిష్యులిద్దరు । వేడుకతో బలునున్న విధ
మెఱిగెఱుకఁ ॥ వీడిరిది లేనిదనుమా । చూడుమయిక యేమిఁ
దోచ ॥ దడియేమోకానీ । వింటిరెమీరలిది యందులోని ।
చూడుమీ యెఱుకను, వేడితి విడుమంచు । ఈడుజోడునులేని,
యేకమైవిలసిల్లు ॥ నదియేమోకాని ॥ 296

తా॥ శిష్యా! గురుశిష్యులిద్దరుగూడి సంతోషముతో నున్నబయలును
దెలసి, లేని యెఱుకను విడచి పెట్టిరి. కావున యెరుక లేనిదనుము. అది
యేమోకాని, అటుపిమ్మట యేమియు దోచదు. యిదిబాగుగా విచారించు
కొని యెఱుకను విడువుమని వేడుకోనుచుంటిని, ఈడు జోడు లేక యేకమై
విరాజిల్లుచున్న పరిపూర్ణమును దెలిసికొనుము.

క॥ ఎరుక నెరుంగని బయలున । గురుఁడును శిష్యుండు
వారిగొడవలు యికఁమీ । రెరుగరు యెరుకనెరుంగరు । ఎఱిఁగిన
వన్నియును మీరె ॥ యేను నుళ్ళక్కి । యుళ్ళక్కిదా నెప్పుడు
ళ్ళక్కి ॥ మరియుంక మాటాడ, మాటలేదాయెను । సరిలేని
బయలైతె, సరిపోయె నటుమీద ॥ నేను నుళ్ళక్కి ॥ 297

తా॥ శిష్యా! ఎరుకను యెరుగని పరిపూర్ణమందు గురుశిష్యుల సంవాద
ములు అగుపడవు, యెఱుకను జూడజాలరు. యెఱుక యిట్టిదని తెలిసి
కొన్నంతటనే “ నీవు నేను ” అను భేద భావము లేకపోవును. లేనిది యెప్పటి
కిని లేనే లేదు. పరిపూర్ణమును దెలిసికొనినచో అంతయు నబద్ధమేనుమీ,
అటు పిమ్మట మాటలాడుటకు దోవయుండదు.

క॥ అల భద్రాచల మనినఁ బ । యలుగను గురైరుగ
వలయు నెరుకయె, విష్ణుం । డిలదోచి గురుని కృపచే । నిలువక
విష్టేగిపోవ ॥ నిశ్చయమదెరా । కృష్ణదాసు, నిశ్చయమిదెరా ॥

ఇలలోన నెవరైన, యీకందార్థములలో । పలిగూఢార్థము
తెలియ, భగమను జెందరువారు ॥ నిశ్చయ మిదెరా ॥ 298

తా॥ శిష్యా! భద్రాచలమును పరిపూర్ణముగా నెంచుము. ఎఱుకను విష్ణు
రూపుడగు శ్రీరామ మూర్తిగా నెంచుము. గురుని కరుణవలన విష్ణురూపుడగు
శ్రీరాముడు వెడలి పోయినచో, అవే నిశ్చయమగు పరిపూర్ణమని దెలియుము.
ఇదియే గ్రంథకర్తయగు శ్రీ భాగవతుల కృష్ణదాసు నిశ్చయము. ఈ ప్రపంచ
మందెవ్వరేనియు, ఈ కందార్థములయొక్క గూఢార్థమును దెలిసి కొనినచో,
యేలాటి భగమలను జెందరు. యిది యదార్థము.

క॥ భాగవతుల నారాయణ యోగికి జానకీయనేటి యువతి
మణికి ॥ బాగుగ పుత్తుడనై, భూ । భాగమునం గృష్ణుడ
నుచు ॥ ప్రభవించినాను । అనంతికి ప్రభుడనైనాను ॥ నాగురు
కృపచేత, నయమైన, యీబోధ । నేగంటి కన్నంత, నీకు దెల్పుట
కిట్లు ॥ ప్రభవించినాను ॥ 299

తా॥ శిష్యా! భాగవతుల నారాయణ యోగికిని, జానకమ్మకును పుత్తుం
డనై జన్మించి కృష్ణుండను పేర బరగితిని. అనంతమ్మయను నారీమణికి బెని
మిటినైతిని. నాగురు మూర్తివల్ల గ్రహించిన యీ బోధను నేను గనిన పరి
పూర్ణమును నీకు దెలుపుటకై యీ భూమిలో నవతరించితిని, మరియు,

క॥ దేశాటనంబుఁ జేసితి । వ్రాసితి గ్రంథములు కొన్ని
పరగురుశిష్యుల్ । చేసెడు చర్చలు వింటిని । రోసితి మోక్షాద్య
పేక్ష ॥ రూఢిగ వినుమీ । నీవిట్టి యా, రూఢతగనుమీ ॥ దేశకుడ
యబుట్టఁ జేసితి, శుశ్రూషాప । దేశముగని యుప దేశమిచ్చితి
మెచ్చి ॥ రూఢిగ వినుమీ ॥ 300

తా॥ శిష్యా ! నేను దేశములన్నియు దిరిగితిని, అచ్చటచ్చట గురు శిష్యులు జేసెడు చర్యలను వింటిని కొన్ని గ్రంథములనుకూడ వ్రాసితిని, మోక్షము మొదలగువాటిపై కోరికలను విడవి పెట్టితిని. నీవును నావలెగమ్ము. నీవు జేసినట్టి శుశూప్సను గమనించి మెచ్చి గురుకృప నీపై గల్గునటుల యొనర్చి నీకుపదేశ మిచ్చియుంటిని.

క॥ విపురుషుఁడు గురువర్చుని । శ్రీపాదముబట్టలేడో చెలువుగ నాతం । డీపుస్తకమును జూచిన । నేపట్టుననిలువకేగు ॥ నిదినిజమయ్యా । నరులార మీమదిదెలెయరయ్యా ॥ ముదమున నిలువెడలి, మోక్షసతీశుడై । సదయుఁడో సద్గురుని సముఖమున నేగు ॥ నిదినిజమయ్యా ॥ 301

తా॥ శిష్యా ! ఏమానవుడు సద్గురు పాద పద్మములను బట్టలేడో, అతడీ పుస్తకమును జూచినతోడనే అచ్చట నిలువకుండ పారిపోవును. ఇది నిజము నుమా ! ఇది మదియందిడుకొని యిల్లు వెడలివచ్చి, మోక్షశ్రీకి ప్రభుడైన సదయ హృదయుండగు సద్గురు మూర్తికి శరణుబొంది వారి ముఖమున యిందలి గూఢార్థమును దెలిసిన ధన్యుండగును.

క॥ ఘనులీ కందార్థంబులు । విని యీసారాంశమును గ్రహించినవారె । ల్లను దుద మోక్షమునొందుదు । రనవరతము నిహసుఖంబు ॥ లందుదు రిలనూ । అష్టైశ్వర్యానందులై తగను॥ పొందుగ ధనకనక, పుత్రపౌత్రులుగల్గి । సందేహముడిగి ని, శ్చలచిత్తముల సౌఖ్య ॥ మందుదురిలనూ ॥ 302

తా॥ శిష్యా ! ఈ కందార్థములను విని, వీనిలోని సారాంశమును గ్రహించిన పుణ్యాత్ములు తుదకు బంధముక్తులగుదురు. యెల్లప్పుడీహ సుఖంబుల

తాత్పర్య విశేషార్థసహితము

143

నొందెదరు. అష్టైశ్వర్యము లనుభవింతురు. సత్సంతానము వడసి నిర్మల చిత్తులై యుండెదరుగాక.

గద్య

ఇది శ్రీమదచల గురువర్యుడు శివరామదీక్షితుని శిష్యుడైన అప్పయమంత్రికి
 శిష్యుడును పరశురామ వంశోద్భవ సీతారామ స్వాముల కత్యంత ప్రియ
 శిష్యుడును, సుజన విధేయుండును పరిపూర్ణుండును భాగవతుల
 నారాయణయోగి జానకమ్మకు పుత్రిండునునైన భాగవతుల
 కృష్ణ దాసాఖ్యునిచే రచియింపఁడిన ఎఱుక అబద్ధ
 మనియు, పరిపూర్ణమే నిజమనియు దెల్పెడు
 శుద్ధ నిర్గుణ తత్త్వ కందార్థములు
 సర్వము తాత్పర్య విశేషార్థ
 సహితము సంపూర్ణము

శ్రీ శ్రీ శ్రీ శ్రీ శ్రీ.